மேலைப்புலோலி
நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின்

சிவசேமத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்

பதிப்பாசிரியர்
தி. செல்வமனோகரன்

மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின்

சிவகேஷத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்

பதிப்பாசிரியர்

தி. செல்வமனோகரன்

பருத்தித்துறை நண்பர்கள்,
கல்வி சமூக நலன்சார் அமைப்பு
2017

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம் / பதிப்பாசிரியர் தி. செல்வமனோகரன் / முதற்பதிப்பு : 1896 / மறுபதிப்பு : ஒகஸ்ட் 2017 / வெளியீடு : பருத்தித்துறை நண்பர்கள், பருத்தித்துறை / பக்கம் : xxiv + 104 +10 / தாள் : 70கி. / அட்டை வடிவமைப்பு எஸ். புரந்தரா / அச்சு : குரு பிறிண்டேர்ஸ் 39/2, ஆடியபாதம் வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம் /விலை : 350/-

Sivasetsthralaya Mabotsava Unmaivilakkam / Editor : T. Selvamanokaran / First Edition : 1896 / Reprint August 2017 /Published by : Point pedro Friends , Point pedro / Pages : xviii + 107 + 25 / Paper : 70gsm / Cover Design : C. Puranthara / Printers : Guru Printers 39/2, Adiyapatham Road, Thirunelvely, Jaffna / Price : 350/-

ISBN : 978-955-7347-01-1

வெளியீட்டுரை

பருத்தித்துறை நண்பர்கள் அமைப்பு, புலம் பெயர்ந்து வாழும் நண்பர்கள், நண்பிகளும், தாயகத்தில் வாழும் நண்பர்களும் இணைந்து இயக்கும் ஒரு தன்னார்வ அமைப்பாகும். கல்வி, சமூக முன்னேற்றங் கருதி கடந்த இரண்டு வருடங்களிற்கும் மேலாக சிறப்பாக இயங்கி வருகின்றது. தேச, சமூக நலன் கருதி பருத்தித்துறை நண்பர்கள் அமைப்பு நூல்களை வெளியீடு செய்வதிலும், பதிப்புச் செய்வதிலும் கவனத்தைச் செலுத்துகின்றது.

ஒரு தேசத்தின் அடையாளங்களில் ஒன்றான மொழியின் பாரம்பரியத்தை, தொடர்ச்சியை கொண்டிருக்கின்ற நூல்கள் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இலக்கணம், இலக்கியம், அரசியல், மதம், தத்துவம், வானியல், சாஸ்திரம், வைத்தியம், தொழில் நுட்பங்கள், மொழி ஆராய்ச்சிகள் என நீளும் எமது வாழ்வியல் அனுபவங்களின் தொகுப்பாக இந்நூல்கள் விளங்குகின்றன.

சதாவதானி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களின் 'சிவக்ஷேத் திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்' என்கின்ற இந்நூலை எமது முதற் பதிப்பாக வெளியிடுகிறோம். மேற்சொன்ன காரணங்களும் சதாவதானி அவர்கள் மீது ஒரு நவீன மீள்வாசிப்பை உருவாக்கவும் விரும்புகின்றோம். அவரின் தமிழ்மொழி, சமயம், தத்துவம், சமூகம் சார்ந்த எழுத்தை ஒரு சாரார் சமூகக் கட்டமைப்பு மீது ஆதிக்க சாதி நிலையில் எழுதப்பட்டவை என்றும் இன்னொரு சாரார் அவரின் எழுத்தை புனிதப்படுத்தி சமூக இயங்கியலை எவ்வித விமர்சனமுமின்றி வழிபடுபவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். இப்பதிப்பு ஒரு ஆரோக் கியமான விவாதத்தை, விமர்சனங்களை உருவாக்கப் பெரிதும் உதவும் என நம்புகின்றோம். எதிர்காலத்தில் சதாவதானி நா.கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்களின் ஏனைய நூல்களையும், குறிப்பாக அவரின் அகராதியை மீள்பதிப்பிக்கவும் எண்ணுகின்றோம்.

இப்பதிப்பு முயற்சியில் முழு பொறுப்பையும் எவ்வித எதிர் பார்ப்பும் இல்லாமல் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட நண்பர் திரு. தி. செல்வமனோகரன் அவர்களிற்கு எம் அன்பும் நன்றியும்.

இணைப்பாளர்கள்
பருத்தித்துறை நண்பர்கள்
கல்வி சமூக நலன்சார் அமைப்பு
பருத்தித்துறை

சி. சித்திராதரன்,
குலசிங்கம் வசீகரன்,
pointpedrofriends@gmail.com

அணிந்துரை

தமிழ் உலகு நன்கு அறிந்த சதாவதானி யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால் 1896ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட 'சிவஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்' என்னும் நூல் மறுபதிப்பாக வெளியிடப் படுவதையிட்டு மிகவும் ஆனந்தமடைகிறேன். பழம்பெரும் ஆவண நூல்களை காலத்துக்குக் காலம் சமூகத்துக்கு அறிமுகம் செய்வது பெரும்பயன் தரும். அவ்வகையில் தமிழுக்கு அழகு செய்த பேரறிஞரின் நூலை மறுபதிப்பாக வெளியிடும் சைவத்தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் தி.செல்வமனோகரன் அவர்களின் பணி மெச்சத்தக்கது. தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறையின் பிதாமகராகப் போற்றப்படும் திரு.வி.கல்யாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் தனது தமிழறிவுக்கு காரண கர்த்தாவாக சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களையே முதன்மையாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். திரு.வி.க அவர்களின் பத்திரிகை எழுத்து செந்தமிழ்நடையிலான சிவநெறியில் சேர்ந்திருந்தது. இதற்கு என்ன காரணம் எனப் பலரும் வினவியபோது, அதற்குச் சொந்தக்காரன் சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை தான் என அவர் குறிப்பிட்டமை பெருமை தரும் செய்தியாகும்.

தேசபக்தன், திராவிடன், நவசக்தி ஆகிய பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு.வி.க. அவர்கள் தனக்கு அறி வூட்டிய ஈழத்து அறிஞர் சதாவதானி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை தந்த தமிழை இந்தப் பத்திரிகைகள் ஊடாக நன்கு வெளிப் படுத்தியமை சிறப்புக்குரியதாகும். சிறந்த தொழிற்சங்கவாதியாக விளங்கிய திரு.வி.க. தமிழ்நாட்டில் முதலாவது தொழிற் சங்கத்தை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர். அவர் அரசியலில் ஈடுபடத் தொடங்கியபோது கடவுள் இல்லை என்ற கோட்பாடு

டையவர்கள் தமது கட்சியில் இணைக்க முற்பட்டவேளையில் தனது குருவாகிய சதாவதானியின் நெறியில் நின்று பணி செய்வதே தன் கடமை என மறுத்ததாக அவர் பற்றிய வரலாறு சொல்கிறது. சதாவதானியின் சமய நூலுக்கு அறிமுகவுரை எழுதும்போது ஏன் வி.க. அவர்களைப் பற்றி யான் குறிப்பிடு கின்றேன் என நூலை வாசிப்பவர்கள் கேள்வி எழுப்பலாம். சதாவதானி, தமிழ் நாட்டில் ஒரு தரமான அறிஞரின் வாழ்வில் கூட எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார் என்பதை நாம் உணர்வதற்காகவே மேற்குறித்த செய்தி இங்கு சுட்டிக் காட்டப்ப டுகிறது.

சதாவதானி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களின் பெருமையை இந்தியத் திருநாட்டின் ஆய்வாளர்கள் இன்றும் மறுப்பதுமில்லை, மறப்பதுமில்லை. அதற்கு உதாரணமாக மதுரை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திலும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் வெளியிடப்பட்ட கலைச்சொல் அகராதி நூல் களின் முகப்பில் "யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி சதாவதானி நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ் அகராதியையும் ஏனைய கலைச்சொல் அகராதிகளையும் தழுவி இது வெளி யிடப்படுகிறது" எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் தகவல் சதா வதானியின் மேன்மையை தமிழ் அறிவுலகத்திற்குச் சான்று பகர்ந்துள்ளமை பெருமை தருகிறது.

சதாவதானியின் சமய நூல்களில் மிகவும் முக்கியமான தொன்றாகக் கருதப்படும் 'சிவஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்' என்னும் நூல் சைவத் திருக்கோயில்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆதித் தமிழ்நூல் எனலாம். சைவாகமநெறியையும் சைவ சித்தாந்தநெறியையும் இணைத்து சைவத் திருக்கோயில்களின் திருவிழாத் தத்துவத்தை அற்புதமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்.

வடமொழி நூல்களில் சிவாகம விளக்கம் தெளிவுபடுத்தப் பட்டிருந்தாலும் தமிழில் ஆலயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிவாகம நெறிமுறைகளை வெளிப்படுத்திய நூல்கள் மிகக்குறைவு. வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் பாண்டித் தியமுள்ளவர்களே சிவாகமம் கூறும் ஆலயத் திருவிழாக்களின் அடிப்படைத் தத்துவங்களைச் சொல்லமுடியும் என்பதனை அறிஞர்கள் உணர்வர். நல்லைநகர் நாவலர் பெருமான் ஆலய வழிபாட்டு நெறிமுறைகளையும் சைவசித்தாந்த தத்துவ உண்மை களையும் சாதாரண நடையில் சுருக்கமாக மக்களுக்கு வெளிப் படுத்துவதற்கு அரிய சில நூல்களைப் படைத்தார். சதாவதானி அவர்கள் கற்றறிந்தோர் மற்றும் மாணவர் சமூகத்தைத் தூண்டும் வகையில் இந்நூலைப் படைத்துள்ளார்.

இந்த நூலில் அருமணிக்கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலே கிறிஸ்து, மகமதியம், யூதம், உலகாயதம் எனத் தொடங்கி அனைத்து சமயங்களையும் எடுத்துரைத்து, பல சமயங்கள் இருப் பினும் இவை எல்லாவற்றையுங் கடந்து சிரம் போல நின்றொளிர் வதும், அகச்சமயம் ஆறுக்கும் விரோதமின்றி அவற்றின் முடிவாய் நிற்பதும் வேதாந்தத் தெளிவுண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதும் வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயமேயாம் எனக் குறிப்பிடும் முதலாவது சிவவிளக்கம் அர்த்தம் நிறைந்த வார்த்தையாகும்.

இந்நூலின் முதற்பகுதியில் சைவத்தின் மேன்மையை நிறுவுவதற்கு சித்தாந்த நூல்களையும், புராண நூல்களையும், தாயுமான சுவாமிகள் போன்ற அனுபூதியாளர்களின் பாக்களை யும், திருமுறைகளின் வார்த்தைப் பிரயோகங்களையும் முன்வைத் துள்ளமை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. சைவசமயம் கூறும் உண்மைத் தத்துவத்தை முதலாவது பகுதியின் முடிவிலே காரைக்கால் அம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதியில் வரும்

பாடலடிகள் ஊடாக நிறைவு செய்துள்ளார். பிறவிப் பெருங் கடலை நீந்தி இறையடி சேர்வதற்கு வழிகாட்டும் சைவசமயத்தை ஆலயத் திருவிழா தத்துவத்தை சொல்வதற்கு முன் சமய நோக்கத்தை நிறுவியுள்ளமை அவரது புலமையின் சிறப்பை உணரவைத்துள்ளது. திருக்கோயில் விளக்கத்தை வெளிப்படுத் துவதற்குப் புராணங்களை ஒவ்வொன்றாக முன்னிலைப்படுத் தியுள்ளார். திருவிளையாடற் புராணம், திருவிரிஞ்சைப் புராணம், கந்தபுராணம், கோயிற்புராணம், திருவானைக்கா புராணம், தணிகைப்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், அருணகிரிப்புராணம் எனப் புராணங்கள் கூறும் ஆன்ம ஈடேற்ற செய்திகளை ஆலய விழாக்களை அறிமுகம் செய்வதற்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். ஆலய தரிசனங்களினால் ஆன்மா அடையக்கூடிய விடுதலையை விபரமாக விளக்கியுள்ளார். திருக்கோயில்களில் செய்யத்தக்க திருத்தொண்டுகளும், அதனால் கிடைக்கும் பேறுகளையும் குறித்திருப்பதுடன், ஆலய மகோற்சவ காலங்களில் ஆன்மா பெறக்கூடிய நன்மைகளையும் குறிப்பிட் டுள்ளார்.

ஆலய உற்சவ நாட்களின் உட்பொருளை முதலாம் நாள் உற்சவம் முதல் பத்தாம் நாள் வரை சீராக விளக்கியுள்ளார். ஆலயங்களில் இடம்பெறும் திருக்காட்சிகளையும், இதன்போது பயன்படுத்தப்படும் வாகனங்களின் உட்பொருளையும் குறிப்பாக தென்னாட்டு சிவன் கோயில்களில் நடைபெறும் மகோற்சவ கால சிவனருட்காட்சிகளையும் சீராகக் குறிப்பிட்டிருப்பதுடன், சிவாலயங்களில் பத்தாம் நாள் நடைபெறும் திருநடனக் காட்சித் தத்துவத்தில் எமது சமய சமூக மரபில் உள்ள நடனங்கள் அனைத் தையும் பட்டியலிட்டு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.

இன்று எமது ஆலயங்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள் முற்றாக சிவாகமநெறியில் நடைபெறுகிறதா என நாம் சிந்திப் பதற்கு இந்நூல் ஏதுவாக அமைகிறது. நூலில் குறிப்பிடப்

பட்டுள்ள சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, மதுரை போன்ற பெருந் தலங்களின் திருவிழா மரபுகள் இன்றும் ஓரளவு நிலை பெற்றிருப்பதையும், ஈழத்திருநாட்டு திருவிழா மரபுகளில் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதையும் இந்நூலிலிருந்து அறியமுடிகிறது. மகோற்சவ விளக்கம் தொடர்பாக அச்சுவேலி குமாரசுவாமிக் குருக்கள், பேராசிரியர் கைலாசநாதக் குருக்கள் மற்றும் சில அறிஞர்கள் கடந்த நூற்றாண்டில் நூல்களைப் படைத்திருந்தாலும், அந்த நூல்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக - மூலநூலாக இது விளங்குவதை உணரமுடிகிறது.

சதாவதானி ஐயாவின் படைப்பான இந்தப் பொக்கி ஷத்தை தேடிக் கண்டுபிடித்து அறிவுலகை மீளவும் சிந்திக்க வைத்துள்ள இந்நூலின் பதிப்பாசிரியரான விரிவுரையாளர் திரு.தி.செல்வமனோகரன் அவர்களின் மாசில்லா முயற்சி மகத்தானது. எதிர்கால சமய ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குத் திசை காட்டும் கருவியாக இந்நூல் உதவும் என்பதில் எதுவித ஐயமும் இல்லை. அன்று எம்மத்தியில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் தென்னாட் டவர்களால் உயர்நிலையில் போற்றும் வகையில் ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணறிவுடன் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு இந்நூலும் தக்கதொரு சான்று என்பது சிறியேனின் கருத்தாகும்.

கலாநிதி ஆறு.திருமுருகன்

தலைவர், ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தலைவர், சிவபூமி அறக்கட்டளை
உபதலைவர், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்.

முன்னுரை

ஒவ்வொரு இனக்குழுவும் தான் ஒடுக்கப்படும்போதும் தன் மரபார்ந்த விடயங்கள் சிதைக்கப்படும்போதும் தன்னையும் தன் சமூக பண்பாட்டு, கலாசார, சமய, தத்துவ, இலக்கியக் கூறுகளையும் தக்கவைத்துக் கொள்ளப்போராடும். அழுத்தத் தின் அதிகரிப்பு, கொதி நிலையின் அதிகரிப்பாகி அழுத்தத்துக்கு எதிரான மறுதாக்கத்தை ஏற்படுத்தமுனையும். அச்செயற் பாட்டுக்காகத் தன்னையும் தன்னினக் குழுவையும் பாரம்பரிய உணர்வின் வழி கட்டியெழுப்பத் தன் வேர்களைத் தேடிக் கண்ட டைய முயற்சிக்கும். தனக்கான அடையாங்களை மீட்டுருச் செய்யவும் புதிய அடையாளங்களை உருவாக்கவும் முயற்சிக்கும். இம்முயற்சியில் - சுதேசியக் கட்டமைப்பில் பெரும் பங்காற்று பனவாகச் சமயமும் மொழியும் திகழ்கின்றன.

காலனித்துவ ஆட்சிக்குட்பட்ட அனைத்து நாடுகளி னதும் இனங்களினதும் செயல்நிலை இதுவே. இதற்கு ஈழத்துச் சைவத்தமிழுலகும் விதிவிலக்கல்ல ஈழத்தின் சைவத்தமிழ் மீட்டுருவாக்கச் செயற்பாட்டாளராகத் திகழ்ந்தவர் நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர். சைவத்தமிழ்ச் சமூகத்துக்கான நவீன அடை யாள அரசியலின் தொடக்கப் புள்ளியாகவும் இவர் கருதப்படு கின்றார். சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதி வரை இவரின் மாணவர் பரம்பரையினர் இயங்கி வந்துள்ளனர். அம்மாணவ பரம்பரை யைச் சேர்ந்தவராகவே புலோலியூர் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார்.

நாவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவரால் ஈழத்தின் சென்னி யென சிறப்பிக்கப்படும் யாழ்ப்பாணம் நீண்ட காலமாக சைவ சித்தாந்தப் பாரம்பரியத்தைத் தன்னடையாளமாகக் கொண்ட மைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சிப் பிரதேசம்

தனக்கேயான தனித்துவமான புலமைத்துவப் பாரம்பரியத்தை உடையது. (சிவலிங்கராஜா எஸ், 1984, வடமராட்சியின் கல்விப் பாரம்பரியமும் இலக்கிய வளமும், வடமராட்சி கல்வி வட்டம், பருத்தித்துறை) தமிழ்நாட்டுக்கு மிக அண்மித்திருப்பதுடன் பொருளாதார கல்வித் தொடர்பும் கடற்போக்குவரத்துத் தொடர்பாடலும் கொண்டதாக இப்பிரதேசம் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றின் வழி கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களும் சிறுபராயத்தைத் தன்னூரிற் கழித்தாலும் மிகுதிக் காலத்தைத் தமிழ் நாட்டிலேயே பணி செய்து கழித்துள்ளார்.

பேச்சாற்றல், கண்டனம், உரையெழுதுதல், செய்யுள் இயற்றல், நவீன உரைநடையாற்றல், அகராதியாக்கம், வாண்மையுடன் கூடிய ஆசிரியம், செம்பதிப்பு, சதாவதானம், எனப் பல் வகைமையான ஆற்றல் கொண்ட புலமையாளராகக் கதிரை வேற்பிள்ளை திகழ்ந்துள்ளார். குறிப்பாக நாவலர் வழி நின்று இராமலிங்கர் பாடல்களை அருட்பா அல்ல மருட்பா என பிரசங்கித்தமையும் "இராமலிங்கபிள்ளை ஆயாச தர்ப்பணம் அல்லது மருட்பா மறுப்பு" எனப் பெயரிட்டு அந்நூலை திருமயிலை கபாலீஸ்வர் கோயிலில் வெளியிட்டமையும் அவரை பிரபல்யமடையச் செய்தன. இதன் வழி கதிரைவேற்பிள்ளைக்குக் கீர்த்தியும் அபகீர்த்தியும் ஏற்பட்டது. இவர் மீது இராமலிங்கரின் விசுவாசிகள் 1904 இல் வழக்குத் தொடுத்தாகவும் அவ்வழக்கு நீதிபதியால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டதாகவும் அறிய முடிகிறது. அதேவேளை இந்நிகழ்வு திருமுறைகளின் மீளெழுச்சிக்கு மீள வித்திட்டமையையும் அறியமுடிகிறது.

தமிழ் அடையாள அரசியலின் இயங்கியலை எடுத்துரைக்க முற்பட்ட பேராசிரியர் முத்துமோகன் "நாவலர் ஆகமச் சைவம், வேளாளர், சைவமடங்கள் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டு தனது செயல்பாடுகளை அமைத்துக் கொண்டார். ஆயின் தமிழ் நாட்டில் இதே காலத்தில் ஆகமச் சைவம், சைவ

மடங்கள் ஆகியவற்றின் பால் அதிதிருப்பதி கொண்ட ஒரு சிந்தனையாளர் உருவாகியிருந்தார். அவர் தான் வள்ளலார் இராமலிங்கர்! என்கிறார். மேலும் நாவலரின் ஆகமச் சைவம் என்ற கருத்தியல் எல்லையையும் சைவமடங்கள் என்ற நிறுவன எல்லையையும் வள்ளலார் லாலகமாகக் கடந்ததாகவும் நவீன தமிழ் அடையாளத்தை முந்திய காலச் சாதி அளவுகோல்களைக் கொண்டு மிகவும் குறுகலாக்குகிறார் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஓர் ஆய்வாளன் தனது சூழலில் நின்று ஆய்வின் மையக்கருவைப் பற்றி சிந்திக்காது ஆய்வுப் பொருளின் சூழலிருந்தே ஆய்வை முன்னெடுக்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டுச் சூழலில் ஆலயங்கள் நிர்மூலமாக்கப்பட்டு சைவப்பாரம் பரியத்தைக் கைக்கொள்ளவே முடியாத சூழல் இருக்கவில்லை. ஆனால் ஈழத்தில் அவ்வாறு இருந்தது. சைவ நிறுவனங்களாக இருந்த கோயில்கள் அனைத்தும் நிர்மூலமாக்கப்பட்டன. (நல்லூர் கந்தசாமி ஆலயம் இருந்த இடத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் கட்டப்பட்டது. அது இன்றுமுள்ளது). சைவ வழிபாடு, அனுஷ்டானம், ஆசாரம் (இலையில் உணவுண்ணல் முதலானவை) தண்டனைக்குரிய குற்றமாகவும் கருதப்பட்டது. இதில் இருந்து மீண்டெழ முற்பட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதியே நாவலர். வள்ளலாருக்கு இச்சூழல் இருக்கவில்லை. மீளுருவாக்கச் செயற்பாட்டில் சிதறிப் போயிருந்த சைவத்தை ஒன்றிணைக்குஞ் செயற்பாடாகவே ஆகம சைவத்தை நாவலர் முன்வைத்தார். இவ்வொன்றிணைப்பில் நாவலர் சில சமரசங்களையும் செய்ய வேண்டிய சூழல் இருந்தது. ஆகமத்தின் வழி நின்றும் சமூகத்தின் வழிநின்றும் தன்னைச் செயற்படுத்தியமையால் சாதியத்திற் கெதிரான குரலை முன்வைக்காது அதனை உள்ளவாறே விடுத்தார். ஆனால் மடங்களுடன் அவர் சமரசம் செய்து கொள்ளவில்லை; அவற்றை சைவ நிறுவனங்களாக முன் மொழியவும் இல்லை; ஈழத்தில் மடங்கள் செல்வாக்குப் பெறவுமில்லை; சபாபதி நாவலரையும் ஆறுமுகநாவலரையும்

ஒருவர் எனக் கருதி இக்கருத்தை முத்துமோகன் முன்வைத் திருக்கக்கூடும். சைவமடங்களை லாலகமாகக் கடந்தவராக முத்துமோகனால் சொல்லப்படும் வள்ளலார் பிற்காலத்தில் புதிய மடத்தை உருவாக்கினார் என்பது வேறு கதை. தற்சார்பு நிலை யிலும் முற்கற்பிதங்களோடும் ஆய்வுகளை முன்னெடுத்தல் பிற்காலச் சமூகத்திற்கு தவறான கருத்தியல்களை உருவாக்கிக் கொடுக்கும். இது பல பிறழ்வுகளுக்குக் காரணமாகும். நாவலரோ, கதிரைவேற்பிள்ளையோ இராமலிங்க வள்ளலாரை நிராகரிக்கவில்லை. இராமலிங்க வள்ளலார் எதிரே வந்தபோது அவரின் சிவவேடத்துக்கு நாவலர் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து மரியாதை செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இது தனிப்பட்ட பகை யின்மையையும் அருட்பா என திருமுறைக்குச் சமமாக அவர் பாடல்கள் கூறப்பட்டமைக்கு எதிரான குரலே என்பதையும் தெளிவாக்குகிறது.

கதிரைவேற்பிள்ளை வாழ்வும் பணியும் உரிய மதிப் பீட்டைப் பெறாமல் இருண்மை நிலை அடைவதற்கு அருட்பா பற்றிய பிரச்சினையும் ஒரு காரணம் என்றே கூறவேண்டும். அவர் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததும் பணி செய்ததும் சரிவரப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. இவரின் முதன்மை மாணாக்கர் திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார் 1907 இல் "நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் சரித்திரம்" எனும் நூலையாக்கினார். 1908 இல் புரசை முனிசாமி நாயகர் அவர்களின் குமாரர் ஸ்ரீபாலசுந்தரநாயகர் "சதாவதானம் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமத், நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் சரித்தி ரமும் ஷியார் பிரிவாற்றாமையாற் பல புலவர்சிகாமணிகளாற் கூறிய பாக்களும்" எனும் நூலை வெளியிட்டார். இவை இரண்டும் கதிரைவேற்பிள்ளையை உயர்வு நவிற்சியின் பாற் படுத்துவன. 1908 இல் தஞ்சை சண்முகம்பிள்ளை, "ஈழநாட்டு மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை உண்மைச் சரித்திரம்" எனும் நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் முழுவதும் கதிரைவேற்பிள்ளை தூஷிக்கப்படுகிறார். 1969 இல் "செந்தமிழ்

செம்மல் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை" எனும் நூல் க.சி. குலரத்தி னத்தால் எழுத்தப்பட்டது. கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் "தமிழ்மொழி அகராதி தந்த சதாவதானி" (1995) எனும் நூலை எழுதிப் போந்துள்ளார். இவை இருக்க, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாக 2009 இல் ஸ்ரீ பிரசாந்தனின் "சதாவதானி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை" எனும் நூல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் காய்தல் உவத்தலற்ற, ஆய்வு நிலைப்பட்டதாகவும் அவரின் பன்முக ஆளுமையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் மதிப்பீடு செய்வதாகவும் அமைந்துள்ளது. இவையாவும் மனங்கொள் ளப்பட்டு ஸ்ரீ பிரசாந்தனின் நூலில் உள்ள 'காலப் பின்புலமும் கதிரைவேற்பிள்ளையும்','வகிபாகம்' ஆகிய பகுதி கள் இப்பதிப்பு நூலில் பின்னிணைப்புக்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அனுமதித்த அவருக்கு நன்றி. மேலும் தஞ்சை சண்முகம்பிள்ளையின் நூலை மட்டும் முன்னூலாகக் கொண்டு ப. சரவணன் அருட்பா x மருட்பா எனும் நூலை எழுதியதாகக்கூறி கலாநிதி ஸ்ரீ பிரசாந்தன் அந்நூலுக்கு "ஈழத்து அறிஞர் மீது ஏன் இந்த துவேசம்" எனும் விமார்சனத்தை எழுதியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் 13 நூல்களை இயற்றிப் பதிப்பித்துள்ளதாகவும் 1902 இல் இனிப் பதிப்பிக்கப்படும் நூல்களாக 10 நூல்களும் சைவ பூஷண சந்திரிகையில் கூறப்பட் டுள்ளது. ஆனால் அவையாவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. அவற்றை தேடும் முயற்சியில் புலோலி மேற்கு நா. கதிரைவேற் பிள்ளை சனசமூக நிலையத்தினரும் சதாவதானம் நா.கதிரை வேற்பிள்ளை ஆவணக்காப்பகத்தினரும் ஈடுபட்டு வருகின்றமை பாராட் டுக்குரியது.

எம் சைவத்தமிழ் அடையாளத்தை மீட்டுருச் செய்தலும் ஆவணப்படுத்தலும் இதன்வழி எம்மவர் எழுத்துருக்களை அடுத்த தலைமுறைக்கும் கையளிப்புச் செய்தலும் எனும் அடிப்படை யிலேயே இந்நூற்பதிப்பு முயற்சியும் அமைகிறது.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்

சதாவதானம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களின் சமய, தத்துவ நூல்களில் ஒன்று சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம். இந்நூல்,

1) சிவவிளக்கம்
2) க்ஷேத்திராலய விளக்கம்
3) மகோற்சவ விளக்கம்

எனும் மூன்று பகுதிகளை உடையதாக விளங்குகிறது. நூலின் காப்பும், அவையடக்கமும் செய்யுட்களாக அமைய, நூல் உரைநடையில் அமைந்துள்ளது. அவையடக்கப் பாடல் இந்த நூலின் நோக்கம், தேவை என்பவற்றைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இந்நூலாக்கத்துக்கு 65 நூல்களிலிருந்து இருந்து எடுகோள் களைக் கையாண் டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவிய சமயங்களை பிள்ளையவர்கள் பட்டியற்படுத்துகின்றார். கிறிஸ்து, மகமதியம், யூதம் முதலான பிறதேசத்திலிருந்து வந்து செல்வாக்குற்ற மதங்களையும் உலோகாயதம், நால்வகை பௌத்தம், ஆருகதம், ஆசீவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், சூரியவாதம், மிச்சிரவாதம், கருமவாதம், சூனியவாதம், தார்க்கீகம், மீமாஞ்சகம், ஏகான் வாதம், சத்தப்பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரம வாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், சாத்தேயம் மற்றும் அகப்புறச்சமயங்கள், அகச்சமயங்கள் என அநேக சமயங்களை உரைத்து.

"இவைகள் எல்லாவற்றையும் கடந்து சிரம்போல நின் றொளிர்வதும் அகச்சமயம் ஆறுக்கு விரோதமின்றியவற்றின் முடிவாய் நிற்பதும், வேதாந்தத் தெளிவுண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதும், வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயமேயாம்"

எனக் கூறுகின்றமை அவரின் சித்தாந்த ஈடுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. சைவசித்தாந்தத்தின் சிறப்பினை, "அநாதி பரமானந்த பரவஸ்துவினாலே சுத்தமாயாவயலிலே திருவருள் என்னும் வித்தையிட்டுச் சீவ கருணா வெள்ளப் பெருக்கால் வளர்க்கப்பட்ட வேதம் என்னும் விருட்சத்துக்கு இலை, அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காயாதியான அகமதங்கள் எனவும், உச்சியிற் கனிந்த பெரும்பழம்பொருள் வேதாந்தம் எனவும், அப்பழத்தின் சார மாய் மாதுரசுவையாயுள்ள தேனாயிருப்பது சைவசித்தாந்தமே" என உருவகப்படுத்தி உரைத்துள்ளார். திரிபதார்த்த உண்மையை நிச்சயித்து வேதம் முதலான சகல கலைகளும் இலங்குகின்றன. சித்து. அசித்து முதலானவற்றை எடுத்துரைத்து பரமவஸ்து ஒன்றொன்றும் அது மகாசங்கார கிருத்தியமியற்றும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவ ஆதியந்தரகிதமானது எனப் பல மேற்கோள்களின் வழி நிறுவுகிறார். அவரே சிவ என்பதற்கு பத்துவகையான விளக்கங்களைக் கூறிச் சிவனின் மேன்மைகளை விளக்கியுரைக்கிறார். அவரின் தவ வடிவங்கள் அவற்றின் சிறப் பம்சங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து இறைவனின் திருவுருவம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. வாஸ்தவதேகம், தியானபூசா நிமித்தங்காற்பனீகதேகம் என்பன விளக்கப்படு கின்றன. திருச்சிகை, திருமுடி, திருமுகம் என அத்தனை உறுப் புக்கள் மற்றும் அணிகலன்கள் இருதளக் கூறுகளில் விளக்கப் பட்டுள்ளன. இவ்வாறான பேரருட் திறத்தானான சிவனது திருவடித்தெப்பத்தை, பெருவடித்தை சிக்கெனப்பற்றுதலே பிறவிப் பெருங் கடலை நீந்திக்கடக்க வழி என்கிறார்.

கேஷத்திராலய விளக்கத்தில் திருவடிபற்ற உண்மைச் சமயம் வைதிக சைவ சுத்தாத்து வித சைவசித்தாந்தமே எனக் கூறி நிற்கிறார். நான்கு பாதங்களின் வழி முக்திக்கு வழிகாட்டப்படு கின்றது. பதி, ஆன்மாக்களுக்கு அருள் வழங்க தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி என்னும் மூன்று வடிவாய்த் திகழ்கிறார். சிவவடிவங்கள் பல, சிவத்தலங்களும் பல என விளக்கி இந்தியா எங்கணும் உள்ள

தலங்களைக் கூறி அவற்றுள் பஞ்சபூத தலங்கள் பெறும் முதன்மையை விளக்கி சிதம்பரமே அதி விஷேட முற்றதாம் என உரைத்திருப்பது அவரின் சைவத் தமிழ் மனத்தின் வெளிப்பா டெனலாம். சிவக்ஷேத்திராலய வழிபாட்டாலேயே நாயன்மார், சித்தர், தேவர், விஷ்ணு, பிரமா உள்ளிட்ட யாவரும் முக்தி பெற்றனர் என்கிறார். கீழ் பிறவிகளாக கருதப்படும் பறப்பன, ஊர்வன, நடப்பன, நீந்துவன உள்ளிட்ட அனைத்து விலங்கு களும் சிவாலய அர்ச்சனை புரிந்து முக்தியடைந்தன. அதே வேளை உலகியல் நிலையிலும் தீரா நோய் தீர்த்தல், மரண பயத்தி னின்றும் விடுபடல், செல்வம் பெறுதல் உள்ளிட்ட யாவற் றுக்கும் சிவாலயதரிசனமே பெருந்துணை என விளக்குகிறார். இம்மானுடயாக்கையின் பயன் சிவாலய தரிசனமே என்கிறார்.

புறப்பூசை, அகப்பூசைகளின் சிறப்பம்சங்களையும் தெளிவுறுத்துகிறார். அகவழிப்பாட்டின் - மானச பூசையின் சிறப்பு தனித்துரைக்கப்படுகிறது. அதேவேளை சரீரமும் அண் டமும் சமம் என்பதையும் தெளிவுற விளக்குகிறார். தேகத்தில் க்ஷேத்திரங்களின் நிலைகள், சிறப்புகள் விளக்கப்படுகின்றன. புறத்திலே கட்டப்பட்ட ஆலயங்களை சரீரப் பிரஸ்தாரம் இருத யப் பிரஸ்தாரம் என இருவகையாக உரைத்து விளக்குகிறார். ஆகம அமைப்பு முறை அதன் உறுப்புக்கள் என்பன உணர்த்தும் தத்துவங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. சிவலிங்கம், அதன் சிறப்பம்சங்கள், வழிபாட்டு மரபுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

தொடர்ந்து மகோற்சவ விளக்கம் கூறப்படுகிறது. மகோற்சவத்தின் முதன்மை பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம் சிவ தரிசனம், அபிடேகம், கீதமிசைத்தல், சோடசோபசாரம், தசோபசாரம், பஞ்சோபாசாரம், யாகம், கும்பம் காலம் விஷேடம் துவசாரோகணம் உள்ளிட்ட ஒவ்வொரு நாள் உற்சவத்தினதும் சிறப்பம்சங்கள் விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. சிறப்பாக 7ஆம் நாள் அல்லது 9ஆம் நாள் இரதோற்சவம்

நடைபெறுவதைக் கூறி அவ்வுற்சவத்தின் சிறப்பை விலா வாரியாக விளக்குகிறார். உற்சவங்கள் உணர்த்தும் பஞ்சகிருத்தி யங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. பேரறிவுடையோர் உண்மைப் பிரபாவங்களை உய்த்துணரல் வேண்டும் என்கிறார். சிவன் தாளும் கதிரைவேள் தாளும் போற்றி நூலை நிறைவு செய்கிறார்.

இந்நூல் அன்றாட வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் ஆலய வழிபாட்டின் முக்கியத்துவம், சிறப்பு, தேவை, வழிபடு முறை, உற்சவம் விளக்கும் தத்துவவியல் என இன்னோரன்ன விடயங்களை அக்காலத்துக்கேயுரிய இலகு மொழிநடையில் யாவரும் விளங்க உரைத்துள்ளது. சிவத்தின் மேன்மையை விளக்கவும் சமாந்தரமாகத் தமிழ் நாட்டுக்காரரிடையே செல்வாக் குற்றிருந்த வைணவக் கடவுள் விஷ்ணுவிலும் மேன்மையானவர் சிவனே என நிறுவ புராண இதிகாசக் கதைகளின் வழி முயன்றிருப் பதும் கவனத்துக்குரியது. உண்மைச் சமயம் வைதிக சைவமே எனப் பலவாறு வலியுறுத்துகின்றமை இவர் சைவ சமய தத்துவங்களின் மீது கொண்டிருக்கும் பூரண நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடு எனலாம்.

இன்றைய அறிவியல் உலகு, விஞ்ஞானபூர்வமான ஆய்வுகள் ஊடே தன் இயங்கியலை கொண்டு நடாத்த விரும்பு கிறது. ஆலய வழிபாட்டின் உளவியல், சமூகவியல், பொருளியல், கலை, கலாசார, பண்பாட்டியல் மற்றும் சமய, தத்துவ, விழுமியம் சார்ந்த ஆய்வுகளுக்கு இந்நூல் தொடக்கப் புள்ளியாக அமைந்துள்ளது. காலத்தால் பிந்திய ஏனைய நூல்களுக்கு இது உரைநடையில் அமைத்த முன்னூல் ஆயினும் அந்நூலாசிரி யர்கள் இந்நூலின் பங்களிப்பை கூறாது விடுத்தது ஏனெனும் வினா மேற்கிளம்பாமலில்லை. இன்றைய ஆய்வாளர்களே இதற்கு விடைகாண வேண்டும்.

ஈழத்து ஆளுமைகளை மீளடையாளப்படுத்தவும் நீள நினைந்திடச் செய்யவும் இவ்வாறான மீள்பதிப்புக்கள் அவசிய மாகின்றன. இந்நூலை Scan செய்து பெற அனுமதித்த யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நூலகர் திருமதி ஸ்ரீகாந்தலக்ஷ்மி அருளானந்தம் அவர்களுக்கு மிக்க நன்றி. இந்நூலை Scan செய்து தந்ததோடு இப்பதிப்புக்கு ஊக்கமும் தந்த நண்பர் இ.தனஞ்சய னுக்கும் இவ்விடத்தில் நன்றியுரைப்பது என்கடன். இந்நூலை வெளியிடப் பலவாறு முயற்சித்து நின்ற சி.சித்தராதரனின் உழைப்புக்கும் மனதுக்கும் இந்நூலை வெளியீடு செய்கின்ற பருத்தித்துறை நண்பர்கள் அமைப்புக்கும் நன்றி. அழகுற அச்சிட்ட குரு பிரிண்டேர்ஸ்க்கும் மிக்க நன்றி. வழமை போல் யாவற்றிற்கும் துணை நிற்கும் என் வாழ்க்கைத் துணைக்கும் நன்றி.

ஈழத்தின் ஆளுமைகளின் எழுத்துருக்களை வெளிக் கொணர நாம் யாவரும் ஒன்றிணைத்து மேலும் முயற்சிக்க வேண்டும்.

141, கேணியடி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

தி. செல்வமனோகரன்
chelvamanoharan@gmail.com

பொருளடக்கம்

1)	வெளியீட்டுரை	iii
	அணிந்துரை	iv
	முன்னுரை	ix
	சிறப்புப்பாயிரம்	xxiii
2)	சிவக்ஷே த்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்	01
	சிவவிளக்கம்	02
	க்ஷேத்திராலய விளக்கம்	32
	மகோற்சவ விளக்கம்	68
3)	பின்னிணைப்புகள்	
	கதிரைவேற்பிள்ளையும் காலப் பின்புலமும்	
	கதிரைவேற்பிள்ளையின் வகிபாகம்	

நன்றி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை சனசமூக நிலையம் - பருத்தித்துறை
திரு. பாலசுப்ரமணியம் முரளீதரன் - பருத்தித்துறை
திரு. மயிலேறும்பெருமாள் மயூரன் - பருத்தித்துறை
திரு. கிருஷ்ணதாஸ் நகுலதாஸ் - பருத்தித்துறை
திரு. குலசிங்கம் ராகுலன் - இத்தாலி
திரு. கமலநாதன் முகிலன் - பருத்தித்துறை
திரு. துரைராஜா சுரேஷ் - பருத்தித்துறை
திரு. சிறீதரன் செகதீஸ்வரன் - பிரித்தானியா
திரு. அன்ரனி சுதாகரன் - ஐக்கிய அமெரிக்கா
திரு. மணியம் குமார் - பருத்தித்துறை
திரு. கோகுலன் கந்தசாமி - துபாய்
திரு. சி. சித்திராதரன் - பருத்தித்துறை
திரு. குலசிங்கம் வசீகரன் - பருத்தித்துறை
திரு. பாக்யராஜா ஆர்னோல்ட் விஜிதன் - டோகா
திரு. அ. முரளீதரன் - பிரித்தானியா
திரு. திருமதி ஸ்ரீகணேஸ் ஸ்ரீஜெயபதி தம்பதி - பிரித்தானியா
திரு. தங்கராசா அம்பிகைதாஸன் - பிரித்தானியா
திரு. கந்தசாமி பிரதீபன் - பிரத்தானியா
திரு. சிவம் ராஜாராம் - அவுஸ்திரேலியா
திருமதி கிருஷ்ணா கீதா - பிரித்தானியா
திரு. நடராஜா சுகந்தன் - யாழ்ப்பாணம்
திரு. தவலிங்கம் தவரவி - கனடா
திருமதி. றெமி சுதர்சன் - ஐக்கிய அமெரிக்கா
திரு. சுபாஸ் சந்திரபோஸ் கிருஷ்ணகுமார் (கண்ணன்) - பிரித்தானியா
திருமதி. மதிவதனி முருகதாஸ் - அவுஸ்திரேலியா

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மைவிளக்கம்.

இஃது

யாழ்ப்பாணம்

மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன்விலை அணா ௬.

துர்முகி௵ ஆனி௴

1896.

உ

கணபதிதுணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

புரசை ம-ா-ா-ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம்

சபாபதிமுதலியார மாணாக்கரும்

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பிரதம பண்டிதரும் ஆகிய

திரு. சின்னசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

மேருவரைச்சிகரமவற்றொன்றனிலத்துற்றதெனாமேலோரேத்துஞ்
சீருலவுதிருநாடுகேதீசமேமுதலாஞ்சிவதலங்க
ளாருமுயர்வமரீழநாடதனிற்புலோலியெனுமம்பதிக்க
ணீருலவுகங்கைகுலம்விளங்கவருநாகப்பர்நெடுந்தவத்தின்.

பயனனைத்துமோருருவாய்ப்பாருலகிலுதித்ததெனாப்பண்போர்
சாற்றும், நயகுணனூனயமனைத்துமுணர்கதிரைவேற்பிள்ளைநம்பன்
பாதாம், புயமலர்கணனவினொடுகனவிலுமேமறவாதுபோற்றுமன்
பன், வியனமைந்தபூதிசாதனமணிவார்வேண்டுவனவிழைந்துசெய்
வோன்.

உலகனைத்தும்படைத்தளிக்குமொருமுதல்வன்றனையுயிர்களு
ணர்ந்தீடேற, இலகுசிவகேத்திராலயமகோற்சவமெனுநூலினிதமை
த்து, நிலவவரையாவெழுத்திற்பதித்துநெடுந்தயையினொடுமெவர்க்கு
மீந்தா,னலகில்புகழவன்புரிந்தபேருதவிக்கிணையுளதோவவனிமீதே.

ஷை முதலியார் மாணாக்கரான

வித்துவான்

தி. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்தமேருகிரிச்சிகரியினொன்றெனப்புலவோர்புகலாநின்ற
தென்பூத்தகோணவரையொடுதிருக்கேதீசநகர்சிறப்பினோங்கு
மன்பூத்தவீழநன்னாட்டொருபுலோலியின்வேளாண்மரபினோங்கு
மின்பூத்தபுகழினொருநாகப்பர்செய்தவத்தின்விளக்கம்போல்வான்.

கன்னிபாகனையன்றிக்கடவுளறியாமனத்தான்கறைகொள்கண்
டத், தன்னவன்றனடியாரையவனென்னச்சிந்தைகொளுமார்வம்பூ
ண்டோன்,பொன்னிலகுநீற்றின்வயிற்கண்ணின்மணிவயினன்புபொ
ருந்தக்கொண்டோ, னென்னையாளுடைக்கதிரைவேற்குமரனபிதா
னத்தியலின்வேந்தன்.

எழுத்துமுதலெங்கியலுமிலக்கியமுங்கற்றுணர்ந்திட்டெண்ணுதமாட்டுப், பழுத்தவன்பழுதிர்ந்தவனேயுணர்த்துநூல்பலவாய்த்தப்பரம் பரன்றன், விழுத்தருசீர்பாதமலராருயிர்களுணர்ந்துய்வான்விழைக் திஞ்ஞான்று, தழைத்திலருசிவகேத்ராலயமகோற்சவவிளக்கத்தினே வீற்றானல்.

இந்நூலிற் பிரமாணமாகக்காட்டிய நூல்களாவன:

தேவாரம்.
திருவாசகம்.
திருவிசைப்பா.
திருவுந்தியார்.
திருக்களிற்றுப்படியார்.
சிவஞானபோதம்.
சிவஞானசித்தியார்.
உண்மைவிளக்கம்.
சிவப்பிரகாசம்.
திருவருட்பயன்.
போற்றிப்பஃறொடை.
கொடிக்கவி.
கெஞ்சுவிடுதூது.
உண்மைநெறிவிளக்கம்.
சங்கற்பநிராகரணம்.
கந்தபுராணம்.
கூர்மபுராணம்.
காருடபுராணம்.
பெரியபுராணம்.
திருவிளையாடற்புராணம்.
காஞ்சிப்புராணம்.
கோயிற்புராணம்.
தணிகைப்புராணம்.
திருவாதவூரடிகள்புராணம்.
திருவானைக்காப்புராணம்.
திருவாலங்காட்டுப்புராணம்.
தனிப்பூர்ப்புராணம்.
அருணகிரிபுராணம்.
திருவிரிஞ்சைப்புராணம்.
உபதேசகாண்டம்.
காசிகாண்டம்.
பிரமோத்தரகாண்டம்.
திருவள்ளுவர்குறள்.
ஔவைக்குறள்.
சூதசங்கிதை.
பிரமகீதை.
பதினெராந்திருமுறை.
சிவதருமோத்தரம்.
சைவசமயநெறி.
திருமந்திரம்.
காரைக்காலம்மையார், திருவிரட்டைமணிமாலை.
ஷை அற்புதத்திருவந்தாதி.
ஷை மூத்ததிருப்பதிகம்.
சிவஞானதீபம்.
ஞானவாசிட்டம்.
பண்டாரமும்மணிக்கோவை.
சதாசிவரூபம்.
அவிரோதவுந்தியார்.
பஞ்சாக்ஷரப்பதிகசுபாசவிளக்கம்
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சிவவாக்கியர்பாடல்.
பிரபுலிங்கலீலை.
நிஷ்டாதூபதி.
சௌந்தரியலகரி.
அருணகிரியந்தாதி.
சித்தாந்தகரணம்.
போதரத்நாகரம்.
வைராக்கியசதகம்.
சிவவண்ணபோதம்.
கந்திவிளக்கம்.
திருவாய்மொழி.
சித்தாந்தசாராவளி.
ஆகமத்திரட்டு.
திருப்போரூர்ச்சந்நிதிமுறை.
இரட்டைப்புலவர்பாடல்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவகூடத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்.

சிறப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

பூதலத்தா ருய்யவே போற்றுசிவன் கோயிறல
மோதருமா வுற்சவத்தி னுண்மைசில—பேதையே
னேற்றவே மாமுகவைம் மாமுகமா தாபரையே
யேற்றுமே கல்லருளோ டெண்.

சிலங்கா யாழ்ப்பாணத் தேமேற் புலோலியிலே
யூரிலங்குஞ் சக்திபுரா முய்யவே—பேரிலங்கக்
கோணும்பா ளன்பாற் குடிகொண்டெம் மான்கதிரை
வாணதா கல்லருடாள் வை.

அவையடக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சிவன்றல மிகுமா லயகலோற் சவத்தைத்
தோர்ந்திடா நிகழ்பவத் துக்களஞ்
சிவன்றல மிகுமா லயர்ந்திடா நிடவுட்
டீபமோ நிறியதே நூனெய்
சிவன்றல மிகுமா றறிவுளோர் குணதெய்த்
தேக்குதோக் திரித்தளிப் பாரஞ்
சிவன்றல மிகுமா லிருத்தலா லிகழா
செம்பொரு டெளிப்பநற் சீரே.

கட்டளைக் கலிப்பா.

நல்ல யாழ்ப்பாண மேலைப் புலோலியி
லுளு மெங்கட் கருட்செய வந்துறை
செல்வ னுருங் கதிரையில் வேலவன்
சீர டித்துணை செய்துணை யாலுல
கல்ல லோட வறிவில னீங்கிதை
யேற்றி னேன்குறை யாண்டிட லீங்கிது
மல்கு நந்தா மணிவிளக் காயெழு
மாசி லெந்தை யருண்டு முண்மையே.

நூல்.

முதலாவது சிவவிளக்கம்.

அருமணிக் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலே, கிறிஸ்து, மகமதியம், யூதம், உலோகாயதம், சௌத்திராந்திகம், யோக சாரம், மாத்மீகம், வைபாடிகம், ஆருகதம், ஆசீவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், சூரியவாதம் மிச்சிரவாதம், கருமவாதம், சூனியவாதம், தார்க்கீகம், மீமாஞ்சகம், ஏகான்மவாதம், சத்தப்பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சாங்கியம்,யோகம், பாஞ்சராத்திரம், சாத்தேயம், காபாலிகம், துவிதவாதம், சிவசமவாதம், சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம், பாடாணவாதம், சங்கிராந்தவாதம், அவிகாரவாதம், பரிணமவாதம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம், முதலிய அநேக சமயங்கள் இருக்கின்றன.

இவைகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து சிரம்போல நின்றொளிர்வதும், அகச்சமயம் ஆறுக்கும் விரோதமின்மியவற்றின் முடிவாய் நிற்பதும், வேதாந்தத் தெளிவுண்மைப் பொருளே உணர்த்துவதும், வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயமே யாம்.

சிவப்பிரகாசம்.

புறச்சமயத்தவர்க்கிருளாயகச்சமயத்தொளியாய்ப்
புகலவைக்களவாகிப்பொற்பணிபோலபேதப்
பிறப்பிலதாயிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ்சொற்பொருள்போற்
பேதாபேதமுமின்றிப்பெருநூல்சொன்ன
அறத்திறனல்லினேவதாயுடலுயிர்கண்ணருக்க
னறிவொளிபோற்பிரிவருமத்துவிதமாகுஞ்
சிறப்பினதாய்வேதாந்தத்தெளிவாஞ்சைவ
சித்தாந்தத்திறனிங்குதெரிக்கலுற்றாம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஆறுசெறிக்குமவிரோதபோதமே
தேறுமெய்ஞ்ஞானியென்றுந்தீபற
சித்தாந்தமாகுமென்றுந்தீபற.

அன்றியும் அநாதி பரமாத்த பரவஸ்துவிஞலே சுத்த மாயா வயலிலே திருவருள் என்னும் வித்தையிட்டுச் சிவ கருணைவெள்ளப் பெருக்கால் வளர்க்கப்பட்ட வேதம் என் னும் விருட்சத்துக்கு இலே, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காயாதியன அகமதங்கள் எனவும், உச்சியிற் கனிந்த பெரும்பழப்பொருள் வேதாந்தம் எனவும், அப்பழத்தின் சாரமாய் மாதுரசுவையாயுள்ள தேனுயிருப்பது ஷைவசித் தாந்தமே எனவும், ஆன்ரோ வற்புறுத்திக் கூறினராயின், பேரானந்தப் பெருவாழ்வளிக்கும் இஞ்ஞானத்தேனின் பிர பாவத்தை யினைத்தென வியம்பல் எளிதன்றே!

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

குடிலேயென்னுந்தடவயனுப்ப, ணருன்வித்திட்டுக்கருணேநீர்ப் பாய்ச்சி, வேதமென்னும்பாதபம்வளர்த்தணே, பாதபத்தன்னிற்பூ பயன்பலவே-யவற்று, ளிலேகொண்டுவந்தனர்பலரேயிலேயொரீஇத், தளிர்கொண்டுவந்தனர்பலரேதளிரொரீஇ, யரும்பொடுமலர்பிஞ் சருங்காயென்றிவை, விரும்பினர்கொண்டுகொண்டுவந்தனர்பலரே, யவ்வாறுறுப்புமிவ்வாறுபயப்ப, வோரும்வேதாந்தமென்றுச்சியிற் பழுத்த, வாராவின்பவருங்கனிபிழிந்து, சாரங்கொண்டகைவ சித்தாந்தத், தேனழதருந்தினர்சிலரே.

இத்தணே விசேடமூற்ற அதன் கருத்துக ளெல்லாவற் றையும், திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனூர் முதலிய சைவசித்தாந்த சந்தானகுரவர்கள், செந்தமிழ் மொழியிலே திருவுந்தியார் முதலிய பதினென்கு சாத்திரங்களால் தெளி வுறத் திரட்டி விளக்கியருளினர். அவைதன்:-

உந்தி களிறு வயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவிஞ போற்றிகொடி பாசமிலா தெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று. என்பனவாம்.

இவைகளிலே தெரித்துணர்த்துவது சிவ முதலாய திரி பதார்த்த உண்மையேயாம். இதுவே மற்றை யறிவுடையோ ராணும்,ஞாயம்,சோதணே, பொருத்தாநுபவங்களால் ஆராயப் பட்டு, உண்மையென நிச்சயிக்கப்பட்டதாம். இதைத் தெரி வித்தலே வேதமுதலாய சகல கலேகளினதுங் கருத்ததாகும்.

சு

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலேயாகம வேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபாசந் தெரித்தல்.

கந்தபுராணம்.

சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்கவாம்பொருண்
மூன்றுள மறையெலா மொழிய நின்றன
வான்றதோர் தொல்பதி யாரு யிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தனையென வருப்ப ரன்னவே.

அந்த மூப்பொருளையுங் காண்பாம்.

சிவதத்துவ முதற் பிருதிவி தத்துவ மீறுகத் தத்துவ தாத்துவிகமாய் நின்று, அவன், அவள், அதுவெனச் சுட்டி யுணரப்படும் உலகமானது, கடம்போற் றோன்றி நின்றழியுங் குணவயமூடைமையாற் காரியமேயென்று அநுமிக்கப்படும். அது சித்து அசித்து என இருபாற்படும். அவற்றுட் சித்துப் பொருளான ஆன்ம வர்க்கங்கள் தாமே யறியாது ஒருவர் அறிவிக்க அறியுஞ் சிற்றறி வுடைமையானும், அசித்துப் பொருளான தேகாதி மல மாயாகர்ம காரியங்கள் தாமே அசையமாட்டாவாய் ஒருவர் அசைவிக்க அசையுஞ் சடத்துவ மூடைமையானும், இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களுந் தாமே இயங்கமாட்டாவாம். இவைகளை இயக்கி மகாசங்கார நிருத்திய மியற்றும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ ஆதி யக்தரகித பரவஸ்து ஒன்று வேண்டப்படும்.

சிவஞானபோதம்.

அவனவள தெனு மவைமூவினைமையிற்
றோற்றியதிதியே யொடுங்கிமலத்துளதா
மந்தமாதியென்மனார் புலவர்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஆக்கைசடந் தனித்தியங்கா தறிவினையு மின்றியகத்
தாக்கைவிளக் கெனவறியப் படுங்காண மான்மாவுக்
காக்கைவித மபேதமென வைத்தியக்க மறிவிக்கு
மாக்கைவிதத் ததிபதியே யமலனுயிர்க் கதிபதியே.

திருவள்ளுவர் குறள்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

அவ்வஸ்துவே பதி, அது அறிவிக்க அறிவதே பசு, அசைவிக்க அசைவதே பாசம் ஆம்.

தணிகைப்புராணம்.

அறிந்துயிர்க் கறிவிப் பதுபதி யறிவித்தா
லறிந்துநிற் பதுபசு வதுசிவத் தடையாமைச்
செறிந்தவையகத் துய்ப்பதா ணவக்கிரள் கருவித்
துறந்தமாயை மற்றாணது பஃறிறக் கருமம்.

பதி என்னும் பதத்தை ப - பகுதி (காத்தல்) தி விகுதி பொருள் விகுதி எனக்கொண்டு காப்பது எனவும், பசு என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பற்றித்தல்) உ - செயப் படு பொருள் விகுதி எனக்கொண்டு பற்றிக்கப்படுவது என வும், பாசம் என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பற்றித்தல்) அ - கருவிப்பொருள் விகுதி யெனக் கொண்டு பற்றிக்குங்கருவி எனவும் பொருளுரைத்து மூன்றும் அநாதி நித்தியம் என்ப. இக்கருத்துத் தோன்றவே திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்

அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே
யநாதியெனப் பெற்ற வணுவை—யநாதியே
யாத்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்தும்
காத்த லவன்கடனே காண். எனக் கூறினார்.

இவைகளுள் பதிவஸ்துவோ ஒன்று மல்ல, இரண்டு மல்ல, ஒன்றிரண்டு மல்ல, உள்ளது மல்ல, இல்லது மல்ல, கல்லது மல்ல, நியது மல்ல, சாமே பிரமம் என அகங்கரிக் கும் பசுஞானமு மல்ல, மற்றைய பாச ஞானமு மல்ல, ஆன் மாவு மல்ல, அதற்கறிவாய் நிற்கும் ஞானமுமல்ல, இவைக ளோடு ஆதியந்தமு மின்றி விளங்குவதாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று—நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் றடியன்று தான்.

அது ஞாதருஞான ஞேயம் என்னுஞ் சங்கற்பனைகளை விட்டு ஒன்றுயுணருஞ் சிவஞானத்தா னன்றி யேனையவாய

அ

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

பாசமாகிய விரண்டையும் படிறெனத் தள்ளி
நேசமாகிய விரண்டையு நெஞ்சிடை யழுத்திக்
காசநீங்கிய கண்ணென முத்தியைக் காண்பா
யாசைநீங்கிய நிலையிது விதற்கிலை யையம்.

திருவருட்பயன்.

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுநீ யோதும் படி.

பெரியபுராணம்.

அருமறைப்பய னாகிய வுருத்திர மதனை
வருமுறைப்பெரும் பகலு மெல்லியும்வழு வாமே
திருமலர்ப்பொகுட் டிருந்தவ னனையவர் சிலநாள்
ஒருமையுய்த்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவந்தார்.

"சிவ என்னும்இத்திருநாமத்தை அன்புடன்உச்சரித்தலி னாலும் கேட்டலினாலும் சமஸ்த பாவங்களும் அரிக்கப்படும்" என்று சிவார்க்கமணிதீபிகை செப்புகின்றது. அன்றியும் இதை உச்சரித்துக் கடவுட் டியானஞ் செய்வோர் ஒரு மாத்திரைக் குள்ளே அவரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகதி யடைவார் கள்.

தேவாரம்.

சாத்திரம்பலபேசுஞ்சழக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கொண்டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவமென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்குளருளுமாற்பேறரே.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இவ்வுருத்திர மந்திரத்தையே சோணாட்டுத் திருத்தலை யூர்த் தூய வேதியகுலத் தோன்றலான ஸ்ரீபசுபதிநாயனார் அவர்கள் செந்தாமரைத் தடாகத்திற் கழுத்தளவு நீர்க்குள் நின்று அகோராத்திரஞ்செபித்தமையாலன்றோஉருத்திரபசுபதி (நாயனார்) என்னுங் காரணத் திருநாமத்தையும் பெற்றதோடு

அப்பதிவஸ்துவி னிலக்கணங்களை அறிவித்து முத்தி கொடுப் பதும், சிவ என்னும் திருமேமேயாம்.

இதன் பிரபாவத்தை ஆராயப்புகின்

அளவி றந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
வகலி றைந்தது வடியிணை சிவசிவ
உளமி றந்தயி ருணர்வொடு பரமற
வொளிரு கின்றது சிவசிவ சிவசிவ

என வருவன அறிவுளார் வாக்காகலான் அதனுண்மை இரு வினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவாதுபவ மகான்களுக்கே யன்றி கம்போல்வார்க்கு விளங்கத் தக்கதன்று. ஆயினும் உண்மைதான் முகத்தாற் சிறிது கூறுவாம்.

வேதம் நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், மீமாஞ்சை, நியா யம்,புராணம், மிருதி என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதி னான்கும் வித்தைகள் எனப்படும். அவைகளுள் வேதமே மேலானது.

கூர்மபுராணம்.

அங்கமாறுமறைநான்குமீமாங்கியமென்றருள்கொழித்தத்
தங்குநீதிநூலொன்றுபுராணமொன்றுதவறெறித்து
பொங்குதருமநூலொன்றுபுகன்றவீரேழ்விஞ்சையினை
அங்கணுலகின்றவனளித்தானவற்றையுணர்ந்தோரறிவுடையோர்.

சூதசங்கிதை.

எல்லாப்பிரமாணங்களுக்கு மியைமூக்கியமாம் பிரமாணம்
வல்லாருரைக்கும் வேதமே.

அவ்வேதத்தினுள்ளும் சதருத்திரீயம் என்னும் உருத் திரைகாதசனி மேலானது; அதனுள்ளும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமே மேலானது; அதனுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது; ஆகவே, வேத புருடனுக்கு உருத்திரைகாதசனி கண்ணும், பஞ்சாக்கரம் கண்மணியும், சிவ என்பது கட்பார் வையுமாம்.

இச் சிவ என்பது மகாகாரண பஞ்சாட்சரம் எனவும், உருத்திரம் எனவும் பெயர் பெறும்.

பசுபாச ஞானங்களால் அறியப்படாததாய், உருவம், நாமம் முதலிய கற்பனை கடந்ததாய், அருவமாய் விளங்கினும் சிற்றறி வினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் வழிபட் டுய்ய வேண்டுமென முகிழ்த்த பெருங் கருணையினாலே சகளீகரிக்கும் என்பதும், ஆயிரம் பதினாயிர முதலான நாமங்களைத் தனக்கு வழங்க நிறகும் என்பதும் ஆப்த வாக்கேயாம்.

பிரமகீதை.

சம்புவினருளாலன்றிமாறானுஞ்சகலதேவதைகளுமந்த [வாஞ்
வம்பனையுணரோமருள்பெறும்பொருட்டேயோதிய யாவையுமுள
செம்பொருடன்னையருளினாலொழியத்தெரிவினாற்றெரிக்குவராக
நம்புமானுடவர்கையினானாற்றமறிவரோநாசியாலொழிய.

சூதசங்கிதை.

மறைமுதறனக்கு நாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையே யெனினுங்
கறையற விளங்கு மாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டன வாகு
முறைநயச் சிவன் மாதேவன் முற்பெயர்க ளுருத்திர னாமங்களாகு
மறை பரம்பிரம முதற்பெயர் பரதத்துவ வவிர்வாசகமாமால்.

திருவுந்தியார்.

அகளமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

திருவாசகம்.

ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதினோராந்திருமுறை.

ஒருபதி னாயிரந் திருநெடு நாமமும்.

அப்பதிப்பொருளுக்கு வேதாகமாந்தங்கள் கற்பிக்கும் நாமரூபங்களோ ஏனைய மதத்தர்கள் கற்பிக்கும் பயனில்லா நாமவடிவங்களைப் போலாது ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாக்கட்குக் கடவுட் பிரபாவத்தை விளக்கி உண்மையைக் காட்டுவன வாம். அவற்றுள்ளும் திருநாமங்கள் ஒவ்வோர் தாதுக்களுக் கும் பொருள் கொள்ளப்படும் விசேடமுடைத்து. அத்திரு நாமங்களில் மிக விசேடமுடையதும், தானொன்றே நின்று

சிவசாலோக்கிய மடைந்து, திருவடிநீழற் கருகிருக்கும் சிவ சாமீப்பிய முத்தியையும் அடைந்தார்.

பெரியபுராணம்.

நீடுமன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடுசேவடி யருகுற வணைந்தன ரவர்க்குப்
பாடுபெற்றசி ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூடுகாமமு கிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற.

இன்னும் இவ்வுலகத்தார் முத்தியடைதற்கு ஆசைகொ ள்ளும்பொருட்டு இந்தச் சிவ என்னுந் திருமந்தத்தை யுச்சரித் துக்கொண்டு, அவதரித்தமையா லன்றே காரணச் சிறப்புப் பெயரோடுசிவஞானமுத்தியையும் பெற்றூர் சிவலாக்கியர்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
திருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருக்குன் னருளைச் சாரப்
பூவலில் வளரருணை கிரியே மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன்.

சிவ என்னும் இரண்டை சி, வ எனத் தனித்தனி பிரி த்து (மகாரத்திலே மலமும், நகாரத்திலே திரோதசத்தியும், யகாரத்திலே ஆன்மாவும் நிற்றல்போல) சிகாரத்திலே பதி யும் வகாரத்திலே அருளும் நின்றடங்கலால், சிகாரம்: பதிய கூரம் எனவும், மகாமலமெனவும், பெருவெழுத்து எனவும், பேசா எழுத்து எனவும்; வகாரம்: பசையகூரம் எனவும், பிஞ்செழுத்தெனவும்,பேசுமெழுத்தெனவும் பெயர்பெறும். இவை யிரண்டும் சூரியனும் ஒளியும்போல் நிற்கும்.

கொடிக்கவி.

பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—கெஞ்சமுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையும்.....

திருமந்திரம்.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாதனி ருப்பிட
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே.

பஞ்சாட்சரப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

பானுவாமிறையெழுத்து அதஞெளிபரையெழுத்து இவ்விரண் டக்ஷரங்களுள்

பதியெழுத்தாகிய சிகாரம்: அருமையான தேயுதத்துவமாய், ரூபவிடயமாய், செக்கிறத்ததாய், அக்கினிமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சங்கற்ப விடுதி கிலேபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார்த்த ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்) வித்தியாகலேயாய், அகோரமுகமாய், (இச்சா ஞானக் கிரியையை விளக்கும் திரிகேத்திரங்களோடு கூடிய ஓர் திருமுகமுடைத்தான)மூர்த்திசாதாக்கியமாய், உருத்திர வடிவமாய், பாச சங்காரத்தைத் தருகின்ற ஞாலசூரியப் பிரகாசமாய் இருக்கும் என்ப.

பரையெழுத்தாகிய வகாரம்: வாயு தத்துவமாய், பரிச விடயமாய், புகைகிறத்ததாய், காற்றுமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சர்வார்த்தஞானப் பிரகாசத்தால் இராகத்துவேஷமின்றி யிருத்துவிப்பதாகிய) சாந்திகலேயாய், தற்புருடமுகமாய் (கலேகளுக் கப்பாற்பட்டதும் ஸ்தம்பாகாரமான லிங்கமாகி விளங்குவதும் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகி யிருப்பதும் சோதியினூடே அந்தர்க்கதமூர்த்தியா யுள்ளதும் ஆன) அமூர்த்தி சாதாக்கியமாய், மாகேசுர ரூபமாய், திரோபவத்தைத் தருகின்ற சத்தி வடிவமா யிருக்கும் என்ப.

"இவ்விரு அக்ஷரங்களேயுஞ் சேர்த்து மெய்யன்புடனே மனத்தில் சதா தியானிப்பவர்கள் பிறவாமுத்தி யடைவார்கள்; செபிப்போர் இஷ்ட சித்தியை யடைவார்கள்." என்று பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானே உலக மாதாவாகிய தேவியார்க் குபதேசித்தருளினர் எனின், அதன் பெருமை யினைத்தென்று அறிவாராக.

நிஷ்டாநுபூதி.

விதிசேர்பஞ்சாட்சரந்தன்னே வினங்கவுரைத்தோமேலியம்பல்
பதியின்மனுவாமதையுளத்திற்பதித்தோர்பரமபதமடைவார்
கதிசேர்செபமூன்றுங்காதோர்கருதும்பலனேயடைவரென
மதிசேர்சடையெம்மண்ணலுமைமகிழ்வுரைத்தான்வாய்மலர்ந்தே.

இத்தனை விசேடமுற்ற ஶிவ (சிவ) என்னுஞ் சம்ஸ்கிருத பதமே தமிழில் சிவன் என்றாயிற்று. அதன் சூக்குமப் பொருளிருக்க வெளிப்படையான பொருளே யொருவாறு காட்டுவாம்.

ஶிவ (சிவ) என்னும் பதத்தில் ஶி என்னுந்தாது "கிடத்தல்" எனவும், ஶீ என நின்று "மெலிவித்தல், கூருவித்தல்," எனவும் பொருடரலானும், ஶிவ என்னும் பதம் மங்கலம்எனப் பொருள் கொடுத்தலானும், எழுத்து நிலைமாறலால் வந்த வஶி (வசி) எனும் பதம் காந்தி எனப் பொருடரலானும், தோன்றும் பொருள்களாவன :-

(க) சாதகக்களுடைய மனம் தம்பாற் கிடக்கப்படுபவர்.

(உ) மகா சங்காரகாலத்து உலகமெல்லாந் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக் கிடக்கப்படுபவர்.

(ங) சாதக்களுடைய மனதிலே தங்கியிருப்பவர்.

(ச) பாச சத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலை யுடையவர்.

(ஞ) பரமானந்த ரூபியாய் நிர்விகாரியா யிருப்பவர்.

(சு) சுகத்தோடு கூடினவர்.

(எ) சுகங்களைக் கொடுப்பவர்.

(அ) காந்தியை யுடையவர்.

(கூ) அநாதியேயுள்ள மூற்றறிவு மூற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவ முடையவர்.

(கo) சிவத்துவம் என்னும் அதிசத்தமுடையவர்.

எனப் பொருள்விரிக்கப்பட்டு இவைகளாலே, நியானிக்கப்படுபவர் எனப் பொருள்படும் தியாதா, மேலான வியாபியாயுள்ளவர் எ-ம். பரப்பிரமம், சிரேட்டர் எ-ம். பரமன்-முன்னோன், எக்காலத்தும் நிலைத்திருப்பவர் - ஆதாரமா யிருப்பவர் எ-ம். தாணு, விரும்பப்படுபவர் எ-ம். நம்பன், பிரகாசமுடையவர்-மகிழ்ச்சியுடையவர் எ-ம். தேவன், தேவர்களுட்சிரேட்டர் எ-ம். மாதேவன், என்று முள்ளவர் எ-ம். நித்தன், ஆன்மாவுக்கு மேலாயிருப்பவர் - ஆன்மாக்களிடத்திற் பிரியமுள்ளவர்-அன்பு என்னும் மேலான பொருளாயிருப்பவர் எ-ம். தகீபரன், மகிழ்

சக்தி யுடையவர் எ-ம். நந்தி, பற்றுக்கோடில்லாதவர் எ-ம். நிராலம்பன், ஒளிவடிவாயுள்ளவர் எ-ம். சோதி, அறிவுருவாயுள்ளவர் எ-ம். ஞானமூர்த்தி, அன்பர் இருதயத்தில் வசிப்பவர் எ-ம். நாராயணன், அழிவில்லாதவர் எ-ம். அச்சுதன், எங்குந் தங்குதலையுடையவர் எ-ம். இறையோன், சுகத்தைச் செய்கிறவர் எ-ம். சங்கரன், பரைக்குநாயகர்-பராசத்திக்கு மேலானவர் எ-ம். பராபரன், எல்லாவற்றையும் அழிப்பவர்-மலகாசஞ்செய்பவர் எ-ம். அரன், தலைக்கோலத்தையுடையவர்-ஓங்காரகர்த்தர் எ-ம். பிஞ்சகன், சங்காரகர்த்தர்-நிருவாணி எ-ம். நங்கன், நோய் இல்லாதவர் எ-ம். நிராமயன், விரதத்தன்மை யுடையவர் எ-ம். உக்கிரன், மூவுலகும் பயப்படுந் தன்மை யுடையவர் எ-ம். பீமன், பசுக்களைச்சம்சார பந்தத்தினின்றுங் காப்பவர்-ஆன்மாக்களுக்கு நாயகர் எ-ம். பசுபதி, எப்பொழுதும் கன்மையைச் செய்பவர் எ-ம். சதாசிவன், எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிப்பவர் எ-ம். பவன், ஒன்று யுள்ளவர் எ-ம். ஏகன், மலமில்லாதவர் எ-ம். நிருமலன் - அமலன், உபகாரகர் எ-ம். பிரான், முடிவில்லாதவர் எ-ம். அனாதி, முதல்வர் எ-ம். ஆதி, தானே யுண்டானவர் எ-ம். சுயம்பு, பரமானந்த ரூபி - சுகத்தை யுண்டாக்குகிறவர் எ-ம். சம்பு, மூவுலகிற்குந் தாய் - மூக்கண்களை யுடையவர் எ-ம். திரியம்பகன், ஒளியையுடையவர் எ-ம். பரீக்கன், எல்லாமுடையவர் எ-ம். சாமி, ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். ஈசானன், மேலாய ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். மகேச்சுரன், யமனுக்கும் முடிவைச் செய்பவர் எ-ம். காலகாலன், சத்துருக்களை அழச் செய்கிறவர் - சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவர் எ-ம். உருத்திரன், அறுகுணங்களை யுடையவர் எ-ம். பகவன், எண்குணங்களை யுடையவர் எ-ம். எண்குணன், அருட் கொடையையுடையவர் எ-ம். வரதன், மேலான தேவன்-இடப்பாகத்திற் றேவியை யுடையவர் எ-ம். வாமதேவன், உமையோடுகூடி அழகு செய்கிறவர் எ-ம். சோமசுந்தரன், வேதங்களுக்குத் தலைவர் எ-ம். வேதியன் - மறைமுதலி, மேனேக்குங் கண்ணை யுடையவர் எ-ம். விநாயகன், என்னும் இன்னோரன்ன அளவிலாத் திருநாமங்களும் அவ்வவைகளின் காரணங்களுந் திருவருட் செயலாதியனவும் பெறப்படும்.

ஆகவே, சிவன் என்னுந் திருநாமம் ஒன்றே மேற்கூறிய வாறே பொருள்பட்டு அப்பதியின் உரு, குணம், குறி, செயல் ஆதியனவற்றைக் கருதுமாறு விசிட்டமாய் நிற்றலால் அஃது, மறுமத வெறுமொழிகள்போ லாகாது, தன்னே கினைத்தல் கேட்டல் செய்தவழி உண்மையை விளக்கிச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுக்க வல்லதாய்ப் பதியைக் குறிப்பிக்குந் திருநாமமாயிற்று.

ஆகலால், அகாதிமலமுத்தராய், நித்தியானந்தராய், நித் தியராய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், சர்வஞ்ஞராய், சர் வாநுக்கிரகாகராய், சர்வ கர்த்தாவாய், சர்வ வியாபகராய், அசலராய், சுவதந்திர மூடையராய், அதிசூக்குமராய், சுவ பரப்பிரகாசராய், சின்மாத்திர மூர்த்தியாய், அதுலராய், நிருபாதிகராய், அதிமகானுய், அதிபரமாப்த பதியா யுள்ள வர் சிவனே யாம்.

அவர் அகாதி மலபெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிந்து வழிபட்டுய்யு நிமித்தத்தானே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னு மூத்திறத் திருமேனி கொண்டருளினர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உருமேனிதரித்துக்கொண்ட தென்றலுமுருவிறக்த
வருமேனியதுவுங்கண்டோ மருவுருவானபோது
திருமேனியுபயம்பெற்றேஞ் செப்பியமூன்றுங்தங்
கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின்வடிவுதானே.

சிவம், சத்தி, காதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் கவ வடிவங்களே யன்றி, ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தையூட்டவும், யோகமுத்தி யுதவவும், வினைகளே யழிக்கவும் கொண்டருளிய மூர்த்தங்க ளாகிய சந்திரசேகரர் முதலாய இருபத்தைந்து வடிவங்களும், விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னுந் திரு மூர்த்தங்களும், முறையே சதாசிவ மாகேசுர வடிவங்களி னின்றுந் தோற்றலால் அவற்றின் அடங்குவர். அடங்கவே விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னு மூர்த் தங்களும், மாணிக்க ரத்தினத்தையும், அதனொளியையும், அக்

கினியையும் அதனது (சுடுதல் அடுதல் உருக்குதல் விளக்குதல் முதலிய பலவகைப்பட்டு விளங்கும்) சத்தி யொன்றனையும்,மரத்தையும் அதனது வயிரத்தையும் போன்று சிவபெருமானி னின்றும் வேறாகாராக அவர்களும் சிவன்எனப்படுவர்.

கந்தபுராணம்.

ஒன்றா யிருதிறமா யோரைந்தா யையைந்தா
யன்றா தியின்மீட்டு மைந்தா யளப்பிலவாய்
நின்றாய் சிவனேயிந் நீர்மையெலாந் தீங்ககற்றி
நன்றா விகட்கு நலம்புரிதற் கேயன்றோ.

சிவஞானசித்தியார்.

ஒருவனேயிராவணாதிபாவகமுற்றாற்போலத்
தருவனிவ்வுருவமெல்லாந்தன்மையுந்திரியானாகும்
வரும்வடிவெல்லாஞ்சத்திசத்திதான்மரமுங்காழ்ப்பு
மிருமையும்போலமன்னிச்சிவத்தினோடியைந்துநிற்கும்.

இன்னும், சிவபெருமான் ஒருவரே எங்கும் என்னும் அகண்டசபைக்கு அநாதி மூலகாரண பரமஞான புருடனாயிருத்தலால் சபாபதி எனவும், மகாமகிமை பொருந்திய திருவருளம்சமாயிருத்தலால் மாதேவி எனவும், சத்தகோடி தத்துவகூட்ட விருத்திகளுக்கெல்லாங் காரணமாய்,பரமமய புருடத்துவ பதியாயிருத்தலாற் கணபதிஎனவும், சுயம்பிரகாசமாயிருத்தலாற் சுப்பிரமணியர் எனவும், மாட்சிமைபொருந்திய சர்வசத்தி வியாப்தியாயிருத்தலால் விட்டுணு எனவும், பெயர் பெற்று உண்மைவிளங்க நிற்பார்என்ப.

சிவபெருமான் வடிவங்கொள்வது சுத்த தத்துவங்களிலானமையால், அவர் வடிவங்கள் தோல், இரத்தம், மாமிசம் முதலியனவற்றால் ஆக்கப்பட்ட நமது அசுத்த தேகத்தைப் போன்றனவல்ல. அவை, விசுத்தமாய் ஞானரூபமாகிய சத்தி வடிவெனப்படும்.

சிவஞானசித்தியார்.

காயமோமாயையன்றுகாண்பதுசத்திதன்னால்.
சத்திதன்வடிவேதென்னிற்றடையிலாஞானமாகும்.

சிவபெருமான் விட்டுணுமுதலினோர்போற் பேதித்து நிற்காது, திருவருட்சத்தியாராகிய உமாதேவியார் எவ்வெவ்

வண்ணமாவரோ அவ்வவ்வண்ணமாக அபேதமாய் நிற்பர். ஆகலின், அவர்வடிவொன்றே யென்பது உண்மையாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றுற்போ
லக்நிற மண்ணு மம்பிகையுஞ்—செக்நிறத்த
ளெக்நிறத்த ளாயிருப்ப ளெங்கள் சிவபதியு
மக்நிறத்த ஞயிருப்ப ஞங்கு.

கௌநீதரியலகரி

இருசுடர்மூலத்தினைச்சிவன்வடிவுகூயதனையானுகமாக நினைவேன், உருவுநிறைதன்னிலளவொத்தபரமானந்தமூடையபரனெபரையுமாய், மருவுமினிதாமுங்கள்கூட்டமதுசேடமுமறுத்ததனையுடையதுவுமா, யருளிலிருவர்க்குமொருபொதுவாகிநிற்குங்கொலழிவற்றஞானமுதலே.

இவ்வுண்மை அவ்வவர் காமன்களாலும் பெரும்பான்மையும் அறியப்படும். எங்ஙனமெனின், விட்டுணுவினது "கண்ணன்" முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு "கண்ணி" முதலாய பெண்பாற் பெயர்கள் இலக்குமிக்கும், பிரமனது "எண்கணன்" முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு "எண்கணி" முதலாய பெண்பாற்பெயர்கள் சரஸ்வதிக்கும், இவர்களாதமற்றையோர்க்கும் இல்லாமையானும், பரசிவற்கும் பரசிவைக்கும், அவ்வழுவுறாத சங்கரன்-சங்கரி, இறைவன்-இறைவி, சம்பு-சாம்பவி, மகேஸ்வரன் - மகேஸ்வரி, புராதனன் - புராதனி, மாதேவன் - மாதேவி, காராயணன் - காராயணி, உருத்திரன்-உருத்திராணி, கங்காளன் - கங்காளி, விமலன்-விமலை, பகவன்-பகவதி, பரன்-பரை, பராபரன்-பராபரை, காரணன்-காரணி, திரியம்பகன்-திரியம்பகி, ஆரணன்-ஆரணி, நித்தன்-நித்தியை, தேவன் - தேவி, ஐயன்-ஐயை, பூரணன்-பூரணி, ஆனந்தன் - ஆனந்தி எனப் பெரும்பாலுஞ் சொற்பொருளொத்தனவாய திருநாமங்கள் உண்மையானும் உணர்க. ஆகவே, அவர்களிருவருமே அபேத நிலையுடையராய்த் தியானிற்கப்படத் தக்கவர் என்பது போந்தவாறு காண்க.

அருணகிரியந்தாதி.

அல்லதொரு தெய்வ மறியே னறிந்தாலு
நல்லதென்று நெஞ்சத்தி னூடேன்யான்—சொல்லிய

வண்ணு மலைமேவு மண்ணலையு மண்ணலிடத்
துண்ணு முலையாளு யும்.

இதனுற்ருன் அரன், என்னும் ஆண்பாற் பெயர்க்கு அரி, என்பது பெண்பாற் பெயரெனப் பொருத்திக் காட்டி, சிவ பெருமானுக்கு விட்டுணுவும் ஓர் சத்தியாம் என்னும் உண்மை நூன்மொழியைப் பெரியோர் பிரகாசப் படுத்துப.

தேவாரம்.

எரியலா லுருவமில்லை யேறிலா லேற லில்லைக்
கரியலாற் போர்வை யில்லைக் காண்டகு சோதியார்க்குப்
பிரிவிலா வமரர்கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்தும்
அரியலாற் றேவியில்லை யையனே யாற னூர்க்கே.

கந்தபுராணம்.

நால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுண்
மாலு மாதலின் மற்றது காட்டுவா
னுல கண்டத்த னச்சுத னச்சுறுங்
கோல மெய்திக் குறுகின னவ்விடை.

இரட்டைப்புலவர்.

வருக்கைத் தடம்பொழி லாமாதை யையர்க்கு மாசொன்றில்லா
முருக்கொத் தமேனி யழகிய நாதர்க்கு மூச்சரவத்
திருக்கைக் கமல வரனுர்க் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீர்தும் மறிவின்மையே.

சிவபெருமான் பாலசந்திரன், கங்கை, கொன்றை மூதலியன விளங்குஞ் செஞ்சடா முடியையும், ஐந்து திருமுகங்களையும், பத்துத் திருக்கரங்களையும், திரிநேத்திரங்களையும், ஏக தேகத்தையும், இரு திருவடிகளையும் உடையராய்; சூலம், மான், மழு, வாள், அக்கினி, வச்சிரம், தமருகம், நாகம், பாசம், அங்குசம், கண்டாமணி, நீலோற்பலம், பரிவட்டம், மாதுளம் பழம், மாத்திரைக்கோல் ஆதியனவற்றைத் தரித்தவராய்; வரதாபயமுடையராய்; தெளிபளிங்கு வடிவினராய் இருப்பர். அவர்க்கு வாகனம் இடபமாம்.

பரப்பிரம பரவஸ்துவாகிய சிவபெருமானீ இவற்றைக் கொண்டமை தம்பயன் கருதியன்று. எற்றுக்கெனின், ஆன்மாக்கள் அஞ்ஞான மேலீட்டானே காமே பிரமம் என அகங்கரித்

தாழாது உண்மையை யறிந்து தம்மையே பதியெனக் கண்டு, சார்ந்துய்யக்கொண்ட பெருங்கருணைத் திறனேயாம்.

கந்தபுராணம்.

ஆதலாற்றனேவியப்பதற்கன்றவையணித
லீதலாதொருதிறமுனதியாவருமெவர்க்கு
காதனேயிவனென்றுதன்பாங்கரேகண்ணிற்
தீதெலாமொரீஇமுத்திபெற்றுய்ந்திடுஞ்செயலே.

சிவஞானசித்தியார்.

தனக்கொன்றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னெந்தனன்றே.

இங்ஙனமாகவும் உண்மையறியா அதிபாதகர்கள் சிலர் நுங்கடவுளாகிய சிவன் ரூபியெனின் யாவர்க்குங் காணப்பட வல்வேண்டும்; அன்றியும் அவ்வுருவை யாக்கற்கொருவரும் வேண்டும்; அவ்வாறுக்குவார் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொருவர் வேண்டப்பட்டு அநவத்தா தோஷம் எய்தலால், உருவமுடையர் என்பதும், அவ்வுருவத்திலே சந்திரன் பாம்பு முதலாயினவற்றைச் சுமந்தார் என்பதும், இரத்தினபரண முதலியவற்றை யணியாது ஈனர்போலக் கபாலம் புனித்தோலாதிய வற்றை அணிந்தார் என்பதும், கொலைத்தொழிலாளர்போலக் கரங்களிலே யாவர்க்கும் அச்சம் விளைக்கும் சூலம் வாள் கோடரி அக்கினியாதிய ஏந்துகின்றார் என்பதும், பதி இலக்கணத்துக்கு மாறன்றே? என வாயில்வந்தன வக்தனபேசியொழிவாராயினர். ஆகலால் அவைகளி னுண்மையை இயன்றவாறு புகட்டுவாம்.

சிவபெருமானே பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் காற்பூதங்களுக்கும் மூதலாய ஆகாயத்திற்கு மேலவர்; அதற்கும் ஏதுவாய் நிற்கும் பிரகிருதி மாயைக்கும் மேலாயிருப்பவர்; அப்பிரகிருதிக்கும் ஆதாரமான கலாரூபமா யுள்ளவர்; அதற்குக் காரணமான அசுத்த மாயைக்குங் கடக்க சுத்த வித்தைக்கும் அதீதமான விந்து தத்துவத்திலிருப்பவர். அதற்கும் அப்பாற்பட்ட சதாசிவாதீதமான பராசத்திக் காதார மாய்ப் பரசிவனுமாயிருப்பவர்; அன்றியும் எண்ணல் எடுத்

தல் முதலிய அளவைகளுக்கும், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னு மேலளவைக்கும் மிக்க தனியளவுங் கடந்து எல்லைப்படுத்தற் கரியவர்; தற்போத வழியால் அறியப்படாதவர்; அவர் அருவமுமாகுவர் உருவமுமாகுவர் அருவுருவமுமாகுவர்; அவை கடந்த அகண்டாகாரமுமாகுவர்; காரியமுமாகுவர் காரணமுமாகுவர். ஆகலால், அவரது வடிவமாகிய வற்றை இத்தன்மையன, இன்னிறத்தன, இவ்வண்ணமுடையன, என்று எழுதியுங் காட்டல் கூடாவாம்.

நெஞ்சுவிடுதூது.

வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியி
லொளியி லொளியி லொளியன் - ஒளியி
லளியி லளியி லளிய னளியி
லளவி லளவி லளவ - னளவிறந்து
நின்ரு னனைத்து நிறைந்தா னினைப்பவர்பாற்
சென்ரூன் றெரியத் தெரியாதான் - றெரியா
வருவா னுருவா னருவுருவு மில்லான்.....

கந்தபுராணம்.

அருவு மாகுவ னுருவமு மாகுவ னருவு
முருவு மில்லதோர் தன்மையு மாகுவ னூழின்
கரும மாகுவ னிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்
பரம னுடலி யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.

தேவாரம்.

"அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா லிப்படிய னின்னிறத்த னிவ்வண்ணத்த, னிவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணுதே."

ஆயினும் மேற்கூறியவாறே உண்மை நூல்கள் அவர்க்கு நானுவித வடிவங்களைக் கற்பியாநிற்கும். அவைகளை நோக்குமிடத்துச் சில விடங்களிலே பரசிவம் அளவில்லாத பல கோடி திருவடிகள், முடிகள், புயங்கள், நேத்திரங்கள், முகங்கள், ஆயுதங்கள் முதலானவற்றை உடையர் எனவும் மொழியாநிற்கும்.

திருவிசைப்பா.

எண்ணில்பல்கோடி சேவடிமுடிக ளெண்ணில் பல்கோடிதிண் டோள்க, ளெண்ணில்பல்கோடி திருவுருகாம மேர்கொண்முக் கண்

முகமியல்பு, மெண்ணில்பல்கோடி யெல்லைக்கப்பாலாய் நின்றைஞ் ஞாற்றந் தணரேத்து, மெண்ணில்பல்கோடி குணத்த ரேர்வீழி யிவர் கம்மை யாளுடையாரே.

சிலவிடங்களிலே சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதத்திலே நகார மும், திருவுந்தியிலே மகாரமும், திருத்தோளிலே சிகாரமும், திருமுகத்திலே வகாரமும், திருமுடியிலே யகாரமுமாக தூல பஞ்சாக்ஷரமும்; டமருகந் தாங்குந் திருக்கரத்திலே சிகார மும், வீசுந் திருக்கரத்திலே வகாரமும், அபயதிருக்கரத் திலே யகாரமும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்திலே நகார மும், முயலகனே யூன்றிய ஸ்ரீபாதத்திலே மகாரமுமாக சூக் கும பஞ்சாக்ஷரமும்; இம்முறையே பொருந்த வடிவுகொண்டு அனவரத திருத்தாண்டவஞ் செய்தருளுவர் எனவுங் கூறு கிற்கும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஆடும்படி கேணல் லம்பலத்தா னேயனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரங்—கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார்.

சேர்க்குந் துடிநகரஞ் சிக்கனவா வீகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனூர்
தங்கு மகரமது தான்.

இவைகளேயன்றி ஈசானியநம என்பதற்கு "தேவர் மானு டர்முதலாய சராசர தோற்றங்களி னுள்ளும் புறம்பு நிறைந்து அவ்வவைகளின் கன்மானுசாரப்படி ஆட்டுவித்தாளும் மகைஸ் வரியத்தை யுடையவரே நமஸ்காரம்" எனவும், தற்புருடாயநம என்பதற்கு "எல்லா அண்டங்களினு முள்ள ஆன்மாக்கள் காரணமாகப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடாத்தி அவைகட் கதிகாரியாய், அதுவென்னும் பொருளா யிருக்கின்ற விராட் புருடரே நமஸ்காரம்" எனவும், அகோராயநம என்பதற்கு "மகாசங்கார காலத்தில் அகோர ரூபராய் எல்லாவற் றையும் அழித்தருள்பவரே நமஸ்காரம்" எனவும், வாம தேவாயநம என்பதற்கு "எல்லாவற்றையுந் தம்மிடத்தே

யொடுக்கிப் பின்னர்த் தோற்றுவிக்கும் பராபர பரப்பிரகாசா னந்தரே நமஸ்காரம்" எனவும், சத்தியோசாதாயநம என்ப தற்கு "சத்தூரூபசத்தி சித்தூரூபசத்தி ஆனந்தரூபசத்தி யென்னும் இம்மூன்றும் மகாகாரணதேக மாதலின் சச்சிதா னந்த வஸ்துவா யிருப்பவரே நமஸ்காரம்" எனவும் ஒருவாறு கருத்துரைத்து இம்மந்திரங்கள் பிரதமசிருட்டியாய், ஏனைய மந்திரங்களுள் விசேடமாய், ஆன்மாக்கட் கறிந்தருள் செய் யுங் குணமாய், மகாகாரண வடிவாயு மிருத்தலாற் பஞ்சப் பிரம மந்திரம் எனப்படும் இவைகளே அவர்க்கு வடிவமென வுங் கூறுகிற்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

மந்திர மதனிற்பஞ்ச மந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரஞ் சொன்னவாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக்கேணீ
மூன்றிய தோற்றத்தாலு மந்திர மூலத்தாலு
மந்தமில் சத்தியாதிக் கிசைத்தலு மாகுமன்றே.

சிலவிடங்களிலே அவர்க்கு அக்கினியே சிரம், வேதங் களே வாயிகள், சந்திர சூரியர்களே கண்கள், திக்குகளே செவி கள், வாயுவே பிராணன், ஏனையவைகளே இருதயம் எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரமகீதை.

அங்கிதலே வாய்விவித மானமறை பானு
திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு
தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல மூந்தா
னிங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்.

சிலவிடங்களிலே தாத்துவிக சூக்கும புவனேற்பத்தி யான தேகப் பிரபஞ்சமே உபசார தூலசரீர மாகவும், தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் மூத லிய யோனிகளின் தூலசரீரங்களே புற அவயவங்களாகவும், ஆரணி சேனனி ரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளின் கலே களே புறக்காரணங்களாகவும், சமனகலையின் உபாதியுற்ற இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்பவைகளே உட் காரண மாகவும், உன்மனை அல்லது அநுபாதியுற்ற பராசத் தியே பரதேகமாகவும் கொண்டருளி ஆன்மாக்கட்குப் புத்தி

மூத்திக ளுண்டாகும் பொருட்டே பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் செய்யா கிற்பர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உலகமே யுருவமாக யோனிக ளுறுப்பதாக
விலகுபே ரிச்சாஞானக் கிரியையுட் காரணமாக
வலகிலா வுயிர்கட்கெல்லா மிருபய ஞகவைத்து
கலமிகு தொழில்களோடு காடக நடிப்பனுதன்.

சில விடங்களிலே, சிவபெருமான் கித்தியராய் இடை விடாது எங்கும் வியாபித்துப் பிரியாதிருத்தலாலும், சேதன சேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் பிரேரகராய் நிற்ற லாலும், அவர்க்கு சாக்கியாதீதகலை சாந்திகலை வித்தியாகலை பிரதிட்டாகலை நிவிர்த்திகலை என்னும் ஐந்தையும் மூடிகளாக வும், சாந்தி முதலிய நான்கு கலைகளையு மார்பமாகவும் வித்தியாகலை முதலிய மூன்றையும் உக்கியாகவும், நிவிர்த்தி கலையைப் பாதமாகவும், அக்ஷரங்களைத் தோலாகவும், புவ னங்களை உரோமங்களாகவும், மந்திரங்களை இரத்தமாகவும், பதங்களைத் தசையாகவும், தத்துவங்களை இரேதசு எலும்பு நிணம் மூளை என்பவைகளாகவும், சத்திகளைப் பதினேங் கண்களாகவும் அமைத்து ஆறத்துவாக்களும் வடிவம் என்று வேதாகமங்கள் கூறுகிற்கும்.

அத்துவாமூர்த்தியாக வறைகுவதென்னையென்னி
னித்தனுய்நிறைந்தவற்றி னீங்கிடாநிலைமையானுஞ்
சித்துடனசித்துக்கெல்லாஞ் சேட்டிதனுதலானும்
வைத்தசாமத்துவாவும் வடிவெனமறைகளெல்லாம்.

சிவஞானதீபம்.

அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைக
ளோந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானதான் குரமாம்
வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதியுந்தி
வியன்பாத நிவிர்த்தியதா மிளிர்துவக்குக் கரங்கள்
வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்க ளெய்த்தோர்
வளர்ந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை
சத்திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே.

இவைகளே யல்லாமல் சில நூல்கள் சிவபெருமானுக்கு வாஸ்தவ தேகமின்மையாற் றியானபூசா நிமித்தங் காற்பனீக தேகத்தை யொட்டிக் காட்டாநிற்கும். அவ்வுண்மை வருமாறு:

திருச்சிகை.

அநாதியே அவர்க்குச் சுதந்தரமாயுள்ள சிவகரணமே சிகையாகும்.

சதாசிவநபம்.

ஒன்ன வின்மை யுயர்சிகை.

திருமுடி.

ஆன்மாக்கள் திருவருளைக் கண்டு அநுபவிக்கும் அவகாசத்திலே தற்செயல் தோன்றுது பரவசப் படுதலையே சிவபெருமானது திருமுடியாகக் காண்பார்கள்.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகும்.

திருமுகம்.

ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிவிக்கும் பான்மையாகத் தாக்குவனவாய விடய போகங்களை அவன் அவள் அதுவாய்ப் பார்க்குமிடமெல்லாம் அவனருளையே கண்டு அநுபவிப்பதையே அவர்க்குத் திருமுகம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பார்ப்பிட மெங்கும் சிவமாய்த் தோன்றலது முகமாம்.

அன்றியும், ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம், என ஐந்துமுகமு முண்டென்ப. ஒரு முக முதல் நூறாயிரம்என்னும் அளவாக ஏனையோர்க்கும் முகங்களை இயம்ப, இவைகளில் விசேட மென்னை யெனின்? மற்றையோர் முகங்களால் யாதோர் பயனும் உலகிற் கில்லையென்பதும், இவர் முகங்களால் அதிக பெரும்பய னுண்டென்பதும், அவைகளின் தன்மையால் விளங்கப்படும். அவற்றுள்,

ஊர்த்துவமுகமாய் வடகீழ்த்திக்கை நோக்கி நிற்பதாய்ப் படிகமயமாய் விளங்கும் ஈசானமுகமானது, புரோற்கித முதலிய ஆகமங்கள் எட்டையும் மந்திர ஞானத்தையுந் தோற்று

வித்து, அனேத்தையும் ஆளுங்குணத்தையு முடையதாம். அதோமுகங்களுள் ஒன்றுய்க் கிழக்குநோக்கிநிற்பதாய்க் கோது கம்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் தற்புருடமுகமானது, ரௌரவ முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் அதிமார்க்க ஞானத்தையுந் தோற்றுவித்து யாவற்றையுங் காக்குங் குணத்தையுமுடைய தாம். தெற்கு நோக்கியதாய்க் கருகிற முடைத்தாய் விளங் கும் அகோரமுகமானது, விசயம் முதலிய ஐந்தாகமங்களை யும் அத்தியான்மகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளை யும் அழிக்குங் குணத்தையு முடையதாம். வடக்கு நோக் கியதாய் வெட்சிப்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் வாமதேவமுக மானது, நிப்தம் முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் வைதிக ஞானத்தையும் தோற்றுவித்து அனேத்தையும் விளக்குங் குணத்தையு முடையதாம். மேற்குநோக்கியதாய்ப் பானி றத்ததாய் விளங்கும் சத்தியோசாதமுகமானது, காமிகமுத லாயஆகமங்கள் ஐந்தையும் லௌகிகஞானத்தையும் தோற்று வித்து எவைகளையும் ஆக்குங் குணத்தினையு முடைத்தாம். இவ்வாறன்றி ஊர்த்துவமுகம், குறித்த ஆகமங்கள் இருபத் தெட்டையும் அதோமுக நான்கும், முறையே இருக்குமுத லான நான்கு வேதங்களையுந் தோற்றுவித்தவெனவுங் கூறுப.

திருமேற்றிரம்.

இச்சாஞானக் கிரியைகளால் எல்லாவற்றையும் அதிட் டித்தறிந்து செய்யுந் தொழில்களாகி நின்ற குணவியலையே அவர்க்குத் திருமேற்றிரம் என்பர்.

சதாசிவ நபம்.

இவர்தா, மெல்லா மறியுமியல்பது நயனம்.

இருதயம்.

முத்தான்மாக்களுக்கு உணர்த்தப்படும் அருட்சத்தி யையே இருதயம் என்று கூறுவர்.

நல்லோ ருணரவரு ஞானம திதயம்.

திருவடி.

ஆன்மாவென்பது எவ்விடத்திலுஞ் தோன்றுது யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரமாய் நின்ற பொய்யறிவு

நீங்க திருவருண்ஞானம் பிரகாசித்து நின்ற அவதாரத்தையே சிவபெருமானது ஸ்ரீபாதம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பரையுயிரில் யானெனதென் றறநின்ற தடியாம்.

இவ்வாறே அவர்க்கு வடிவங்கள் பற்பலவிதமாகக் கூறலையும், அவைகளின் உண்மைகளையும் உண்மைநூல் ஆசிரியர் வாய்க் கேட்டுணர்க.

சிவபெருமான் சிகைமுதலாயின கொண்டவும், உலகமுய்யத் தோன்றும் பெருங்கருணையே என்பது போதர அவற்றின் உண்மைகளுட் சிலவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டுவாம்.

க. சிகைகொண்டது.

சிகை ஞானக்குறி யாதலால், ஞானரூபியாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உ. உபவீதம் பூண்டது.

பூணூல் வேதாந்தக் குறியாகக் கொள்ளப்படலால் வேதாந்தப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

ங. சந்திரனைச்சூடினது.

தூமதியை மேற்கொண்டார் எனக் கருதக்கிடத்தலால், எல்லாம் அறிபவர் (சருவஞ்ஞத்துவர்) தாமே என்பதையும்,

ச. இடபங்கொண்டது.

தருமதேவதையே இடபம், ஞானமயமே இடபம்,எனக் கூறலால், தர்ம பரிபாலர், தர்ம வடிவர், ஞானமயமாயுள்ளவர் எப்பொருட்கும் இறைவர் தாமே என்பதையும்,

ஞ. ஸ்திரீ புஞ்ச நபுஞ்சக வடிவானது.

அவள் அவன் அதுவாய் நிற்கும் உலகிலுள்ள எவர்க்கும் எவைக்கும் பொதுவிலையர் தாமே என்பதையும்,

ட. திரிநேத்திரங்கொண்டது.

மூன்று கண்களும் முச்சுடரெனப் படலால், காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினியம் என்னும் மூத்திவேள்வியில் அவை யாவும் தம்மிடத்தே கூடியுள்ளன என்பதையும், அன்றியும் எல்லாக் காரியங்களையும் அறிந்து செய்யும்

இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்திகளை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

எ. மானேந்தியது.

அதனது கான்கு கால்களையும், கான்கு வேதங்கள் எனக் கொள்ளுதலால், அவ்வேதங்களுக்குகாதர் தாமேஎன்பதை யும்,

அ. சூலம்பிடித்தது.

அது மூத்தலையையும் ஒரு தாளையுமுடையதாகலால், சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னு மூக்குணங்களையும், சிருட்டிதிதி சங்காரம்என்னும் மூக்கிருத்தியங்களையுமுடைய பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாய் நிற் பவர் தாம்ஒருவரே என்பதையும், ஆன்மாக்கட்குப் பேரின்ப வீடளிக்க விரும்பும் விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியையும், அதற்கு வேண்டுவனவற்றை அறியும் அறிவெனப்படும் ஞான சத்தியையும், அறிந்து செய்யும் செயல் எனப்படும் கிரியா சத்தியையும் உடையவர் தாமே என்பதையும்,

கூ. அட்டமூர்த்தியானது.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என உலகத்தண்மையா யிருப்பவர் தாமே என்ப தையும்,

கo. மழுத்தாங்கியது.

அது பராசத்திரூபமாய், இலயத்தானமெனக் கொள்ளக் கிடத்தலால், பராசத்திக்கு மேலானவர், பரைக்கு காயகர், இலயத்தானமாயிருப்பவர், சத்தியமுடையவர் தாமே என் பதையும்,

கக. வாள்ஏந்தியது.

சனனமாகிய கொடியின்வேரை அறுப்பவரும், எல்லா ரையும் அடக்கியாளலால வந்த புகழொளியை யுடையவரும் தாமே என்பதையும்,

கஉ. வச்சிரங்கொண்டது.

ஒருவராலுங் கெடுக்கப்படாதவர் தாமே என்பதையும்,

கஙு. பாசந்தரித்தது.

இந்திரியங்கள் பத்தும், தூலசூக்குமபூதங்கள் பத்தும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆகிய இருபத்தைந்தையுங் காட்டி கடாத்து மாயாவடிவை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கச. தமருகந் தாங்கியது.

சுத்தாசுத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணத்தினை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கடு. சர்ப்பம் பூண்டது.

குண்டலினிசத்தி பாம்புவடிவாயிருக்கிறதென்று உருவகப்படுத்துகிறபடியாலும், அது அவர்க்குப் பரிக்கிரகசத்தியாதலுண்மையானும், அதனுடைய விரிவு சுருக்கங்களே பிரபஞ்சதோற்ற ஒடுக்கங்களாகையானும், அதனை யுடையராயிருத்தலாற் சகத்திற்கு நிமித்தகாரணர் தாமேஎன்பதையும்,

இஃதன்றி "இருத்தியே காகரூபம்" எனக்கூறலால், இருத்தி என்பதற்குப்பொருள் கல்லசெல்வம், ஐஸ்வரியம் அதிகப்படல், நிறைவு, மேலாந்தன்மை, என்பனவாக இவைகளையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கசு. கண்டாமணி தாங்கினது.

நாதமயமாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

கஎ. நீலோற்பலம் தரித்தது.

சங்கற்ப விகற்பமாகிய மன தத்துவத்தை கடாத்துங் குணவயமுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கஅ, ககூ. அங்குசம்—பரிவட்டங்கொண்டது.

விவரணகுணத்தை யுடையவர், திரோபவ கிருத்தியர், தாமே என்பதையும்,

உ0. அக்கினியேந்தியது.

ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த பாசங்களைச் சங்கரித்துக் காப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உக. வரதாபயங்கொண்டது.

மூறையே ஆன்மாக்களின் கன்மங்களுக்கீடாகப் போகமுத்தி என்பனவகளை அளிப்பவரும், போகத்தானமாகிய சாதாக்கிய தத்துவத்தை யடைந்தவர்க்குச் சனனபயத்தைப் போக்கிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் அழுத்துவோரும் தாமே என்பதையும்,

உஉ. கவசமிட்டது.

நிஷ்களத் தன்மையை மறைத்து நின்ற ஞானக்கிரியை கள் மேற்பட்ட பிரகாசமே அங்கியாக, அதனையுடையவர் தாமேஎன்பதையும்,

உரு. நோன்றைழதலிய மாலைதரித்தது.

ஓங்காரப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உஅ. பளிங்குநிறஞ் கொண்டது.

சாத்துவிகம் பளிங்குநிறமும், ராஜதம் செக்கிறமும், தா மதம் கருநிறமும் உடைத்தெனலால், அவைகளை முறையே ஓரோவழி யுபசாரமாக விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், இவர் க்கும் சொல்லப்படுவதனாலும், அவ்வாறு கூறினும் அரி, பிர மன் என்பவர்களின் கிருத்தியங்கள் புறத்தே முற்சொல்லிய குண மமைந்தவாகக் காணப்படினும், அகத்தே அவையின் றித் தாமத ராசதமாகக் காணப்படுவதனாலும், உருத்திரராய் அதிட்டித்து நிற்கும் இவரது சங்கார கிருத்தியம் புறத்தே தாமதகுணம்போற் காணப்படினும், அது ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புகிப்பித்துத் தொலைத்துப் பேரின்ப வீடளிக்க வேண்டும் என்னுங் காருண்ய செயலாய், அகத்தே சத்துவ குணமயமாய் நிற்றலானும், இன்னும் அவ்வவர் குணவுண் மையை அவ்வவர் வடிவங்களே தெளிவித்து நிற்றலானும், சத்துவகுண சுதந்தரரும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் இடமா யுள்ளவரும், யோகிகட்கு அவ்வடிவோடு சென்று ஞானோபதேசஞ் செய்வோரும் தாமே எனபதையும்,

உரு. அத்திரமுடைமை.

ஆன்மாவின் மூல மலத்தைச் சங்கரிக்கும் பெருமை யே அத்திரமெனப் படலால், அதையுடையவர் தாமே என் பதையும்,

உசு. முயலகனை யூன்றி நிற்றல்.

பிரபஞ்சத்தை மறைக்குந் திரோபவ கிருத்தியஞ் செ ய்து ஆன்மாக்களது மூலமல சத்திகளை மேலிடாமல் அமிழ் த்துவோர் தாமே என்பதையும்,

உ. தூக்கிய திருவடியராதல்.

ஆன்மாக்களுக்கு அருளே தனுவாக எடுத்து அருள் செய்வோர் தாமே என்பதையும், பர ம கருணாகர பரஞ் சோதிப் பிழம்பாகிய பரசிவம், சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன் மாக்கட்கு அறிவித்து உய்விப்பான்கொண்ட திருச் சின்னங் களேயாம். இங்ஙனமே ஏனையவற்றின் உண்மைகளையும் பெரி யோர்வாய்க் கேட்டமைக. இவ்வுண்மைகளை யறியாது, சிவ தூஷணஞ் செய்யும் ஈசுரத் துரோகிகள் எரிவாய் நரகால் விழுங்கப்பட்டு அதற்கு இரையாவார் என்பதற் கையமே யின்று.

திருமந்திரம்.

நூலுஞ்சிகையுநுவலிற்பிரமமோ,நூலதுகாற்பாசதுண்சிகைகோ சமாம், நூலதுவேதாந்தநுண்சிகைஞானமாம், நூலுடையத்தணர்கா ணுநுவலிலே.

பதினோராந்திருமுறை.

தூமநிசடைமிசைச் சூடுதாகெறி, யாமதியானெனவமைத்த வாறே, யறனுருவாகிய வானேறூர்த, லிறையவனியானெனவியற்று மாறே, யதவவளவனென நின்றவமையார்க்கும், பொதுநிலையானென வுணர்த்தியபொருளே, மூக்கணனென்பது மூத்திவேள்வியிற், ரெரு க்கதென்னிடை யென்பதோர்சருக்கே, வேதமான்மறியேந்துதன் மற்றத, ஞதலு னெனகவிற்றுமாறே, மூவிலையொருதாட் சூலமேக் துதன், மூவரும்யானெனமொழிந்தவாறே, யெண்வகை மூர்த்தி யென்பதிவ்வுலகினி, லுண்மையானென வுணர்த்தியவாறே, நிலம்நீர் தீவளியனல் வானென்று, முலவாத்தொல்புகழுடையோயென்றும், பொருளுநற்பூதப் படையோயென்றுக், தெருளுளின்றுலகினிற்றெ ருட்டுமாறே, யீங்கிவைமுதலாவண்ணமும்வடிவு, மோங்குநின்பெரு மையு முணர்த்தவு முணராத், தற்கொலிமாந்தர்.

கௌந்தரியலகரி.

தாளிணைக்கமலமூறித்தருமமிழ்தடலமூழ்க
மீளவப்பதங்கள்யாவும்விட்டுமுற்பழையமூலம்
வாளரவாகமென்னவேளைத்துயர்பணத்திலேடு
நாளுமைக்கயற்கண்டுஞ்சுஞானவானந்தமின்னே.

கந்தபுராணம்.

வன்மைபெற்ற குண்டோதரன் மொய்ம்பிடை வைத்துச் சின்மயத் தனிமால்விடை யேறினன் சிவனே. மேனிபொற்கென்ற

வீன்விமலவான்பொரு, ஞனெனுமருட்கையினவையிலீசனேத், தா
னுணர்தெளிவினிற்றவத்திற்பூசையி, லானதருணனெலாமயன்றன
க்குமே. நேமியாற்குருவெலாநீலமாயதுந், தோமறுகடலிடைத்துயி
ல்கொள்பான்மையு, மேமுறுமகத்தையும்பிறவுமெய்துமேற், ரூமத
ராசதத்தானுமூற்றவே. மாமறையளப்பிலவரம்பிலாகமந், தோமறவு
தவியோர்தொன்மரத்திடைக், காமருமுனிவர்கணங்கட்கன்னவை,
தாதகுணத்தனேற் சாற்றவல்லனே.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருவென்னுங்—கத்தியிரூன்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்ற.

உண்மைவிளக்கம்..

தோற்றத் துடியதனிற் ரூயுக் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
கான்ற மலர்ப்பதத்தே காடு.

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமெலஞ்
சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து—நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்த
ரூனெந்தை யார்பாதத் தான்.

சதாசிவநமம்.

ஓள்ளொளி கவசம் பெருமை யத்திரம்.
இவைகளானும்பிறவாற்ரூனும் உய்த்துணரப்படும்.

ஆகலே, சிவபெருமானுடைய சிரம் முகம் இருதயம் என்னும் அங்கங்களும், வசூசு கண்டம் தனங்கள் புயங்கள் காபி உதரம் சூகியம் சேத்திரங்கள் காசி செவிகள் கரங்கள் பாதங்கள் விரல்கள் தொடைகள் முழந்தாள்கள் கணைக்கால்கள் என்னும் பிரத்தியங்கங்களும், சூலம் மான் மழு வாளாதிய சரங்கங்களும், உடை மாலை கந்தம் ஆபரணம் ஆசனம் உபவீதம் என்னும் உபாங்கங்களும், ஆன்மாக்கட்கு உண்மையை விளக்கும் பேரருள் வடிவம என்பதும், எல்லாமாய் அல்லதுமாய் நிற்கும் எம்பிரான் தம்பயன் கருதிக் கொண்டமை யன்றென்பதும், தெளியக்கிடந்தவாறுகாண்க.

சிவஞானசித்தியார்.

உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளாரன்றன்கரசரணதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனிந்தனன்றே.

இங்ஙனமாக, அநாதிமலமுத்தபதியாகிய சிவபெருமானே சுத்தாத்துவித முத்தியாகிய பேரின்பவீட்டை யருள்வர்.

சூத்திரங்கிதை.

வேதமார்க்கத்தின்முக்தியாக விளங்கிடப்பட்ட நஞ்சிவமே யேதமின்முத்திகொடுப்பவன்.

ஆகலால் அவ்விறைவன் திருவடியாகிய தெப்பத்தை யடைந்தவர்களே மேற்கண்ட முத்திக்கரையை அடைவார்கள். மற்றவர்களோ! பிறப்பு இறப்பு என்னுஞ் சலத்தையுடையனவாய், மதியை விழுங்குகின்ற காமம் என்னும் பாம்பு விரிந்து நிற்பனவாய், இடைவிடாது நிகழும் விடயங்கள் என்னும் இரைகளைத் தின்னுகின்ற கரணங்கள் ஆகிய மீன் கூட்டங்கள் சுழல்வனவாய், பெருமிதம் என்னும் பரப்பையுடையனவாய், கோய்கள் என்னும் ஒழியாத புலால்மணம் வீசுவனவாய், மாறிமாறித் தோன்றுஞ் சுகதுக்கங்கள் என்னும் அலைகள் மோதுவனவாய், மனம் என்னுங் கபடமுள்ள இராசமகரஞ் சுழல்வனவாய், அகம்பாவம் என்னும் ஆமைகள் இருப்பனவாய், அவா என்னும் அளவுகடந்த ஆழத்தையுடையனவாய், களவு என்னும் பாரும் மலையுமுடையனவாய், கலக மென்னும் விடங்கள் தங்கிய புழுக்கள் நெளிவனவாய், சூற்றமென்னும் நுரைகள் தோன்றுவனவாய், நிரதிசயானந்தமென்னும் முத்திக்கரையை விட்டு விலக்குகின்ற பெண்களென்னுங் கொடுஞ்சுழிகளையுடையனவாய், கோபம் என்னும் வடவாமுகாக்கினியைக் கொண்டவாய், போகம் என்னும் மூதலைகள் செறிந்திருப்பனவாய், இருமல் மூதலாகிய ஒலிகளையுடையனவாய், ஆசை, தேகம், வாதம் பித்தம் சிலேத்துமம், என்னும் ஐவகைப்பட்ட பெருங்காற்றுகள் இடையறாதுவீசுவனவாய், குடர்கள் என்னும் ஆலாக்கூட்டங்கள் ஒலிப்பன

வாய், மலமென்னும் உவர்ப்புச் செறிந்திருப்பனவாய், மார்க்கங்களாகிய பலதுறைகளை யுடையனவாய், தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம், என்னும் பெயர்களையுடையனவாய் இருக்குஞ் சத்த சமுத்திரங்களில் ஒன்றனையேனுங் கடக்கமாட்டாதாராய் அவற்றுள் அழுந்தி யுழல்வார்கள் என்பது சத்தியமேயாம்.

சிவன்ன போதம்.

மரணபவங்களானபுனலையுடையது, மதியைவிழுங்குகாமவரவு பெரியது, கரணவொழுங்கழிதவிடயவிளைநகர், கரணமொடியங்கு மீனமிகவுமுகள்வதே. பெருமிதமென்றுகூறுபெருமையுடையது, பிணிகளெனுங்கெடாதபுலவுகமழ்வது, வருமிடரின்பமான திரைகள் பொருவது, மன்மெனும்வஞ்சசாசமகரமுறைவதே. அளவிலக்கை யாமையபரிமிதமுள, வவாவெனிறக்தவாழமறியவரியது, களவுகெருங்குபாருமலையுமுடையது, கலகவிடங்கண்மேவுகிருமிகளிவதே. துகளெனுகன்கிலாததுரைகடருவது, துறவினின்பமானகரையை விடவகல், மகளிரெனுக்தவாதவலியசுழியது, மறலியுமஞ்சுகோபவட வையெரியதே. வெருவருகின்றபோகமுதலையடர்வது, விலிதமனந்தமான துறையுமறிபவ, சொருவர்கடக்துபோகவிரகிலைழுபவ, வுத்திவிளம்பயாவருலகிலறிவரே.

சித்தாந்தகரணம்.

மற்றிரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்
டுற்றோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன்—றிற்றவுடற்
கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்
கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு.

திருவள்ளுவர் குறள்.

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடிசேராதார்.

இங்ஙனமாக நாம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுடல் நீர்க்குமிழி போன்றதெனவும், இதனுல்வரும் இன்பமோ மிகச்சிறியதெனவும், துன்பமோ அளவில்லையெனவும் அறிந்து, இப்பிறவிக்கடலைக் கடந்து, சிவசாயுச்சிய மூத்திக் கரைசேர்ந்து பேரின்புற்றிருக்க, இதுகாறும் கூறி விளக்கப்பட்ட பதியாகிய பரசிவத்தினது திருவடித் தெப்பத்தையே அடையவேண்டும். அது வொன்றே சுகவிலையருளாகிற்கும்.

௩௨

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க்குமிழியதிலுறுமின்பங்கானலிற்புனலதுதனக்கிங்
காயவத்துயரமளவிலையதுநியாய்வுறுமையினழிந்தற்றாய்
நீயினிக்கவலைமயல்களைத்தவிர்ந்துநெஞ்சமேவந்தெனக்குடன்பட்
டாயவச்சொரூபற்கன்பதேபுரியிலரியதேதார்நமக்கெதிரே.

வைராக்கிய சதகம்.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும் புகல நூலுணர்ந்தாயே
நேரிலா வரன் கழலலான் மிகுசுக நிலைபிறிதிலை யன்றே.

காரைக்கா லம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாகி.

இனியோநா முய்ந்தோ மிறைவன்றாள் சேர்ந்தோ
மினியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—யினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீந்தினோங் காண்.

முற்றிற்று.

௨

இரண்டாவது

க்ஷேத்திராலய விளக்கம்.

சிவ பெருமானது திருவடிப் புணையை அடைதற்குச் சமயம் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயமேயாம். இதுவே உண்மைச் சமயமாம். இதைக் கைவிடுவேமாயின், இதுபோலுஞ் சமயம் வாய்த்தல் அருமையினும் பேரருமையாம்.

சிவஞான சித்தியார்.

வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ்சாரு
மூழ்பெற லரிதுசால வுயர்சிவ ஞானத்தாலே
போழிள மதியினானைப் போற்றுவாரருள்பெற்றாரே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேமன்றுள் வெளிகாட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலுஞ்சமய நெறிப்புகுதவேண்டாமுத்திதருந்
தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்சகத்தீரே.

இச் சமயத்திலே நான்கு உபாயங்கள் உண்டு. அவை யாவன:—தாதமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பனவாம். இவைகள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனவும் பெயர்பெறும். இம்மார்க்கங்களினும் முறையே சென்றாற்றான் அது கிடைக்கும் என்க.

சிவஞானசித்தியார்.

சன்மார்க்கஞ்சகமார்க்கஞ்சற்புத்திரமார்க்கந்
தாதமார்க்கமென்று சங்கரனையடையு
நன்மார்க்கநாலிவைதான் ஞானயோக
நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர்.

இங்ஙனமாக சரியையின்றேல் கிரியையும், கிரியையின்றேல் யோகமும், யோகமின்றேல் ஞானமும், (சிவ) ஞானமின்றேல் சிவபெருமானது திருவடிப்பேறாகியமுத்தியுங் கைகூடாவாம். அதனாற்றான் அம்முத்திரசங் கொள்ளற்கு, அவைகள் முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனிபோலக் கருவியாய் நிற்கும் என்ப.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே.

பிரபுலிங்கலீலை.

உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைநற் கிரியையோகந் தானொரு மூன்றுஞ்ஞான
மருவுதற் கேதுவென்று மறைபுகன் றிடுமால்.

தாதமார்க்கம். (சரியை) ஆவது, புறத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு.

இதின் உண்மையாவது, இத்தேகத்தை மலச்சுமையெனவும், துக்கம், விளைக்கும் புன்குரம்பை எனவும், அநித்தியம்

எனவும் கண்டு, உண்டிசுருக்குதன் முதலியவற்றால் தேக த்தை வெறுத்தலும், வேடத்தானும், சிவோகம் பாவனையா னும், பிராசாதயோகஞ் செய்தலானும், திருவேடமுடைய மெய்யடியாரையும் சிவலிங்கப் பெருமானையும் உண்மையுணர்ந்து வழிபடுதலுமாம்.

புத்திரமார்க்கம். (கிரியை) ஆவது, புறத்தொழில் அகத் தொழில என்னுமிரண்டானும், சிவபெருமானுடைய அருவுருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. இதின் உண்மையாவது, பிருதிவியாதி மூப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சோதிகளைத்து,பஞ்சசுத்திகளையுஞ் செய்து தன்னை உள்ளபடியறிதலாம்.

சகமார்க்கம். (யோகம்) ஆவது, அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அங்ஙனந் தன்னை யறிந்தவிடத்துத் தன்னுயிர்க் குயிராயிருந்த திருவருளைக் கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து, மூன்றீக்கின்ற கருவிகளோடுங் கூடாதிருத்தலாம்.

சன்மார்க்கம். (ஞானம்) ஆவது, அறிவுத்தொழின் மாத்திரையானே உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் மூத்திறத் திருமேனிகளையுங் கடந்து நின்ற, அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பான சிவபெருமானை நோக்கிச்செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அஞ்ஞானி கட்கு மருண்மேலீட்டினாலே சிவம் மூற்றுந் தோன்றப் பெறாது பிரபஞ்ச வாசனையோடு நிற்கு நிலைபோல, சிவஞானிகள் அருண்மேலீட்டினாலே பிரபஞ்சவாசனையும், அவ்வருளே வடிவாயிருந்தானுஞ் சிறிதுந் தோன்றப் பெறாமல், பரையே ஆகிய வேறின்மையினையும் அதன்மேற் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றுத மேலீட்டினையும், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றுமென்னும் பேறின்மையினையும் பெற்றுச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் நிற்றலாம்.

இங்ஙனமாகக் கிரியைகளிற் பயனில்லையென அவற்றை யிகழ்ந்து ஞானமுத்தியடைய விரும்புவோர், ஆகாயத்தினின்

றுக் தோலேயுரித்துடுக்க விரும்பினேனேரையும், படிவழியேறிச் செல்லாது கீழ்கின்று, மலேயினுச்சிக்குப் பாய விரும்புவோ ரையும் போன்றவர்களாய், அவர்களி எய்தப்பெறுவார் என் பது உண்மைநூற் துணிபேயாம்.

இவ்வண்ணமிருத்தலால், வீடடைய விரும்பினேர், புற த்தும் அகத்துஞ் சிவபெருமானே வழிபடல் அத்தியாவசியக மேயாம். சிவபெருமான் புறத்தே திருக்கோத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்களில் இருக்கும் சிவலிங்கமுதலிய திருமூர்த்தங்களே யும், மெய்யடியாரது திருவேடங்களேயும், ஆதாரமாகக்கொ ண்டுகின்றும்; அகத்தே உயிர் இடமாகக்கொண்டு கின்றும்; இவ் வுலகாராற் செய்யப்படும் வழிபாட்டை யேற்றருள் செய்வார்.

சிவஞானசித்தியார்.

தாபரசங்கமமெனன்றிரண்டருவினின்று
மாபரன்பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்ப
னீபரன்றன்னேகெஞ் சினிலேவையேனிறைத்தபூசை
யாய்பரம்பொருளேகாளுமர்ச்சிகீயென்புசெய்தே.

சிவபெருமான் இம்மண்ணுலகத்திலே கால்வகையோனி யிலும், ஏழுவகைப் பிறப்பிலும், எண்பத்துகான்கு லக்கம் யோனி பேதங்களிலும், அளவின்றி விணைவயத்தாற் பிறக் திறக் தழலும் ஆன்மாக்களே, அவற்றினின்று மெடுக்கு கிமித் தத்தானன்றே, விரிந்த உலகத்திலே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி யென்னும் மூன்றுவடிவாய் விளங்கினர் என்ப.

தணிகைப்புராணம்.

ஈண்டுகாற்பிறப்பி னெழுவகைத்தோற்றத் தெண்பத்துகான் கனுமிலக்க, மாண்டபல்பவத்திற் பன்முறைவினையான் மறிதரு முயிர்களேயெடுப்ப, வாண்டருளமல னாதியிலுல காக்குழியருந் தலந்தீர்த்தங், காண்டகு மூர்த்தி யென்னமூன் றுருவாய்க் கண்ண னுலகெலாங் கலித்து.

இம்மூன்றினையுஞ் சிவபெருமா னுகவே எண்ண வேண் டும். அவ்வாறு அவைகளே முறையாக வணங்குவோர் பரம ஞானசாரியரால் உண்மை விளங்கப் பெற்று முத்தியடை வார்கள்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.

சிவவடிவங்களாகிய இவற்றுள் தலங்களோ அளவில்லாதன இருக்கின்றன. அவைகளுள்ளுந் தரும தலங்களே விசேடம்; அவைகளுள்ளும் சைவதலங்களே விசேடம்; அச் சிவக்ஷேத்திரங்களோ ஆயிரகோடியுண்டு. அவைகளுள்ளும் ஆயிரத்தெட்டுத்தலங்களே மேலானவை; அவைகளுள்ளும் நூற்றெட்டுத்தலங்களே மேலாகும்; அவற்றுள்ளும் அறுபத்தெட்டுத்தலங்களே சிறந்தன; அவற்றுள்ளும் பதினாறு தெய்வத்தலங்களே விசேடமுற்றன; அவைகளினும் முத்திநகர்களெனக்கூறும் அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்திகை, காசி, காஞ்சி, துவாரகை என்னுஞ் சத்தக்ஷேத்திரங்களே உயர்ந்தனவாம்; இவைகளினும் ஆதாரக்ஷேத்திரங்களாகிய திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம் திருக்காளத்தி, காசி என்பவைகளே மேலானவை; இவைகளினும் பஞ்சபூத லிங்கக்ஷேத்திரமாகிய காஞ்சி, திருவானைக்கா திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் என்பனவே விசேடமுற்றன; இவைகளினும் திருவாரூர் காசி, சிதம்பரம் என்பவைகளே விசேடமுற்றன. இவற்றுள்ளுஞ் சிதம்பரமே விசேடமுற்றது.

திருவிளையாடற்புராணம்.

அவ்வகையமூன்றின்முதற்றலப்பெருமைதனைச்சுருக்கியறையக்கேண்மி, னெவ்வகையவுலகத்துந்தருமதலமதிகமவற்றீறிலாத, சைவதலமதிகமவற்றறுபத்தெட்டதிகமவைதமிலீரெட்டுத், தெய்வதலமதிகம்.

திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.

ஏற்றமாந்தலமாயிரகோடியிவ்விடத்தி
னூற்றுநாலிரண்டவையினும்பெருமையாநுவல்வர்.

கந்தபுராணம்.

மன்னுமகேந்திரமலயஞ்சையஞ் சத்திமாநிருட்டம்பாரியாத்திரமே விந்த, மென்னுமலையோரேழுங்காஞ்சியாதியெழுநகருந்தானமொராயிரமேலெட்டும்.....

கோயிற்புராணம்.

பிறக்கிலமாரூர்தன்னிற்பேசியகாசிமேவி
யிறக்கிலமிரண்டுமுத்தியின்பமும்பின்பதாகா
மூறைக்கிடக்கில்லைஞானயோகமார்தானமாமாற்
செறிக்தடிகாணச்சீவன்முத்தராய்த்திரியலாமே.

இவைகளானும் பிறவாற்றானும் அறியப்படும்.

இத்தலங்களோறும், சிவலிங்கமுதலிய திருமேனிகள் விளங்கும் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. இத்த க்ஷேத்திர ஆல யங்களின் வரலாற்றை ஆராயுங்கால், அவைகளெல்லாம் ஒவ்வோர் காலவிசேடத்திலே சிவபெருமான் தம் மெய்யன் பர் பொருட்டாக அவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்துத் திருவருள் புரிந்தகாலத்து அவ்வடியார்கள், தாம் அரிதில் அடைந்த பேறு யாவரும் எளிதில் அடைய வேண்டுமென்னுங் கருணை நோக்கத்துடன் பெருமானைப் பார்த்து, "சுவாமீ! தேவரீர் இவ்விடத்துத் திருக் கோயில்கொண்டு வீற்றிருந்து வரு கின்ற மெய்யன்பர்கட்கு எளிதில் அருள்புரியவேண்டும்" எனப் பலவாறு வணங்கித் துதித்துக் குறையிரக்க, அன்பர் கள் வேண்டிய வேண்டி யாங்கீயும் பெருமான் அதற்குடன் பட்டு வீற்றிருந் தருளுந் திருத்தானங்களேயாம்.

இங்ஙனமே க்ஷேத்திராலயங்கள் பல அகேகர்களால் உண் டாக்கப் பட்டமை சிவாகம வேதோபாங்கத்தாலும், அவ்வத் தல புராணங்களாலும், தலந் தீர்த்தம் மூர்த்திகரமங்களானும் அறியத் தக்கதாம். இச்சிவக்ஷேத்திராலய சேவைப் பெருமை யை உலகத்தார்க் கறிவித்துஉய்விக்க நினைந்த பேரருளாலே, உலகமாதாவாகியஉமாபிராட்டியாரும், குமாரர்களாகிய விகா யகக்கடவுளும், சுப்பிரமணியக் கடவுளும் பூவுலகடைந்து திருவானைக்கா, திருக்கேதாரம், காஞ்சி, மாயூரம், திருச்செங் காட்டங்குடி, திருச்சேய்ஞலூர் முதலிய தலங்களில் ஆலயங் கண்டு பூசித்து விளக்கினர்கள்.

திருவானைக்காப்புராணம்.

நிச்சலுங்காலத்தொறுத்தொறுமுள்ளநெஞ்சரவருகியிவ்வாறவ்
கெச்சமில்பூசைபுரிகுவாளொருகாளினிதுபூசனைமுடிந்ததற்பின்
மூச்சகம்பழிச்சுமுதல்வனைத்தணந்தமுறைமையினினைந்தனளாஇல்
வெச்செனவுயிர்த்துப்புளகமெய்போர்ப்பவிழுத்தகுதிவிளம்பினளா

கூ அ

திருவிளையாடற்புராணம்.

கரிமுகத்தவுணற்காய்த்தகரிமுகத்தண்ணல்பூசை
புரிவகரமீ தாரகற்பொருதசெவ்வேள்
அரனேயர்ச்சித்தார்க்கீழ்மணற்குரியான்பாலாட்டிப்
பரன்முடிமாலைசூடுஞ்சேய்வளம்பதியீதாகும்.

என்பவற்றினும் பிறவற்றினு மறிக.

இவர்களும் அல்லாமல், பரமபதியாகிய சிவபெருமானே உலகர்க்கு விளக்கும் ஓர் திருவிளையாட்டி னிமித்தம் தக்கிருக்குமாராகிய சாமிகாதக் கடவுளைக் குறித்து, ஓர் கணப்பொழுது தவஞ்செய்தலாற் "கணிகவரை" யென்று திருத்தணிகைவரை, காரணத் திருநாமத்தைக் காட்டிடுமாயின் அவற்றின் பெருமையை யார் சொல்லவல்லார்.

தணிகைப்புராணம்.

பணிளாராரப்பண்ணவன்முருகற் படர்ந்தருந்தவத்தினையாங்குக், கணிகமேபுரிந்தகருத்தமுற்றுறலாற் கணிகவெற்பெனப்பெயர் விளங்கும்.

இவர்களேயன்றி, கோடி உருத்திரர்கள், கந்திதேவர், விஷ்ணு, பிரமன், காளி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, மார்க்கண்டேயர், அகத்தியர் வசிட்டர், கபிலர், தும்புருநாரதர், திக்குப்பாலகர்கள், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர் சித்தர், கருடர் தவாதசாதித்தர், சந்திரன், மற்றைய கிரகங்கள், துருவன், தக்கன், அட்ட வசுக்கள், அட்ட நாகர்கள், ஆதிசேடன், ஏனையமுனிவர் தேவர்கள், தேவப்பெண்கள், அசுரர்கள், இராக்ஷதர்கள், சைவசமய பரமாசாரியர்களாதியஉண்மை காயன்மார்களுள் அதிகர், பட்டணத்தடிகள், சேக்கனர், அரசர்கள், அரிவையர்கள், முதலாய பற்பலரும் சிவக்ஷேத்திராலய சேவாதிய வற்று லன்றே தாந்தா மெண்ணியனவெல்லாம் எய்தப்பெற் றின்புற்றார்.

தேவாரம்.

இயக்கர்கின்னரர் யமனெடுவருணர் இயங்குதீவளிஞாயிறுதிங்கள், மயக்கமில்புலிவானரநாகம் வசுக்கள்வானவர்தானவரெல்லாம், அயர்ப்பொன்றின்றி நின்றிருவடியினே யர்ச்சித்தாற் பெறுமாரருள் கண்டு, தியைப்பொன்றின்றிநின்றிருவடியடைந்தேன் செழும்பொழிற்றிருப்புன்கூருளானே.

உபதேசகாண்டம்.

தேவர்கின்னரரியக்கர்கிம்புருடர்காந்தருவர்
மேவருந்தவமுனிவரர்சித்தர்வெள்ளெயிற்றுப்
பாவகாரியநிருதர்வித்தியாதரர்படப்பாம்
பாவதாகியவெண்மருமருச்சனையர்ந்தார்.

கருடர்மானிடரரக்கர்மண்புரந்தருள்கமஞ்சூல்
வருடமெண்டிசைமதவரைமால்வரைக்குலங்கள்
பொருவரும்பதம்புகுந்ததுமருவலர்புரந்தீத்
தொருவுமெம்பிரானருச்சனையன்றிவேறுளதோ.

பிரபுலிங்கலீலை.

வாசவனரியயன்வானகாட்டுளோர்
பாசமின்முனிவரர்பலருமண்ணிடைப்
பூசனைவிதிமுறைபுரிந்தவாலயங்
காசணியல்குலாய்காண்கிலாய்கொலோ.

மலைமகள்சூரரமகளிர்பாற்கடல்
அலைமகண்முனிவரில்லறக்கிழத்தியர்
கலைமகள்விழிதுதற்கடவுட்பூசையா
னிலைமைகளடைந்தமைகினைந்திலாய்கொலோ.

இன்னும் திவாதசாந்தத் தலமாகிய மதுராபுரியின்கட் டோன்றிய அரசரேறன வரகுணதேவர், பிரமகத்தியாற் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தி, அதை நீக்கற்கு அந்தணாளர்க்கு வேண்டியன ஈந்தும், திருமூர்த்தி வடிவமான அரசவிருட்சத்தைப் பிரதக்கிணஞ் செய்தும், பசுக்களுக்குப் புல்முதலாயின அருத்தியும், உண்டவர்க்கு முறையே செல்வம், நோய்நீக்கம், சத்துருநாசம், புத்திரப்பேறு, யாவராலும பூசிக்குமேன்மை என்னுமிவைகளைக் கொடுக்கின்ற கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய் என்பவைகளை உண்டும், பின்னரும் பற்பல புண்ணியங்களைச் செய்தும் நீங்கப்பெறுமல், இறுதியில் ஆலய பிரதக்கிணஞ் செய்ததினாலன்றே தக்தீராகோய் நீங்கப் பெற்றனர்.

நீங்கப்பெற்றவுடன், அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு மெய்யன்புடனே சிவாலயஞ் சமைப்பித்தும், நித்திய நித்தியாங்க நைமித்திக நைமித்திகாங்க காமிக காமிகாங்க உறுப்புக்களால் பூசையாதியன செய்வித்தும், தலயாத்திரை செய்

தும் ஒழுகிவரும்காளில், ஓர்தினம் (திருவிடைமருதூர்ச்) சிவாலய சங்கிதியிலே தலியோடொன் றிருக்கக்கண்டு, அதைத் தங் கையாலெடுத்துக் கண்ணீர் வெள்ளத்திலாட்டி "உம்மைப் போல அடியேன்தலையுங் கிடக்கப்பெறுமோ" என்று மனமு ருகியும், அங்ஙனே காய்மலங் கிடத்தலைப் பார்த்து "அதை மூதலாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்குத் தக்தேசத்திற் காற்கூ றும், இரண்டாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு அரைக்கூறும், மூன்றும் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முக்காற்கூறும், நான் காம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முழுக்கூறும் கொடுப்பதாக வாக்குப்பண்ணியும், ஒருவரும் எடுக்காமையால் தேசம் தமக்கே உடையது" என்று அம்மலத்தைத் தாமே தம் அருமைக்காத்தால் எடுத்துப் புறத்தே யெறிந்தும், ஆல்ய வீதியினின்ற வேப்பமரங்கள் பழுத்து வெயினிற்றலைப்பார் த்து "ஐயோ! இவைகள் சிவலிங்கப் பெருமானையொத்த திரு வுருவங்கள் பலவற்றையுஞ் சுமத்து வெதும்புகின்றனவே" என்று மனம் பதைபதைத்து, அங்ஙனின்றமரங்கட்கெல்லாம் மேற்கட்டி கட்டுவித்தும், இன்னும் அதேக சிவபுண்ணியங் களைச் செய்தும், ஒழுகிய சிவக்ஷேத்திராலய அன்புமேலீட்டா னன்றே பெறுதற்கரிய சிவசாலோக்கிய தரிசனமும், பின்னர் மூப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் மேலாகிய பரசிவ காதனது திருவடிப் பேறுகிய பேரின்ப நிலைச் சாகரமும் கிடைக்கப் பெற்றனர். இதனைச் சிவஞானச் செல்வராகிய திருவெண்காட காயனார் அவர்கள் விளக்கி யருளினர்.

பதினோராந் திருமுறை.

மருதவட்டத் தொருதனிக்கிடந்த, தலையைக்கண்டு தலையுற வணங்கி, யும்மைப்போல வெம்மித்தலையும், கிடத்தல்வேண்டுமென் றடுத்தடுத்திரக்தும், கோயின்முற்றத்து மீமிசைக்கிடப்ப, வாய்த்தன வென்று காய்க்கட்டமெடுத்தும், காம்புருத்துதிர்ந்த கனியுருக்க ண்டு, வேம்புகட்கெல்லாம் விதானமமைத்துப், பெரியவன்பின் வர ருணதேவரும், என்பதனுனும் அறிக.

மேலே கூறப்பட்ட தேவர் முதலாயினோரே அன்றி ஏழ்பிறவிகளான யானை, சிங்கம், யாளி, புலி, குதிரை, பசு, எருது, பன்றி, குரங்கு, பாம்பு, மீன், ஆமை, நண்டு, வண்டு,

கிலாப்புள், மூயல், தவளை, காரை, கரிக்குருவி, கருடன், சிலந்தி, மூதலாயினவும் சிவாலயார்ச்சனை புரிந்து முத்தி யடைந்தனவே யனரே ?

தனியூர்ப் புராணம்.

பிறைமருப்புரற்கான்முறச்செவிப்பெருவேழ
நிறைவலிக்கொடுங்கூற்றெனநிகழ்தருமடங்க
லறைமுரட்சினவாளிகாற்கதியமைபாய்மா
வுறைசெருத்தலாலெங்கிமிலேறுழல்பன்றி.

என வரும் புழுகீசப்படலச் செய்யுள்களால் உணர்க.

இவ்வாறே எவர்களும், எவைகளும், பரமபதியாகிய சிவ பெருமானை க்ஷேத்திராலயங்களில் வழிபட்டு, இகபர சாதனங்களை யடைந்த உண்மையானது, இன்னோரன்ன நூல்களானும் அநுபவத்தானும் வெளிப்படவே, அவைகள் உறுதிப் பொருளை யடைதற்குக் கருவிகளென்பது பெறப்பட்டன.

இங்ஙனமாகவும், ஓர் சாரார், பத்மாசுரனுக்கு அஞ்சி உய்ய வழி தெரியாது ஒளித்தவனும், கம் பரத்தால் விழுங்கப்பட்டவனுமாகிய சிவனையா எல்லா வலிமையும், எல்லாச் சிறப்பும், எல்லாச் செல்வமும் உடைய கம் பகவானை ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி ஆலயஞ் சமைத்து அருச்சிப்பார். கன்று! கன்று!! இது "வந்தியா புத்திரன் ஆகாயப் பூக்கொய்து சூடினன் என்பதுபோல்வதன்றி உண்மையாகா." என வாயில் வந்தன வந்தன கூறி நிந்தனை செய்வாராயினர். இவர்கள் அறியாமைக் கென்செய்வோம். விட்டுணுமூர்த்தி பலகாலங்களிலும் பல தலங்களிற் சென்று சிவாலயார்ச்சனை செய்தார் என்பது, நான்முகத்தாலும், தல தீர்த்த மூர்த்த காமங்களானும், அநுபவத்தானும், விளங்கக் கிடக்கின்றதை. ஆயினும் அவைகளை மீண்டெடுத்து விளக்கின் விரியுமாதலின் விடுத்து, ஒன்றுமே மற்றவைகளி னுண்மையும் போதரக் காட்டுவாம்.

விட்டுணு சுதரிசன சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடம் பெற விரும்பிக் காஞ்சித் திருக்கரடைந்து நாடோறும் ஆயிரத் தாமரைப் புட்பங்களால் அர்ச்சித்து, ஓர்நாள் ஓர் புஷ்பங் குறைய, அதற்குப் பதிலாகத் தமது கண்ணில் ஒன்றைப்

பிடுங்கிச் சாத்தி யர்ச்சித்த அன்பு மேலீட்டை நோக்கிப் பர சிவசாதர் பிரசன்னராய், அவர்க்குச் சுதரிசன சக்கரத்தை யும், கமலக்கண்ணன் என்னுந் திருநாமத்தையுங் கொடுத்த தன்றி அத்தலமுங் "திருமாற்பேறு எனக் காரண நாமத்தோடு வழங்கப்பட்டு விளங்குக" எனவுந் திருவாய் மலர்ந்தருளி அந் தர்த்தான மாயினர் என்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

ஆங்கவனெதிர்நோக்கின்பூசைக்ககமகிழ்ந்தேமுனக்கிஞ்ஞான்று
தேங்கமலவிழியளித்தேம்பதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வூர்
பாங்குபெறுதிருமாற்பேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பானுகோடி
தாங்குதிர்ச்சுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவினனல்.

திருவாசகம்.

சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த கல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ
நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தானடிக்கீ
ழுலராக விட்வாழி யருளினன்காண் சாழலோ.

என்று கூறுங் கூற்றுகளையும், ஏனைய நூல்களி னுற்றை யும் ஒப்பாது மறுத்தரைப்பினும், விஷ்ணு பத்தர்களில் மெய் ஞ்ஞானி யென்று பேர் வகித்த நம்மாழ்வார் என்னுந் தம் மாழ்வார் கூறிய பேற்றையாயினும், மறுத்துக் கறுக்காது ஒப் புவாரோ அறியேம். அவரே, "விஷ்ணு சிவபெருமானைக் கண் மலரால் அர்ச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றார்." எனப் பிரகாசப்படு த்தினர். அதையும் வினையாட்டென மூடிப்பார் போலும்.

திருவாய்மொழியில்.

செக்கர்வான் சடையோன் சேவடிக்கீ ழந்நாளின்
மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரம்பெற்றவினையாட்டேபோன்
மைக்கொண் மேனியனே வாளரக்கர் குலத்தரிய
செக்காங் குடியானே தேவதேவனே.

எனக் கூறிக்கிடத்தலால், உண்மை யென்பதையொப்பு வார் அறிவோர். இன்னும் இதனானே, மற்றவைகளுஞ் சைவர்கள் கட்டியதன்றென்பதை அறிந்து, சிவக்ஷேத்திரா லயத்தைத் தாவியாது, அதன் விசேடம் அறிந்தொழுகல் கன்மையேயாம்.

இது கிற்க, "கேதீச்சுரங்கடோறுஞ் சென்று, சிவாலயத்தைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டு வாழும் இயல்பினோர், சிவன் முத்தராவர்" எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புகின்றது. அவ்வாறே செய்து பெரும்பேறடைந்த மார்க்கண்டேய முனிவரே அதற்குச் சான்றாகும்.

கந்தபுராணம்.

அத்தனாலயமனேகத்தம்வைகலும், பத்தியோடுமன்பரவியேமிகுஞ்,
சுத்தனாகியதொலைவிலாருயிர்முத்தியெய்தினன்முழுதுணர்ந்தனான்

இன்னுஞ் சிவாலயத்தை, மெய்யன்புடனே கால்களாற் பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தாம் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒவ்வோர் அஸ்வமேத யாகஞ் செய்த பலத்தை அடைவார்கள் எனச் சிவபெருமானே வரகுண பாண்டியர்க்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

எண்ணும்படியம்முறையால்வலஞ்சேர்த்தவையன்
விண்ணின்றியம்புமரசேபரிமேதவேள்வி
நண்ணும்பயனேயடிவைப்பினிணண்ணவெய்மைப்
பண்ணும்வலத்தான்மகிழ்ந்தேம்பழியஞ்சன்மன்னே.

சிவாலயத்தை மெய்யன்புடனே ஒருசமயம் அங்கப் பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தமது தீவினைகளெல்லாம் நீங்கப் பெற்றுச், சிவசாலோக்கிய பதவியை யடைந்தினிதிருந்து பின்னர், உலகம் சுத்த மாயைக்குள் ஒடுங்கும்போது அத்துவித முத்தியையும் அடைவார்கள்.

அருணகிரி புராணம்.

ஒருயாமம்வலம்புரியினுடலினுற்றவினைகளொருவுமெல்லாங்
கருவாதையிலர்மண்ணிற்சிவலோகமடைந்துகளிப்புறவேவாழ்வர்
பெருகார்வத்தொடுமேலச்சிவலோகம்பெற்றிருப்பர்பேதமற்றே
பரமேசன்பதமடைவரண்டமெலாமாயையினுட்படியும்போதில்.

சிவாலய சந்நிதானங்களிலே யமன் அணுகான் என்றும், அவற்றுள்ளும், காசி, திருக்காளத்தி என்பவைகளிலே சிவசந்நிதியினின்றுந் தனித்தனி ஐந்து குரோசத்துக்கு அப்பாலும், மதுரையிலே சிவ சந்நிதியினின்றும் ஒரு குரோசத்துக் கப்பாலும், சிதம்பரத்திலே சிவ சந்நிதியினின்றும் இரண்டுகாத

வழிக்கப்பாலும்,யமனைச் சஞ்சரிக்குமாறு சிவபெருமான் ஆஞ் ஞாபித்தருளினர் என்றும், உண்மை நூல்கள் உரைக்குமா யின் க்ஷேத்திராலய விளக்கத்தை யென்னென் றிடுவாம்.

இவ்வுண்மைகளை நோக்கி யன்றே, சைவசமய பரமா சாரியர்களுள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், தெய் வப்புலமை ஒளவையாரும், சிவாலயங்க ளில்லாத ஊர் எவ் வித வளப்பங்களால் தேங்கப்படினும் கல்ல ஊரன்று பாழ் ராம்; அதிற்குடியிருத்தலு மாகாவாம்; என்னுங் கருத்துட் பட "திருக்கோயிலில்லாத திருவிலூரும்" எனவும், "கோயி லில்லா வூரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்" எனவுங் கூறி யருளி னர்கள்.

இத்தனை விசேடமுற்ற க்ஷேத்திராலயங்களை அவமதிக் காது அவற்றை அடைந்து "வாழ்த்தவாயு நினைக்கமடநெஞ்சு, தாழ்த்தச்சென்னியுந் தந்ததலைவனைச், சூழ்த்தமாமலர் தூவித்" தரிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தாற்றான் அருமையினும் பேரருமையான இம்மானுட யாக்கையாற் பயனுண்டு. அன் றேல் இன்றும்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

கண்ணுதலா லயகோக்குங் கண்களே கண்கள்
கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னாப்
பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக
ளண்ணல்பொலங் கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச
மவனடிக் கீழடிமைபுகு மடிமையே மடிமை.

தேவாரம்.

ஆக்கையாற் பயனென் அரன்-கோயில் வலம்வந்து, பூக்கையா லட்டிப் போற்றியென் னாதவிவ், வாக்கையாற்பயனென்.

இத்த "மானிடப்பிறவி தானும் வருத்தமு மனவாக்கா யத், தானிடத் தைத்துமாடு மரன்பணிக்காக வன்றே" என் னுந் திருவாக்கை நினைத்து க்ஷேத்திராலய திருத்தானங்களை

யடைந்து மெய்யன்புடனே பூசித்து முத்திபெற் றுய்வார்க ளாக.

இங்ஙனமாகவும், சில மௌட்டிகர்கள், அங்கிங்கெனாத படி யெங்கும் பிரகாசமாய்க் கடவுளிருக்க, காம் அத்தலா லயத்திற்றான் இருக்கிறார் என உன்னலுங் கொடும்பாவ மன் றே ? எனவும், இன்னும், தலம் ஆலயம் மூர்த்தி தீர்த் தங்களெல்லாம் சோதனையிற் பார்க்குமிடத்து, அவைகள் சாதாரணமான மண், கல், மரம் உலோகம் நீர்போலிருப்பன வன்றி வேறு விசேட மொன்றனையு முடையவன்றே ? எனவும், அவைகள் வேடிக்கை விஷயமாய்ப் பொழுதுபோக்கற் காக ஏற்படுத்தப் பட்டனவன்றி, வேறோர் பிரயோசனத்தை யுங் கொடுக்கமாட்டா எனவும், அன்றியும் பட்டணத்தடிகள், தாயுமான சுவாமிகள், சிவவாக்கியர் முதலாய மெய்ஞ்ஞானி களே "சிற்றம்பலமுஞ் சிவனு மருஞிருக்க, வெற்றம்பலந்தேடி விட் டோமே" எனவும், "பண்ணேனுனக்கானபூசையொரு வடிவிலே" எனவும், "தீர்த்தலிங்கமூர்த்தியொன்று தேடியோடுந்தீரே, தீர்த்த லிங்க முள்ளினின்ற சிவனைத்தெளியுமோ" எனவும், இன்னன செய்யுள்களா லுணர்த்தி யிருக்கின்றார்களே எனவும், ஆங் காங்கு ஒவ்வோர் பாக்களைப் பொறுக்கி யெடுத்துப் படித்துக் காட்டித், தலம் கோயில் குளம் உற்சவம் என்னும்பயனிலாச் செய்கைகள் வேண்டாமென்று தாமொழிவதோடு பிறரை யுங் கெடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் அறியாமை யிருந்தபடி யென்னை ? சிவஞான தீபங்களாய அவர்கட்கு அவைகள் சம்மத மின்றேல் "வாவியெல்லாந்தீர்த்த மனலெல்லாம் வெண் ணீறு, காவனமெல்லாங் கனகாதர்—பூவுலகி லீது சிவலோகமென் றென்றே மெய்த்தவத்தோ ரோதுக் கிருவொற்றியூர்" எனவும், "காலையுமாலையுங் கால்பெயர்த்திடுது ஞலயம் வலம்வரு தற்கே சால்பினின், கைகொடுகுயிற்றுவ தேயகின்னது, கோயிற்பல்பணி குறித்தே எ-ம். மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாய்த் தொடங்கினர்க் கோர், வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே" எ-ம். தீர்த்தலிங்கமும்மூளே தெளிந்தகாணவல்லிரேற், தீர்த்தலிங்கத்தான தாய்த் தெளிந்ததேசிவாயமே" எனவும், இன்னே ரன்னவைக ளைப் பின்னருங் கூறியதென்னை? இவ்விருத்திறனையும், அவ்

வவர்களே மீட்டுங் கூறலால், அவைகட்குச் சமாதானமு மிருத்தல் வேண்டும். என்னே ?

நோய்வாய்ப்பட்டா னொருவன், அதை நீக்கற்கு மருந் தண்ணும்போது, வைத்திய சாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அநுமானத்தோடு உண்ணுமையையும், அபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்தியரு பதிகள் கண்டு இரங்கி,"நீஉண்ணும் மருந்தினற்பயன் யாது" என்றக்கால், அவர்களுக்கு அம்மருந் தண்ணற்க என்பது கருத்தாமோ, அன்றே! அதுபோல்வே மலபரிபாகம் வரும் படி கிரியைகளைச் செய்வோர், சிவாகம முதலிய உண்மை நூல்களில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும், கொல்லாமை, புலாலுண்ணுமை, கள்ளாமை, கள்ளுண்ணு மை, வியபிசாரஞ்செய்யாமை, இரக்கம் வாய்மை, பொறை, அடக்கம், கொடை, பெரியோரைப் பேணல், முதலிய கல்வி லக்கணங்களைக் கொள்ளாமையையும், கிரியை ஞானத்தைப் பயப்பதேயாக, முத்தியையுங் கொடுக்குமென நினைத்து தருக் குற்று கிற்றலையும், தத்தந் தேகங்களிலேயே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆதியவற்றைக் கண்டறிந்து செய்யும் முத் தியையே பயக்கின்ற, அத்தரியாக பூசையைச் செய்யாது கிற்றலையும், அவ்வுட் பூசையின் உண்மை விளங்கவும், அது சித்திக்கவும் ஏற்படுத்திய புறத்துள்ளனவற்றையே உண்மை எனக் கொண்டு கிற்றலையும், மேற்கூறிய மகான்களும், அவர் கள் போன்ற மானதபூசை செய்யும் பெரியோர்களும், காரு ண்ய கிமித்தத்தாற் கூறியவந்து நீவிர்கள் செய்யும் புறவழி பாட்டுக் கிரியைகளால் (முத்திப்)பயனின்று. என்னின், அவர் க்கு அக்கிரியைகளைச் செய்யற்க என்பது கருத்தாமோ இல்லையே ! அவ்வுண்மை அவர்கள்,

"கட்டிச்சுருட்டித் தங்கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார்" என்பதனாலும், "நெஞ்சகமே கோயினினவே சுகந்தமன்பே, மஞ் சனநீர்ப் பூசைகொள்ளவாராய் பராபரமே"என்பதனாலும்,"தம்மிற் கிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித், தம்மன்பான் மஞ்சனநீர் சாமாட்டித்—தம்மையொரு பூவாகப் பூவழியா மற்கொடுத்துப் பூசி த்தா லோவாமை யன்றே யுடல்"என்பதனாலும்,புறம்பு காண்குவன்

புல்லியசனீசனே, யறிந்தஞானியகமுறக்காண்பஞல், எறும்பிகாணு றிலின்கரும்பேகொளுஞ், செறிந்தவாடிலே தின்பனவென்பவே'' என்பதனுனும்,பிறவாற்றுனு மறிக. மற்றையோர்கள் கருத்து மிஃதேயாம்.

இன்னும் ஆன்மாவானது தேகமெங்கும் வியாபித்திரு ப்பினும், சாக்கிர முதலிய அவத்தைகளிலே விசேடித்து நிற் பதுபோலவும், பசுவினிடத்திற் பால் தேகம்எங்கணுஞ் செறி க்திருப்பினும், மற்றைய தானங்களினின்றுக் தோற்றுது மூலே யிற் பரிசித்த மாத்திரத்தே அதினின்றுக் தோற்றுதல் போல வும், ஆதிமத்தியாந்த சமானதிகரகித அகண்டாகார பரசிவம் சர்வ வியாபகத்துவரா யிருப்பினும், கேஷத்திராலயங்களிலே தயிரில் கெய்போல விளங்கியும், மற்றை யிடங்களிற் பாலி னெய்போல விளங்காது கின்றும் அருள் செய்வார்; என்பதை யும் அறிந் தடங்கி யுய்வார்களாக.

ஆகவே, பேரானந்தப் பிறவா வீடடைய விரும்பினேர் யாவரும் சிவதலங்களே யடைந்து, ஆங்காங்குள்ள தீர்த்தங்க ளில் மூழ்கித்,திருக்கோயிலுட்சென்று ஆங்குச் செய்யவேண் டியனவற்றை மெய்யன்புடன் செய்து, உண்மை விளங்கப்பெ ற்று அகத்திலே அவைகளையெல்லாங் கண்டு ஞான பூசை யைச் செய்தல் வேண்டும். புறத்துள்ள கேஷத்திராலய முத லாயினவற்றைச் சிவயோக சாமர்த்திய மில்லாதார்க்கு உண் மை விளங்க உபாயமாக வைக்கப்பட்டதாம்.

சிவஞானசித்தியார்.

திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே
யுருக்கோலி மந்திரத்தா லேகினேயு மவர்க்கு
முளனெங்கு மிலனிங்கு முளனென் பார்க்கு
மிருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெரிபோன்
மந்திரத்தின் வந்துதித்தே யிருஞ்சுரபிக் கெங்கு
முருக்காண வொண்ணுத பான்முலேப்பால் விம்மி
யொழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவனண் பர்க்கே.

புறப்பூசையிற் சிறிது குறைவிருத்தலாற்றுன், மேலோர் கள் அகப்பூசையைச் செய்வார்கள். என்னேயெனில்? எவ்

வெவர் வயிற்றினுள்ளு மிருத்து புசித்த உணவுகளையெல்லாஞ் ரெணிக்கச் செய்யும் அக்கினிதேவற்கு, அசீரணம் பிறத்த தென் றுபசரிக்குந் தன்மை போலவும், காற்றிற்குக் கால் பிடித்தன் மூத்திய உபசாரஞ் செய்ய எண்ணியது போல வும், ஆன்மாக்கட்கெல்லாம் பரமான்மாவாய் நின்று, ஊட்டி யுறக்கி உபசரிக்குஞ் சச்சிதானந்த வஸ்துவாய சிவத்துக்கு ஓர் குறையுள்ளது போலக் கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை, சோட சோபசாரம், கைவேதனம், முதலியன செய்தலானும், புதைப் பதற்கு அகப்படாத நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினற்போல ஒன்றற்கும் அகப்படாது பிருதிவிமுதலிய மூப்பத்தாறு தத்து களையுங் கடந்து பேரானந்தக் கடலாய் நிறைந்திருக்குஞ் சிவத்தை, தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோற் பாவனை செய்து ஓர் வடிவத்து ஆவாகித்தலானும், அழுக்குகளைப் போக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தஞ்செய்வார் போன்று, தம்மை யடைந்த ஆன்மாக்களினது மும்மலங்களையுந் துடைத்து நிர் மலமாக்குஞ் சிவத்தை, நீராட்டி நிர்மலமாக்குவோர்போல அபிடேகங்களைச் செய்தலானும், பச்சிலை புட்பங்கள், வித்துக் களைக் கொண்டவாய், ஈசுர சிருட்டிக்கேதுவாய் நிற்றலானும், அவைகளைக்கெர்ய்தலால் கொலைத் தோஷம் சம்பவித்தலா னும், இன்னுந்தண்ணீர் மொள்ளல், நெருப்பு மூட்டல், நெற் குத்தல், கந்தபலர்தி சமூலங் கொள்ளல், புனுகுசட்டை மாதி யன எடுத்தல் முதலியவற்றினுஞ் சிறிது குற்றமுண்டாக, புற வழி பாட்டினின்றும் அகவழிபாடாகிய மானத பூசையே விசேடமுடைத்து. அதுவே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதிகொ டுப்பதாய், அருவருப்பு, சரீரவருத்தம் கொலைமுதலிய பாவங் கள் இல்லாததாய் உள்ளதாம். இது காலையினுஞ் செய்யலாம்; மாலையினுஞ்செய்யலாம்; நினைக்கும் எப்பொழுதிலையினுஞ் செய்யலாம்; எவ்விடத்திலையினும்இருந்து பரமேசற்கு பிரீதி யாக இயற்ற வேண்டுவனவற்றையும் இயற்றலாம். இது இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பதோடு முடிவில் சிவசாயுச்சிய முத்தியையும் அளிக்கும்,

உள்ளேவல் செய்வானைக் காந்தன் மிகவுகப்ப
னுள்ளேசெய் பூசை யுகந்து.

சிவதருமோத்தரம்.

அகத்தினுட்பூசைசெய்வார்க்கருவருப்பில்லைகொல்லும்
பகைத்தொழிலில்லையல்லற்படுதலுமுடலுக்கில்லை
யுகப்புறபலமுமேலாமுறும்பலமுனையினற்பஞ்
சகத்தினுட்பூசைசெய்வார்தமக்கெலாம்வருத்தஞ்சார்ந்தும்.

உபதேசகாண்டம்.

மனத்தினேத்தியபூசனைவரன்முறைமாக்க
ணினைத்தபோதுமாங்காலைமாலையினுமாகினைத்த
வனைத்துமீசனுக்காக்கவெத்தலத்தினுமாமாற்
புனைத்தவார்சடைப்புனிதர்காண்மானதபூசை

உருகுசிந்தையின்மானதபூசனையுற்றிக்
கருதிவேண்டினபெறுகுவர்கடமுறைகயிலைப்
பெருவளம்பெறப்பெறுகுவரீங்கிதுபேசின்
மருவிநித்தலும்வழுக்குறுதியற்றுதன்மரபே.

புறவழிபாட்டிற்குள்ள தலம், ஆலயம், தீர்த்தம், தூபம், தீபம், அபிடேகம், பூமாலை, நைவேத்தியம் முதலாய காரணங் களையெல்லாம்,மேலோர்கள் அகத்தே மனத்தாற் பொருத்திச் செய்வார்கள். அதுவே மானதபூசை யெனப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

அனையபூசனைக்கிரியையின்மெய்யர்க்கிருந்து
கினையலாவதுமானதபூசனைநிமலன்
புனையவேண்டுநைவேத்தியமுதலினொருத்தி
வினையம்யாவையுமனத்தினுலியற்றுவர்மேலோர்.

தேகதலத்திலே உயிராலயத்தி லிருக்கின்ற சிவத்தைப் பூசிக்காது மறந்து, புறத்தே பூசிப்பவன் பசுவின்பால் தன் உள்ளங்கையில் இருப்பதைக்கண்டும் அதை உண்ணாது புறங் கையை நக்குவோனை யொப்பாவன்.

சிவதருமோத்தரம்.

சிறந்தகத்துளான்மாவி லுறைசிவனைப் பூசையினைச் செய்யா ஞகி மறந்துபுறத் தினிற்பூசை வருத்தியே யியற்றுபவன் வயங்கு மாவின் கறந்தபா லடிலிலகங் கையுளே யிருப்பதுந்தான் கண்டு ணாது புறங்கையினை நக்குமவன் போலுமால் யாமறியப் புகலுங் காலே.

புறத்தே சைவசமயிகளால்அநுசரிக்கப்படும் தலம், ஆல யம், உபசாரம், உற்சவம் ஆதியனவோ கிறிஸ்தவர்,மகமதியர்

முதலாயினோர் தத்த மனம்போன போக்கின்படியே கட்டுகின்ற சர்ச் (Church) மசூதி முதலானவைகளையும், ஆங்குச் செய்யப்படும்ஆசாரங்களையும் போலாது,ஒவ்வொன்றும் முத நூல்களின்படியே இயற்றுவனவாய், மானதபூசையின் உண்மையை விளக்கி ஞானத்தை யுண்டாக்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும்.

எவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கும் பால், தேன், சர்க்கரை, முதலிய பொருள்களினுள்ளே மருந்தையும் பொதிந்தூட்டி நோய்களை நீக்கும் வைத்தியர்கள்போல, மலப்பிணி மாற்றும் பரமவைத்தியராகிய சிவபெருமானும் பக்குவகத்திலே க்ஷேத்திராலயங்களையும்,பூசை உற்சவாதிகளையும் விதித்தமை, சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் யாவரும் வழிபட்டு,அவற்றுள் அந்தரியாகபூசையின் உண்மைகளை அறிந்து, அதனை யியற்றிச் சிவஞானமேலீட்டால் அத்துவித முத்தியிற் சேர்ந்து இன்பமுறும்பொருட்டே யாம்.

அவ்வுண்மை,ஈங்குள்ள சிவாலயங்கள்,வைஷ்ணவாலயங்கள், மற்றைத் தேவாலயங்கள் எவற்றினும்,கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தூபி, விமானம், பிரகாரம், கோபுரம் முதலியன ஒரே தன்மையவாகக் காணப்படுதலாலும், ஒன்றுபோலவே மற்றவைகளுங் கட்டப்பட்டு விளங்கலாலும் அறியப்படும். ஆகவே புறவழிபாட்டிற் கமைந்தனவாவும், அகவழிபாட்டிற்கும் உள என்பத னுண்மையைச் சிறிது காட்டுவாம்.

சரீரமும் அண்டமுஞ் சமம்.

அண்டமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களையும், இலங்கை, இமயமலை, சிதம்பரம் என்னும் மூத்தானத்தையும், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் என்னு மும்மண்டலத்தையும், பதினான்கு லோகங்களையும், மலை, நிவு, சமுத்திரம், வேக்கிரகம் ஆதியனவற்றையும், உயிர்கள் தோன்றி நின்றொடுங்கும் தன்மையினையும், தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆதியவைகளையும், உடைத்தா யிருத்

தல் போலவே பிண்டமாகிய இத்தேகமும் அவைகளைக் கொண்டுணர நிற்றலாற் சமமாம்.

கோயிற்புராணம்.

வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி
யலக்கிடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாதலாலே.....

திருவாதவூரடிகள்புராணம்.

எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய காடி மூன்று
மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனு டைவ ராகக்
கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.

ஔவைதுறள்.

அன்னத்தா லாய வுடம்பின் பயனெல்லா
மூன்னினூனைக் காட்டி விடும்.

பொய்க்கெல்லாம் பாசனமா யுள்ளதற்கோர் வித்தாகு
மெய்க்குள்ளா மாய வுடம்பு.

ஆவ்வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

பஞ்சபூதம்.

அண்டமானது,வெளி,காற்று,அக்கினி, சலம், மண் என்னும் ஐந்தையுங் கொண்டு விளங்கிநிற்றல்போலச், சரீரமும் வெளியையும்,பிராணன் முதலாய தசவாயுக்களையும், கோபாக்கினிமுதலாய அக்கினியையும், வாய்நீர், இரத்த முதலாய சலத்தையும், தசை தோல் முதலாய பிருதிவி யம்சத்தையும், கொண்டு தோன்றி நிற்றலாற்(பரிணமிக்கப்பட்ட)பஞ்சபூதமு முடைமை யாலரு மொப்பற்பாலதேயாம்.

முத்தாணம்.

இச்சரீரத்திலே,வலக்காற் பெருவிரலில் இருந்து இடமூக்கினிற்கும் இடைகலையே இலங்கை எனவும், இடக்காற் பெருவிரலிலிருந்து வலமூக்கினிற்கும் பிங்கலையே இமயமலை எனவும், மூலாதாரத்தினின்றும் எல்லாநாடிகளுக்கும் ஆதாரமாய்ச் சிரசளவும்முட்டிநிற்கும் நடுநாடியாகிய சுழுமுனையே சிதம்பரம் எனவும் உணரற்பாலதாம்.

கோயிற்புராணம்.

நிலங்கைகேரிடைபோமற்றையிலங்குபிங்கலையாகாடி
நலங்கிளரிமையநேர்போகடிவுபோஞ்சுழுனைகாடி.

ழும்மண்டலம்.

இச்சரீரத்தும்,பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்திலே, காலிதழுடைய புட்பம்போலிருக்கும் அக்கினிமண்டலமும், இருதயகமலத்திலே, எட்டிதழுடைய புட்பம்போன்றிருக் குஞ் சூரியமண்டலமும்,மூலாதாரந் தொடங்கிச் சிரகடிவரை க்கும், கோடிசூரியப் பிரகாசம்போனிற்குஞ் சந்திரமண்ட ல மும் விளங்காநிற்கும் என்ப.

நேந்சுவிடுதூது.

கணபதன - மாதர்மயக்கமழித்தவளர்மண்டலத்தின்
சோதியொருமூன்றினையுஞ்சோதித்து.....

ஔவைதுறள்.

மண்டலங்கண்மூன்றுமருவுவடனிருத்தி
யண்டரனையர்ச்சிக்குமாறு.

பதினன்துலோகம்.

சரீரத்திலே உள்ளங்கால் அதலமாகவும், கணைக்கால் விதலமாகவும், முழங்கால் சுதலமாகவும், தொடை தலாதல மாகவும், குயம் ரசாதலமாகவும், இடை பாதாளமாகவும், காபி பூலோகமாகவும், வயிறு புவர்லோகமாகவும், இருதயம் சுவர்லோகமாகவும், தோள் மகலோகமாகவும், முகம் சன லோகமாகவும், நெற்றி தபோலோகமாகவும், சிரசு சத்திய லோகமாகவுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

மலைகள்.

மூலாதாரத்து மூக்கோணத்திலே மகாமேருவும், கீழ்க் கோணத்திலே மந்தரமும், தக்ஷிணகோணத்திலே கைலாச மும், வாமகோணத்திலே இமயமும், ஊர்த்துவபாகத்திலே நிடதமும், தக்ஷிணபாகத்திலே கந்தமாதனமும் வாமரேகை யிலே இரவணமுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

தீவுகள்.

மாமிசத்திலே குசத்தீவும், சிரசிலே கிரவுஞ்சத்தீவும், எலும்பிலே சம்புத்தீவும்,மச்சையிலே சாகத்தீவும்,சோனிலே

சான்மலித்தீவும், கேசத்திலே பிலக்ஷதீவும், கதத்திலே புட்கரத்தீவும் கொள்ளப்படும் எனவும்,

சமுத்திரங்கள்.

மச்சையிலே கெய்ச்சமுத்திரமும், இரத்தத்திலே தயிர்ச்சமுத்திரமும், மூத்திரத்திலே உப்புச்சமுத்திரமும், சிலேத்துமத்திலே மதுக்கடலும், இரசத்திலே கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், சுக்கிலத்திலே பாற்சமுத்திரமும், இலம்பிகையிலே சுத்தோதகசமுத்திரமும் அறியப்படும் எனவும்,

கிரகங்கள்.

காதசக்கரத்திலே சூரியனும், விந்துசக்கரத்திலே சந்திரனும், கண்ணிலே செவ்வாயும், இருதயத்திலே புதனும், கண்டத்திலே வியாழனும், சுக்கிலத்திலே வெள்ளியும், காபியிலே சனியும், முகத்திலே இராகுவும், காலிலே கேதுவும் கொள்ளப்படும் எனவும், சாருடபுராணங் கூறுவதனாலும்;

உயிர்கள் தோன்றி நின்றேடுங்கல்.

அண்டத்திலே, பற்பல உயிர்கள் தோன்றிநின்று உண்ணல்முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிதல்போலவே, சமது சரீரத்தினும் பேன், கிருமி, பாம்புமுதலிய பிராணிகளுந் தோன்றி நின்று, உண்ணல் முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிந்து போதல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகையானும்; தாவரமாகிய அண்டத்தைப்போலவே சங்கமமாகிய சரீரமுஞ் சமம் எனப் பட்டு முற்கூறிய தலம், தீர்த்தம், ஆலயம், உபசாராதிய வற்றை உண்மைநூற் பிரமாணவமவாயிலாக, அதிலறிந்து உண்மைவிளங்க இயன்றபடி காட்டுவாம்.

கோத்திரங்கள்.

பகிர்முகத்திலே, ஐம்பொறிகள் வாயிலாக மனஞ் செல்லுமாயின் புலனழுத மேம்பட்டு பாவமுண்டாம். அந்தர்முகத்திலே மனமொருங்குபட்டு நின்றுற்றுன் புலனற்று திரிசிய மயமான உலகங் காணப்படாமல், பரானந்தமயமாகிய சிவத்தோற்றப்பெற்றுப் போனந்த மிடுண்டாம். ஆதலாற்றுன், சிவயோகிகள் அந்தர்முக தலத்தினிற்பார்கள். அவையாவன: ஓத்தானத்திலே ஸ்ரீபர்வதமும், தெற்றியிலே திருக்கேதார

ழம், புருவத்துக்கும் மூக்குக்கும் மத்தியிலே ஞானரூபியாகிய பரசிவம் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காசியும், குயத்தானத்திலே தருக்ஷேத்திரமும், இதயத்திலே பிரயாகையும், இருதய மத்தியிலே சிதம்பரமும், இருக்கும் எனக் கொள்ப.

சூதசங்கிதை.

சென்னிசீசயிலம்பாலங்கேதாரந்திகழ்தரும்புருவமத்தியமே
மன்னியகாசிவண்குயத்தானம்வளர்குருச்கேத்திரமிதயந்
துன்னியபுண்ணியப்பிரயாகைசொல்லுமவ்விதயத்தினடுவண்
மின்னிடுதெய்வச்சிதம்பரமூலாதாரத்தாரூரென்பர்மெய்க்கண்.

ஆதார க்ஷேத்திரங்கள்.

மூலாதாரத்திலே திருவாரூரும், சுவாதிஷ்டானத்திலே திருவானைக்காவும், மணிபூரகத்திலே திருவண்ணாமலையும், அனாகதத்திலே சிதம்பரமும், விசுத்தியிலே திருக்காளத்தியும், ஆக்கினையிலே காசியும், பிரமரந்திரத்துக்கு மேலே உன்மனிசத்திக்கு அதீதமாய் விளங்கும், நிராமய ஸ்தானமென்னுந் துவாதசாந்தத்திலே மதுரையும் அறியப்படும்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

திருவளராரூர்மூலந்திருவானைக்காவேநாபி
மருவளர்பொழில்சூழண்ணாமலைமணிபூரநீவி
ரிருவருங்கண்டமன்றமிதயமாந்திருக்காளத்தி
பொருவருங்கண்டமாகும்புருவமத்தியமேகாசி.

பத்திதருதுவாத்சாந்தத்தலமென்றேதுவினாற்பகர்வர்நல்லோர்.

சனனமரண தரிசனத்தான்

முத்திதருந் தலங்கள்.

அண்டத்திலே திருவாரூர், பிறக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும்,காசி,இறக்க முத்திதருந்தலமென்பதும்,சிதம்பரம், தரிசிக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநாலும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும்,சிவதத்துவம் ஐந்தும்ஆகிய முப்பத்தாறுதத்துவங்களையுந் தனக்குஅந்நியமாகக் கண்டுஅவைகளினின்றும் நீங்கிநின்ற அதீத நிலையே காசிக்ஷேத்திரம் எனவும், ஆன்மாவை அறி

வென்றறிந்து யாமே தலைவனெனத் தோன்றும் நிலையே திரு வாரூர் எனவும், தத்துவங்கள் சடமாதலின் ஒன்றை யும் அறியாவென்றும், ஆன்மாக்களுஞ் சிற்றறிவினவாகலின் தம்மைத்தாமே காணல் கூடாவென்றும், அவ்வாறு காண் பது, கண்ணொளியுஞ் சூரியனொளியும்போல் அபேதமாய் நின்று காட்டுகின்ற இறைவன் திருவருளால் எனவும், ஆகவே கண்டு கேட்டு உண்டியிர்த்தற் றறிவனவெல்லாம் அத்திரு வருளே எனவும், சிவமுண்ணுகத் தியானித்துச் சர்வவியாபக மாயுள்ள அவ்வஸ்து இங்கும் விளங்கும் என்னுஞ் சுத்தியு ண்மையான ஞானக்கண்கொண்டு, துரிய நிலைகடந்த பரசிவ த்தின் ஆனந்தாத்துவித திருநடனங் காண்டலே சிதம்பரஷே த்திரம் எனவும், அறியப்படும். இவைகளை யடைந்தோர் முத் திபெறுவதற்கு ஐயமுமுளதோ?

சிவஞானதீபம்.

கருவிகளுலொன்பதும்வேறதாகக் கண்டகன்றவதிதநிலை காசி யாகும், மருவுமூயிர்தனையறிவென்றறிந்துயாமே மன்னனெனநின்ற நிலையாநராகுங், கருவிசடமென்றுயிர்கடம்மைக்காணுக் கண்ணிரவி யெனவுயிர்க்குக் காட்டாநின்ற, வருளையுணர்ந்தியாவுமரன்செயலா முண்மையத்துவிதநடந்தொழலம்பலமதாமே.

கைலாசம்.

கைலாசம் என்பதன்பொருள் நிரதிசயானந்தத்துக்கு உறையுள் என்பதாதலின், இருதயகமலம் இரவி விம்பமுதலிய எத்தானங்களிலே சிவபெருமான் உபாசிக்கப்படினும், அவ்வி டமனைத்தும் அவர்க்குச் சோதிமய பரமாகாசமாகிய பரசிவ லோகம் என நூல்கள் கூறுகிற்கும்.

முத்திகள்.

மூப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கேதிகளைந்தறிந்து, அவை களினின்றும் நீங்கிய தன்னைத் திருவருளால் அறிந்து, அவற் றின் முடிவினிற்பதே சிவசாலோக்கிய முத்தியாம். அங்ஙனம் அறிவித்த திருவருளைக்கண்டு அஃதையுத் தன்னையும் பிரித்து நோக்காது தற்போதத்தை யடக்கி யவ்வருளே வடிவாயிருப் பது சிவசாமீப்பியமுத்தியாம். தற்போதஞ்சிறிதுந் தோன்றாது

ஒழிக்தவிடத்துப் பரை தானுயிருப்பதே சிவசாருப்பியமுத்தி ஈரம். அப்பரை நீக்கத்திற்றேன்றும் அகண்டாகார பரமஞா ணைந்த சாட்சாத்காரப் பெரும்பேற்றில் அதீதப்படுவதே சிவசாயுச்சியமுத்தியாம்.

நீர்த்தங்கள்.

பொற்குடம் ஆயினும் பகரவீ கிறைந்திருக்குமாயின் கேடடையும் பேராசை யுடையாரும் அதனைத்தீண்டவும் அருவருப்பார். ஆக யாம் அமிர்தத்தை யுண்ணினும் அதை ப்பவ்வீயாகச் செய்கின்ற இவ்வசுத்ததேக குணுவயத்தை அறிந்தும், பின்னரும் மதிமயக்கமுற்று. அதைச்சுத்தமாக்கு வேமென்று நதிகடோறும் பிள்ளோபோற் றேய்க் தழன்று வினைச்சாரக்கீட்டும் வியாபாரப்பெருமாக்கள், கட்குடமான து புண்ணிய நதிகளிற் றேய்க்தாலும் சுத்தமாகாவாறுபோல தேகமும், மெய்யுணர்வில்லாவிடத்துப் புறத்தேயுள்ள புண் ணியதீர்த்தங்கள் பலவற்றினும் மூழுகின்றாலுஞ் சுத்தம டையாவென்றறிந்து, ஞானிகள்மூழுகி வீடடையும அகத்தீர் த்தங்களையடைந்து மூழுகியவார்களாக. எங்ஙனமெனில்?

சரீரத்திலே அங்குட்டத்தினடி பிரமதீர்த்தம் எனவும், கைந்நுனிதேவதீர்த்தம் எனவும், விரல்களின் இறைச்சந்தி ஆரிடதீர்த்தம் எனவும், கனிட்டிகைமூலம் மானுடதீர்த்தம் எனவும், மணிக்கட்டு பூததீர்த்தம் எனவும், தர்ச்சனிஅங்குட் டங்களினடி பிதிர்தீர்த்தம் எனவுங்கொண்டு அவற்றுள் பிரம தீர்த்தவாயிலாக சாக்ஷாத்கார பரசிவததை உவப்பிக்கும்படி ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னு மூன்றுதத்துவங்களையும் உன்னிச் செய்யப்படுங் கன்மவுண் மையை அறித்து அவ்வழிநின்றும்;

உண்மைபேசல், தானஞ்செய்தல், சமமாய்நிற்றல், தம முறல், இன்சொற்கூறல், அத்தக்காரண மடக்கல், புறக்காரண மொடுக்கல், ஒருவழிப்படல், பொறுமையுடைமை, நிடமு டைமை, ஞானமுடைமை, உயிர்கட்கிதஞ்செய்தல், என்னு மானத தீர்த்தங்களை யடைந்து, கடவுட்டியானம் என்னும்

மானதவிசேடஸ்நானஞ்செய்தும், கருப்பையிற் புகுத்துகின்ற மும்மலங்களோயுங் கழுவிப் பரிசுத்தமுடையராய்ப் போனாற் தப் பெருவீடடைவாராக.

தணிகைப்புராணம்.

தமனியக்குடமேயாயினும்பவ்வீத்தங்குறின் விழைஞரும்பற்ரு ரமிழ்தமேயானுந்துய்ப்புறிற்பவ்வீயாக்குமிவ்வுடற்புகரறிந்து மிமிழ்தரப்பற்றுமடவருக்குரைத்துமென்பயன்றீர்த்தமாடிடினு[மே மூமிழ்மூடையாக்கைசுமியுரூதிறைவனுண்மைதேர்ந்துயிர்சுத்தியுறு

சைவசமயநெறி.

செய்பிரமதீர்த்தத்தாலாசமனஞ்செப்பியே
யுய்யவந்ததத்துவமூன்றும்.
பஞ்சவிததீர்த்தத்தைப்பாங்காகவேயறிந்
தெஞ்சாதேதகன்மமியற்று.

காசிகாண்டம்.

சத்தியந்தானஞ்சமந்தமமின்சொற்சாற்றுதலொருவழிப்படுதல் புத்தியேமுதலகரணமோர்நான்குமடக்குதல்புலன்கள்போம்வழியி லுய்த்திடாதமைத்தல்பொறைதிடஞானமுயிர்க்கெலாத்தண்ணளிபு லித்திறமனைத்துமானததீர்த்தமெனவெடுத்தியம்பினர்மேலோர்.[ரித

உரைப்பருமானததீர்த்தமோதிடிற்
சுருக்கமின்ஞானநீர்தோய்தன்மற்றது
விருப்பொடுவெறுப்பெனவிளம்பப்பட்டதோர்
கருப்புகுத்திமலங்கழுவுமென்பவே.

யாக்ஞவல்கியர்.

''ஸ்நானங்களுள் மானசஸ்நானமே மேலானது. அது கடவுளைத் தியானித்தலேயாம்''.

சூதசங்கிதை.

அறிவினிற்பெரியோரகத்தினும் புறத்துமாகியதீர்த்தங்கண்மூழ்கிச், செறிதருந்தெய்வத்தலங்களும்போற்றிச்சிவனைத்தமுத்தியை யடைவா, ரறிவினவ்வளவுசிறந்திடார்புறத்தேயாகியதீர்த்தங்கண்மூழ்கிச், செறிதருந்தெய்வத்தலங்களும் போற்றிச்சிவனுவர்போகமே காளும்.

ஆலயங்கள்.

புறத்திலேகட்டப்பட்டிருக்கும் ஆலயங்கள் சரீரப்பிரஸ்தாரம் இருதயப்பிரஸ்தாரம் என இருவகைப்படும். அவற்

றுள், சரீரப்பிரஸ்தாரமாவது சரீரத்தைவிரித்துக் குறிப்பதாம். மற்றது இருதயகமலத்தை விரித்துக் குறிப்பதாம். சிவயோகிகள் அறிதற்பாலனவாய சத்ததாதுக்களி னிலைமை முதலியனவற்றைச் சரீரப்பிரஸ்தாரஆலயத்தாலும், மனிதர் உள்ளத்தே சொல்லாயும் பொருளாயும் அமைந்துள்ள ஒவ்வோர் வஸ்துக்களையும், இருதயகமலப்பிரஸ்தார ஆலயத்தானும் விளக்கப்படும். அவைகளி னிலைமையைச் சிவயோகிகளே அறிவாரகள். ஆகலால் அவைகளினுண்மை சில காட்டுவாம. தேகமே ஆலயமெனப்படும்.

சைவசமயநெறி.

அறிந்தேயுயிராலயத்தினபேத
மறிந்தான்மெய்ஞ்ஞானிமலமற்று.

சிவஞானதீபம்.

எவ்வுயிரும்பராபரன்றன்சந்நிதியதாகு மிலங்குமுயிருடலனைத் துமீசன்கோயில்.

தேவாரம்.

குறிகளுமடையாளமுங்கோயிலு
நெறிகளுமவர்நின்றதோர்நேர்மையு
மறியவாயிரமாரணமோதிலும்
பொறியிலீர்மனமென்கொல்புகாததே.

மூலத்தானமண்டபங்கள்.

புறத்தே காணப்படும் ஆலயத்துள்ள கர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்நானமண்டபம், அலங்காரமண்டபம், சபாமண்டபம் என்னும் ஆறுமண்டபங்களாலும், தேகாலயத்துள்ள மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறாதாரங்களும் அறியப்படும். ஆயிரக்கான்மண்டபத்தால் தலையின் புறத்திருக்கும் ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலமான உன்மனியும், பக்கத்திருக்குந் தீர்த்தத்தால், அம்மூளையின் மேற்புறத்துள்ள சந்திரபுஷ்கரணியும் எண்ணப்படும்.

பிரகாரங்கள்,

முதலாம் ஆவரணத்தால், கண்ணுக்குப் புலப்படும் தூலதேகமாகிய அன்னமய கோசமும், இரண்டாம் ஆவரணத்

தால், பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய பிராணமயகோசமும், மூன்றும் ஆவரணத்தால், மனமுங் கன் மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய மனோமயகோசமும், காலாம் ஆவரணத்தால், புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய விஞ்ஞானமயகோசமும், ஐந்தாம் ஆவரணத்தால், பிராணவா யுவுஞ் சூழத்தியுங் கூடி நிற்பதாகிய ஆனந்தமயகோசமும் அறியப்படும். சில ஆலயங்களிலே ஏழு பிரகாரங்கள் இருக்கி ன்றன; அவைகளால் காயத்தில் அடங்கிய இரசம், இரத்தம், மாமிசம், மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுக்கிலம் என்னுஞ் சத்தாதுக்களும் அறியப்படும். சிலவற்றில் மூன்று பிரகாரம் மாத்திரம் இருக்கின்றன. அவைகளால் தூல சூக்கும காரண தேகங்கள் குறிக்கற்பாற்று. இவைகளெல்லாவற்றையுங் குறி க்கக்கூடிய ஒரேபிரகார மாத்திரம் இருத்தலுமுண்டு.

கதவு.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்க முதலிய திருமேனிகளைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து நின்று, நீக்கியவழி அவைகளைக் காட்டி நிற்குங் கதவுகளால், கோபம், ஆசை, அவா, அகங்கா ரம் என்பன தோன்றுதற்குக் காரணமாகி நிற்பதாய்ச், சிவத் தைத் தெரியவொட்டாமல் மறைப்பதாய், அநாதியாய் நிற் கும் அவித்தையும் அது நீக்கியவழி சிவதரிசனம் பிடிண்டாத லும் உணரப்படும் என்ப.

சபைகள்.

இராசசபை அன்னமய கோசமாகவும், தேவசபை பிரா ணமய கோசமாகவும், திருத்தசபை மனோமய கோசமாகவும், கனகசபை விஞ்ஞானமய கோசமாகவும், சிற்சபை ஆனந்த மய கோசமாகவும் எண்ணப்படும்.

தூபி.

இது இருதய கமலாகாரமாக விளங்கும். இதன்கீழ்இடம் பிருதிவிதத்துவமாகவும், அதற்குமேல் காளம் அப்பு முதலிய உபதத்துவங்களாகவும் காளத்துமுட்கள் அமரேசன்முதற் சிகேதன்ஈறாயுள்ள ஏழ்புவனங்களாகவும், எட்டிதழ்கள் எட்

மத் தத்துவங்களாகவும், அறுபத்தாறான்காகிய கேசரவடிவங் கள் ஈசுரம்,சதாசிவம் என்னும் இருதத்துவமாகவும்,காளம் பூ என்பவைகளின் நுனி அடிகளிற்பொருந்திய மூடிச்சு மாயை யாகவும்பொகுட்டு வடிவம் சத்திதத்துவமாகவும், அப்பொகு ட்டுவடிவில் தோன்றும்-ரிக-பீசவடிவம் சிவதத்துவமாகவும், கலசங்கள் சத்திகளாகவும், கற்பிக்கப்பட்ட இருதயபங்க யாசனத்தில் முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாயுள்ள சிவபெருமான்எழுந்தருளியிருக்கு முண்மை அறியப்படும்.

சரீரத்திலே பிரமரந்திர மத்திய கபாலத் துவாரமே உத்தரகோபுர வாயிலாகவும், பாதப் பெருவிரல்களின் மூடி யுகளும், கரகடுவிரல்களின் அந்தங்களும், குதமலத் துவார மும், தக்கணகோபுர வாயிலாகவும், ஞானக்கினியாம்ச புரு வமத்தியமே அர்தாராளகோபுர வாயிலாகவும்,உந்தித்தானமே பலிபீடமாகவும், இருதயமே துவசத்தம்பமாகவும், பஞ்ச கோச அந்தக்கரண புருடனுகுங் கண்டத்தானமே கர்தியாக வும், சிவயோகிகள் அறிவார்கள் என்ப.

துவசத்தம்பம்.

இது மூலத்தான தேவவிம்பத்துக்கு நேராக நிறுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. தம்பத்தைப்போலச் சரீரம் நேராக விரு க்து, பிரகாசிக்கும் இடை பிங்கலை என்னும் இருநாடியின் வழியேபோய்த் திரும்பும் பிராணவாயுவை சுழுமுடியி னிறுத் திச் சிறிதும் அசையாது தியானிக்கிற் பிராணவாயு நிற்கும். அதனிற்க மனமும், அதனிற்க ஐம்பொறிகளும், அவை நிற்க விடயங்களும், அவை நிற்றலாலே பிரபஞ்சமுந் தோன்று திருக்க, பரமானந்த ஸ்வரூபமாகிய பரசிவம் தரிசனமாகும் என்பதை அறிவிக்கும் என்ப. இங்ஙனம் சுழுமுனை நாடிக்கு ஒப்பென்பதன்றிக் குண்டலசத்தி போல்வதெனவும் ஓர்சாரா ர்கூறுவர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

தறிபோலுடலநேரிருத்தியங்குமருங்கினிருநாடி
நெறிபோய்மீளும்வளியதனைநிறுவினுடுமுடியிற்செலுத்தி

யறிவோர்சிறி துஞ்சலியாமலன்னப்பெயர்மந்திரமாறிக்
குறிபோயிருந்தவொருகுறியைக்குறித்துக்கொண்டங்கிருந்தனரால்.
வரயுநிற்பமனகின்றுமனந்தானிற்பப்பொறிகின்று
பாயபொறிகணிற்பவிடர்படுபுன்புலன்கணின்றனவா
லாயபுலன்கணின்றமையாலகிலந்தோன்றுதுள்ளத்தே
தூயபரமானந்தபரஞ்சோதிதோன்றக்கண்டிருந்தார்.

சிவலிங்கம்.

சிவாலயங்களிலே உள்ள பலிபீடம் பத்திரலிங்கமாகவும், தூபி தூலலிங்கம் ஆகவும், சிவலிங்கம் சூக்குமலிங்கமாகவும் கொள்ளப்படும். இவற்றுள் சூக்குமலிங்கமே விசேடமுடைத்து. லிங்கம் என்னும் பதத்துக்கு "லிங்=லயம், கம்=தோற்றம்" எனப் பொருள்கொண்டு, உலகமும் விஷ்ணு முதலாய உயிர்த்தொகைகளும் லயித்தற்கு (ஒடுங்குதற்கு) இடமாயுள்ளதெனவும், இன்னும்லிங்கம்என்னும் பதத்துக்கு "பிரகாசம்" எனவும் பொருள் கொண்டு, சிருட்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்களாலும் உலக மெவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவது எனவுங் கொள்ளுகிற்றலால், பரமேசுரப் பிரபாவமே இலிங்கம் எனப்படும். சிலர், இலிங்கம்என்பது பரசிவத்துக்கு ஆதாரமாய் விளங்குஞ் சிலை முதலானவென்பர். சிவபெருமானே நித்தியசைதன்னிய பரப்பிரகாசராகவும், "மரம்வேருக்குஆதாரம்"என்பதுபோல எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் அவர்க்கு வேரொன்றைஆதாரம்எனக் காட்டல் பாவதோஷ மாதலின் அஃதுமஒப்பாகா. இஃதன்றிச் சிலர், வேதாக்த ஞானமேஇலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர்சத்தியமேஇலிங்கம்என்பார்கள்; சிலர் மிருதி புராண முதலிய நூல்களான்வரும் ஞானமே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் கிறைவுள்ள கன்மனம், சித்தம், மூறைமை கொண்ட புத்தி, அகங்காரம், பிராணன், சரீரம், இந்திரியங்கள் என்பவைகளே அஃதென்பர்; சிலர் சத்தாதிகளே இலிங்கம் என்பர்; சிலர் ஆகாயாதி பஞ்சபூதங்களே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் அகிலமே இலிங்கம் என்பர். இவைகள் எல்லாம் சடமாதலின் அவைகளு மின்றும். சில பாதகர்கள் சிவனுடைய லிங்கம் (குறி) என்பார்கள். அவர் ரூபாதிகாகையானும், ஆசையைக் கொடுக்கும் வடிவம் ஆக்கல்

சூற்றமாதலானும், அதுவுங் கொடுமொழியேயாம். ஆகவே இலிங்கம் என்பது சிவமேயாதும். அது பக்குவகோடி ஆன்மாக்களின் தியானபூசா நிமித்தம் அச்சிவம் விளங்குஞ் சில முதலிய வடிவங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட தாகும். அதன் பெருமையைக் கூறல் நம்போலியர்க் கியலா. அதன் சொரூபம் பிரணவ வடிவமாகக் காணப்படும். அகாரம் கண்டம், உகாரம் கோமுகம், மகாரம் வட்டம் எனவும், அகார வாச்சியம் சிவம், உகார வாச்சியம் சத்தி, மகார வாச்சியம் பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், அதன் விருத்தம் உருத்திரபாகம், கடவின் எட்டு மூலை விட்டுணுபாகம், கீழ்ப்பகுதியின் அடி கான்முகமூலை பிரமபாகம் எனவும், உருத்திரபாகம் புல்லிங்கம், விட்டுணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம், பிரமபாகம் நபுஞ்சகலிங்கம் எனவும் அறிய விளங்கும் என்ப. சிவயோகியர் தமது தேகாலயத்தினுள்ளிருக்கும் ஆதாரங்களுள் அனாகதத்திலே, ஆதியந்தமில்லதாய், அக்கினிபோல விளங்குஞ் செங்நிறமுள்ளதாய், அதோமுகமாய், சோதிப்பிரகாசமாய் விளங்கும் சுயம்புலிங்கத்தையும், மணிபூரகத்திலே, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய், பாசபந்தத்தைச் சிதைப்பதாய், கோமளமாய், ஊர்த்துவமுகமாய் விளங்கும் லிங்கத்தையும், புருவ மத்தியத்திருக்கும் ஆக்ஞையிலே, கோடி சந்திரப்பிரகாசம்போல் ஒளிர்வதாய், அருவங் கொண்டதாய், பராசத்தியோடு இனிதுவிளங்கும் மகாலிங்கத்தையும், ஞானசாரியர் திருவருளினாலே அறிவார்கள்.

சைவசமயநேறி.

தூலலிங்கமாந்தூபிருக்குமமாமுன்னிலிங்க, மேலும்பலிபத்திரம்.

உபதேசகாண்டம்.

அருச்சனைக்குரித்தாயிலிங்கத்திடையுறைந்தனமொருகணமகலேல், தெரிக்கினெள்ளுமெண்ணெயுமெனச்சிறந்தனங்காண்பனயாவையுஞ்சிதைந்து, பரிக்குமாங்கதன்றன்னிடலயிக்கையாலிலிங்கமென்றுரைத்திடப்படுமா, லரிப்பெரும்பெயர்முதலினோருயிர்த்தொகையாவையுமதனுளழையடங்கும்.

சூதசங்கிதை.

"பொலிதருமிலிங்கமெனுமொழிக்குரைக்கும்பொருள்பிரகாசகமென்பர்,மலிதருமநாதலாற்சிவமேமன்னியவிலிங்கமாம்." "ஆக

லிற்சிவமேயெவற்றையும் பிரகாசஞ்செய்வதறிமி னிவ்வாறே,வேத மூழரைக்குஞ் சிலர்சிவனுடையவிலிங்கமா லெனவிளம்பிடுவர், கா தல்செயுடைமையாக்கல்கூடாது.".....

தீநமந்தீரம்.

அகாரவுகாரமிரண்டுமறியில், அகாரவுகாரமிலிங்கமதாமே.

மலர்த்தவயன்மா லுருத்திரன்மகேசன், பலர்த்தருமைம்மூகன்பர லிந்துநாதம், நலர்த்தருசத்திசிவன்வடிவாஞ், பலர்த்தருலிங்கம்பராகந் தியாமே.

தேவ மூர்த்தங்கள்.

ஆலயத்திலே, தேவ மூர்த்திகள் இருத்தல்போலச் சரீர த்தினும் இருத்தலைக்காட்டுவாம். சரீரத்தின் புறத்திலே விரா ட்டும், உள்ளிடத்திலே சுரசட்டும், மத்தியிலே சம்ராட்டும், சுரோத்திரத்திலே திக்கும், தொக்குவிலே வாயுவும், சட்சு விலே சுரியும், சிங்குவையிலே, வருணதேவனும், ஆக்கிரா ணத்திலே பூமிதேவியும், பாதத்திலே திருவிக்கிரமனும், பா ணியிலே இந்திரனும், வாக்கிலே அக்கினிதேவனும், உபத்த த்திலே பிரசாபதியும், குதத்திலே மித்திரனும், பிராணனிலே சூத்திரான்மாவும், அந்தக்கரணத்திலே இரணியகருப்பனும், மனத்திலே சந்திரனும், புத்தியிலே தேவகுருவும், அகங்கார த்திலே காலாக்கினி ருத்திரரும், சித்தத்திலே தேவதேவ ராகிய சிவபெருமானும், உரோமங்களிலே பலதெய்வங்க ளும்,எலும்புகளிலே பூத பிரேதாதிகளும், தசையிலே பைசா சரும் இராக்கதரும், நரம்புகளிலே காந்தருவர்மூதலிய தேவ கணங்களும், வலக்கண்ணிலே சூரியனும், இடக்கண்ணிலே சந்திரனும், சுழுத்தின் புறத்திலே, மாயனது கோரவடிவமும், உள்ளே அவரின் சாந்தவடிவமும், இருதயத்தினுள்ளே உரு த்திரரின் சாந்தவடிவமும், வெளியிலே அவரது கோரவடிவ மும், நாநுனியிலே சரஸ்வதியும், அனுகதத்திலே இலக்குமி யும், மணிபூரகத்திலே பார்ப்பதிதேவியாரும், விக்து மத்தி யிலே சீவான்மா பொருந்துஞ் சூக்குமரூபமும், இருதய கமி லிலே தூலரூபமும், இவ்விரண்டற்கும் நடுவே அருவவடிவ மும், நெற்றிநுனியிலே மாயாசத்தியும், நெற்றிநடுவிலே நாத ரூப பராசத்தியும், புருவமத்தியத்திலே விக்து சத்தியும், மூலாதாரத்திலே சிவசிற்சத்தியும், பிரமரந்திரத்திலே சச்சி

தானந்த பரப்பிரமமும் இருக்கும். சிவயோகிகள் முழங்கால் வரைக்குமூள்ள பிருதிவிபாகத்திலே பிரமனையும், குதம்வ ரைக்குமூள்ள ஜலபாகத்திலே விட்டுணுவையும், இருதயாந்த மாயுள்ள அக்கினிபாகத்திலே உருத்திரரையும், கண்டம் வரைக்குமூள்ள வாயுபாகத்திலே மகேசுரரையும், சிரம்வரை க்குமூள்ள ஆகாயபாகத்திலே சதாசிவத்தையும், அரிய ஆன் மாவிலே பரசிவகாதனையும் தாரணை செய்வார்கள்.

சூதசங்கிதை எக்கியவைபவ காண்டம்.

எல்லார்தமுடம்பிடத்துமெல்லாத்தெய்வங்களுஞ்சீர்
மல்லாருந்திரோபூதமாயிருக்குமாண்பிலு
லொல்லாவோர்பிராணிக்குமுழலவமானம்புரிதல்
பொல்லாதகடியவசனம்புகறல்கூடாதே.

சிவலிங்கம் நந்தி பலிபீடம்.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்கமும், அதற்கு கேரே பலிபிட மும் நந்தியும் இருக்கின்றன. அவைகளுள் சிவலிங்கம் பதி எனவும், நந்தி பசு எனவும், பலிபீடம் பாசம் எனவுங் கொள் ளப்படு மூண்மையால், வேதாகமங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படு வன பதி பசு பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களே என்பதும், அவை மூன்றும் நேராக விளங்கலால், பதி எப்போதுண்டோ அப்போதே பசு பாசங்களும் உளவாய், மூன்றும் அநாதி நித் திய மென்பதும், அவைகள் வியாத்தி வியாப்பிய வியாபக பேதமுடையன வென்பதும் பிறவும் விளங்கப்படும்.

திருமந்திரம்.

ஆயபதிதானருட்சிவலிங்கமா, மாயபசுவுமடலேறெனநிற்கு
மாயபலிபீடமாகுகற்பாசமா, மாயவரனிலையாய்த்தகொன்வார்க்கே.

சங்கற்ப நிராகரணம்.

மறைகளாகமத்துறைகண்மற்றெவையு, நாசமில்பதிபசுபாசமெ ன்றுரைத்த, லயர்த்தோர்குளிகைச்சயத்தாற்றும்பிரக், காளிதகாசம் பாசத்தேய்த்தல், கூடாது.....

நந்திவிளக்கம்.

பதிபசுபாசமெனப் பகரிம்மூன்றிற்,பதியினைப்போற்பசு பாசமாதி.

திருவாசி.

ஆலயங்களிலே,சிவமூர்த்த முதலிய வடிவங்களைச் சூழ்ந்து விளங்கும் வட்ட வடிவமாகிய திருவாசியை நோக்குமிடத்து அதனுண்மை பிரணவரூபமாகக் காணப்படும். அதனால் எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச் சுருதிகளும், பிரணவத்தினின்றுந் தோன்றி ஒடுங்குமென்பதும், பிரணவம் பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், சிவபெருமா னொருவருக்கே இருப்பிடமாய் உள்ளதென்பதும், ஓம் என்பது ஆம் எனத்திரித்து பிறசமயிகளுடைய செபநிவேதனங்களினுங் காணப்படலால்,"சமயகோடிகளெல்லாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிட" நிற்பவரும், அதன் பொருளாயிருப்பவருஞ் சிவபெருமானே என்பதும், அப்பிரணவத்திற்கு மேலாகிய பேரறிவு ஒருவர்க்கு விளங்குமாயின் அவர் அப்பொழுதே பரமுத்தியை யடைவார் என்பதும் அறியப்படும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஓங்கார மோதற் றிருவாசி யுற்றதனி, னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா—மாங்கார, மற்ற ரறிவரணி யம்பலத்தா னுடலிது,பெற்றூர் பிறப்பற்றூர் பின்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஓமென் னும்பதமதனில்வேதமாதி யுற்பவிக்குமாலவித்தினுமிக்குமாபோல், ஓமென் னும்பதப்பொருளை யுணர்ந்தார்தாமேயுணர்ந்தாரும்வேதாதியொருமைகூர.....

கந்தபுராணம்.

ஈசன்மேவருபீடமாயேனையோர்தோற்றும்
வாசமாயெலாவெழுத்திற்குமறைகட்குமூதலாய்க்
காசிதன்னிலை முடபவர்க்கெம்பிரான்கழறு
மாசிறுரகப்பிரமமாமதன்பயனுய்ந்தான்.

சிவாலயங்களிலே திருவலகிடல், திருமெழுக்கிடல்,திருவிளக்கிடல்,விதானங்கட்டல், மாலைசாத்தல் முதலாயின சிவபுண்ணியங்களாமெனவும், செய்தவர்கள் சிவஞானவாயிலாகவிடைவார்கள் எனவும், சிவாகமாதி நூல்கள் செப்புகின்றன. அவ்வுண்மை சரித்திரத்தினும் அறியப்படும்.

திருவலகிடல்.

தேகாலயத்தினிடமாகப் பொருந்தி அழிவில்லாமற் கிடக்கும் காமம், வெகுளி,பொய் என்னுங் குப்பைகளையும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் என்னுங் குப்பைகளையும், களைந்து நீக்கிப் பரிசுத்தமாய் விளங்கலே திருவலகிடல் எனக் குறிக்கற்பாற்று. இதுசெய்தோர் உடனே சாயுச்சியமடையத் தடையுமுண்டோ?

திருக்கழமலமும்மணிக்கோவை.

கருமுதற்றொடங்கிப்பெருநாளெல்லாங், காமம்வெகுளிகழிபெரும்பொய்யெனுந், தூய்மையில்குப்பைதொலைவின்றிக்கிடந்ததை, யரிதினகழ்ந்துபோக்கி.....

பிரபுலிங்கலீலை.

தத்துவமுற்றுமயக்குவதள்ளி, மெய்த்ததனைப்பெறவேறுகொடுத்தான், பொய்த்துறுகுப்பைகளைத்தொளிபொங்கு, முத்தையளித்தெனமுத்தைதனக்கு.

திருமெழுக்கிடல்.

இதனுண்மையும் ஊகிக்கற்பாற்று. கோபமுதலிய செத்தைகளை ஒருங்கேநீக்கி வினைகடந்த தத்துவஞான மென்னும் நறுஞ்சாணத்தைக் கொண்டு,அன்பென்னுஞ் சலத்தோடு கலந்து மெழுகினாற்றான் மனாலயத்திற் சிவலிங்கம் தோற்றப் பெற்று முத்தியடைவார்கள்; அன்றேல் இல்லையாம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

சினமுதலியமயறீரமாற்றுபு, வினைதபுவாய்மையாமெழுக்கையன்பெனும்,புனலொடுவிரவியேபூசினல்லது, மனமெனுமனையிடைவராதிலிங்கமே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

"பொருதிறனமையிருணிறத்து,மதமுடையடுசினத்தைவகைக்கடாவும், யாப்பவிழ்த்தகற்றியன்புகொடுமெழுகி".

திருவிளக்கிடல்—விதானங்கட்டல்.

இவை, தேகாலயத்திலே மனம் என்னுந்தகழியில் அறிவாகிய நெய்யை நிறைத்து,உயிர் என்னுந் திரியிலே பிராணன் என்னுங் காற்றைநிறுத்தி ஆணவத்துன்பம் என்னும் இருணீ

ங்கச் சிவஞானம் என்னுந் தூண்டாவிளக்கை யேற்றினோர்களும், சத்தியம் என்னும் மேற்கட்டி கட்டினவர்களுமே மோக்ஷம் அடைவார்கள் எனத் தெளியுந் தன்மையவாம்.

தேவாரம்.

உடம்பெனுமனையகத்துளுள்ளமேதகழியாக, மடம்படுமுணர் நெய்யட்டியுயிரெனுந்திரிமயக்கி,யிடம்படுஞானத்தீயாலெரிகொளவிருந்துநோக்கிற்,கடம்பமர்காளைதாதைகழலடிகாணலாமே.

ஊனிலுயிர்ப்பையொடுக்கியொண்சுடர், ஞானவிளக்கினையேற்றிநன்புலத், தேனைவழிதிறந்தேத்துவார்க்கிட, ரானகெடுப்பனவஞ்செழுத்துமே.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.

அருள்விளக்கேற்றித், துன்பவிருளைத்துறந்துமுன்புற, மெய்யெனும்விதானம்விரித்து.....

திரைச்சீலை.

சிவசந்நிதானத்திலே மறைவாக இடப்படுந் திரைச்சீலையினாலே, மாயமாகிய திரையே சிவத்தை யறியவொட்டாமல் மறைத்திருக்கிறதென்றுணர்ந்து, அதனை அவரது திருவருள் என்னுங் கத்தியினாலே கீறி ஞானக்கண்கொண்டு உள்ளபடி தரிசித்தவர்களே சிவகதியடைவார் என்பது அறியப்படும்.

பதினோராந்திருமுறை.

தெய்வத்திருவருள்கைவந்துகிடைத்தலின், மாயப்படலங்கீறித் தூய, ஞானநடனம்பெற்றனன்பெற்றபின், நின்பெருந்தன்மையுங் கண்டேன்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

குன்றாதமூவுருவாயருவாய்ஞானக்கொழுந்தாகியறுசமயக் கூத்துமாடி, நின்றாயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கிநின்னையாரறியவல்லார்.

ஆகவே சிவாலயங்களைச் சிவபெருமானாகவே நினைத்து வழிபடவேண்டும். அவ்வாறின்றிச் சிவாலயம், பூசையாதியவற்றை யிகழ்ந்து எரிவாய் நரகிற்கிரையாகும் அதிபாதகப் புலையர்கள் இருக்கும் இடத்திலாயினும் போகலாகாது; என்று நூல்கள் கூறுமாயின், அவைகளின் விசேடம் இத்தகைத் தென்பதை அறிந்துய்வார்களாக.

சிவஞானபோதம்.

செம்மலர்கோன்ருள்சேரலொட்டா,வம்மலங்கழீஇயன்பரொடு மரீஇ, மாலறகேயமலித்தவர்வேடமு, மாலயத்தானுமரனெனத்தொழுமே.

நேஞ்சுவிடுதூது.

உற்றதிருநீறுஞ்சிவாலயமுமுள்ளத்துச், செற்றபுலியர்பாற்செல்லாதே—கற்றவஞ்சேர், வேடமும்பூசையருண்மெய்ஞ்ஞானமில்லாத,மூடருடன்கூடிமுயங்காதே.

முற்றிற்று.

மூன்றுவது
மகோற்சவ விளக்கம்.

ஆலயங்கள் நித்தியம் நித்தியாங்கம், நைமித்திகம் நைமித்திகாங்கம், காமிகம் காமிகாங்கம் என்னும் ஒன்பது உறுப்புகளானும் கடத்தப்படும். அவைகளுள்,நைமித்திகத்துள் ஒன்றுப் விளங்கும் மகோற்சவங்களையும், அவைகளின் உண்மைகளையும், மூற்றுமுணர்த்தாது விரிவஞ்சிவிடுத்து, அவைகளுட்சிலவற்றி னுண்மைகளைமாத்திரம் பிரமாணுவம வாயிலாகத் தெளிய ஒருசிறிதுரைப்பான் புகுந்து முதலில் அவற்றின் காரண வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்வோர் ஆலயங்களை யடைந்தவுடனே பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம்என்பன செய்தல்வேண்டும் என்பது தூற்றுணிபாம். அவைகளின் உண்மையாவன:

பிரதக்ஷிணம். என்பதன் உண்மையாவது,சிவவியாபகம் ஆன்மாவில் விளங்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நமஸ்காரம். என்பதன் உண்மையாவது, தற்போதம் என்னும் அதிகாரத்தை கடாத்தும் பிரம விட்டுணுக்களாலேசூக்குமஞானக் கிரியைகளை நீங்கிப்,பரமபதியாகிய சிவபெருமானது அடிமையாய் நின்று அவருடன் அத்துவிதமூற்றுநிற்றலைக்குறிப்பதாம்.

சட்டநாதவள்ளலார்.

அயன்மாலிவர்கீழாகையின்பொருட்டுச்
சயமானபுறவெதிர்தண்டம்பண்ணி.

சிவதரிசனம்.

சரியை கிரியையாளர், சிவத்தைப் பகிர்முகவடிவத்திற் கண்டு வணங்குவர்; யோகிகள் இதயகமலத்திற் காண்பார்கள், மெய்ப்பொருளுணர்ந்த ஞானியர்கள் எங்குஞ் சிவமாகக் கண்டானந்த மூறுவர் இதனுண்மையாவது தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி யென்பவைகளைச்செய்த சிவரூப வுண்மையைத் தெளிந்து அதனை சத்தியமெனக்கொண்டு, கேவல சகலாவத்தைகளிலும் அலைதீங்கவிளங்கும் அகம்பிரம ஞானத்திலும் பொருந்தாமல், பரமஞானசாரிய மூர்த்திகளது அநுக்கிரக ஞானத்திலே தற்பூரணமெலாம் அடங்கப்பெற்று, தற் செய்தியெல்லாம் அவரது அநுக்கிரக ஞானசத்தியின் செய்தியாய், அறிதற்கரிய பரமானந்தத்தை யெவ்விடத்துங் கண்டநுபவிப்பதேயாம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

மண்முதற்சிவமதீறாய்வடிவ+ரண்டதவேரூபம்..... ஆகுமென்றிவ்வுண்மையினைமிகத்தெளிந்ததொருன்வேரூன்றித், தரைமுதலிற்போகாதுநிலையினில்லாததற்பரையினின்றுழந்தாதற்புதமேயாகித், தெரிவரியபரமானந்தத்திற்சேர்தல்சிவனுண்மைத்தரிசனமாய்ச் செப்புநூலே.

அபிடேகம்.

சிவமூர்த்தங்கட்குஅபிடேகத்தை,மாக்காப்பினைச் செய்தோர் காணுவிதானியாதிகளுக்கு அதிபதியாதலும், மஞ்சட்காப்பினைச் செய்தோர் அதேகசப்பத்தையும், பசுப்பாலினைச்செய்தோர் பசுக்களோடு சாந்தகுணத்தையும், தயிராற் செய்தோர் திடகாத்திரதேகத்தையும், நெய்யினைச்செய்தவர்கள் பத்மினிபோகத்தையும், தேனைச்செய்தவர்கள் சங்கீதவன்மையினையும், சருக்கரைகொண்டு செய்தவர்கள் சாத்திரநிபுணத்துவத்தையும், இளநீரான்மியத்தினைச் சற்புத்திரப்பேற்றையும், பழவகைகள்கொண்டு செய்தவர் சர்வசன

வசிகரவசன சாதுரியத்தையும், பஞ்சாமிர்தங் கொண்டியற்று வோர் திர்க்காயுளையும், சந்தனுதி வாசனைத்திரவியங் கொண்டு செய்வோர் அரம்பாஸ்திரிகள் தேவகலலையைச் சந்தோஷித் தப்பூசை கற்பகவிருக்ஷநிழலில் வீற்றிருக்கு மேன்மையையும், சுத்தநீராற் செய்தவர்கள் ஒருகோடி அசுவமேத யாகஞ் செய்த பலத்தையும், மறுமையில் அநுபவித்துப், புண்ணிய மேலீட்டால் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்று முத்தியடைவார் என நூல்கள் கூறுகின்றன. முத்திகாமிகளோ இவை பேரின்பத் தைக் கொடுக்கா வென்று நீக்கி அந்தர்முகத்திலே நின்று, அருட்போதமே மல மாசையால் அம்மல வசுத்தத்தை அன்பு அருணீர்கொண்டு சுத்திசெய்து முத்தி யடைவார்கள். இஃதன்றி சகசிவபரங்களைக் கானற்சலம்போல மித்தை யென்று அறியும் அறிவே திருமஞ்சனம் என்பர் ஓர் சாரார்.

காசிகாண்டம்.

இன்னகடவுளிலிங்கத்தின்மேனிருளிர்ப்பவெழுந்தோங்கு
தென்னம்பொதியினருஞ்சாந்தத்தியல்வைகொட்டிலுங்கவர்மே
லன்னம்பொருவுமரமகளிர்தெய்வசாந்தமிழைத்தணியப்
பொன்னந்துணர்க்கற்பகநீழலரியாசனத்திற்பொலிந்திருபபார்.
"விரிநீ ராட்டிற்புரவிமகங்கோடியாற்றும்பலன்மேவும்."

வேறு.

"தம்மிற்லிலிங்கங்கண்டதனைத்தாம்வணங்கித், தம்மன்பான் மஞ்சனநீர்தாமாட்டி". "அருளெனும்புனலினையாட்டி". "ஓலும்பே தமபேய்த்தேரென்றுணர்தலது வொளபுனலாரும்". என்பனவற்றா லும் பிறவாற்றாலும் அறியப்படும்.

நிருப்பள்ளித்தாமம்.

இது மேலோர்கள் அந்தரியாக பூசையிலே ஆன்மசொ ரூபத்தையே ஒப்பில்லா மாலீயாக மயங்காமற் சாத்தித் திரு வடி முத்தி கூடும் உணமையை உணர்த்துந் தன்மைத்து.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

தம்மையொருபூவாகப்பூவழியாமற்கொடித்து.....

மூசுமுதலிய வாத்தியங்கள் இசைத்தல்

ஆலயங்களிலே மூரசம் முதலிய வாத்தியங்களை முழக் கவைத்தமை, கடவுளில் மற்றையோர்க்கு அன்புண்டாக்கும் பெற்றியே யன்றி, வேறோ ருண்மையினையும் அமைத்துக்காட்

நிஷ்டாநுபூதி.

இத்திறமானயோகசாதனையிலிருந்துசாதிப்பவர்தமக்குச்
சுத்தமாகாதத்தொனிகளும்பலவாத்தோன்றிமேனிசுழன்மேகம்
மத்தளம்பேரியாழொலிசெலம்புவனிணிதாளமென்றுமையாட்
கத்தனுமொழிந்தானன்றியுமுரவோராய்ந்தெடுத்துரைத்தனரன்னே.

கீதம்பாடல்.

முன்னைப்பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளான சிவபெருமானது திருமேனி காதவடிவமாம்;என்றுஅவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சுருதி அறிவிப்பதால், அவ்வுண்மைவிளக்கவே மகோற்சவகாலங்களில் அவரது திருமுன்னிலையிலே கீதகாதம் பாடப்படுமென்பதும், அது செய்தோர் திருவருளால் உண்மை விளங்கப்பெற்று முத்தியடைவார் என்பதும் பெறப்படும்.

காசிகாண்டம்.

ஆதிசம்பந்நருகாதவருவாகுமெனமுன்
னேதுகின்றமறையாவையுமுணர்த்திடுதலாற்
கீதமீசன்முனாளுகவில்கேண்மையுடையோர்
தீதிலிவ்வுலகுசேர்குவரெனவுரைசெய்தார்.

உபசாரம்.

உற்சவாதிகளிலே செய்யப்படும்உபசாரம்மூன்றுவகைப்படும். அவையாவன:—சோடசோபசாரம், தசோபசாரம் பஞ்சோபசாரம் என்பனவாம். அவற்றுள்

சோடசோபசாரமாவன:

ஆவாகனம், தாபனம், சன்னிதானம், சன்னிரோதனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத்தியம், ஆசமனீயம், அருக்கியம், புட்பதானம், தூபம், தீபம், கைவேத்தியம், பானீயம், செபசமர்ப்பணை ஆராத்திரிகை, என்பனவாம். அவைகளுட் சிலவற்றினுண்மையைக் காட்டுவாம்.

ஆவாகனம்.

இதனுண்மையாவது, ஆன்மாவானது, சிவபெருமானுடைய மேலான பரிபூரண ஞானப்பிரகாசத்தைச் சிவப்பிரசாதமாகிய திருவருளால் அறிந்து அதில் அழுந்துவதாம்.

டிய நற்குறியாம். என்னெனில், பல வாச்சியங்களே முழக்குவோர், முழக்குவிப்போர், தேவரம்பையர் ஆனந்தித்து நடிக்கக் கற்பகநீழலில் இந்திரனென இருப்பாரன்றி முத்திகூடாராக, சிவயோகிகள் சரீரத்திலே உள்ள அசுத்த வாயுவைக் கழித்துப் புறத்தேயுள்ள சுத்தவாயுவைப் பூரித்து, பெருவிரல்களாற் காதுகளே அடைத்து, தர்ச்சனி விரல்களாற் கண்களே மூடி, நடுவிரல்களால் மூக்கை நெருக்கி, வாயைப் பொத்திப், பிராணவாயுவைக் கும்பித்து வன்னிபீசத்தால் மூலாக்கினியை மூட்டிக் குண்டலிசத்தியை யெழுப்பி, ஆறுதாரங்களேயும ஆங்காங்குள்ள தேவதைகளேயும் பிரணவதியானத்துடன் சென்று தரிசித்து, அவ்வாதாரங்களுக்கு மேலாய்விளங்கும் பிரமரந்திரத்துள்ள சந்திர மண்டலத்தை இளகச்செய்து, உருகிப் பாயும்அமிர்தப் பிரவாகத்தை நாடிகளில் நிரப்ப, அவைகளுள் தசநாடிகளினின்றும் சதங்கையோசைபோலவும், சிலம்பரவம் போலவும், கண்டாமணிச்சத்தம்போலவும், சங்கத்தொனி போலவும், வீணையினிசை போலவும், தாளத்தொலி போலவும், வேய்ங்குழலிசை போலவும், பேரிகைச் சத்தம் போலவும், மத்தளத் தொனி போலவும், மேகமுழக்கம் போலவும், தசநாதங்களுஞ் சிரமத்தியிலே அதோமுகமாய்த் தோன்றும் என்பதும், அவர்க்கு அந்நாதங்களேக் கேட்டலே காட்சியென்பதும், அதனன் மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றுப் பிறவாமுத்தி யடைவரர் என்பதும், நாம் ஒவ்வொருவரும் அவ்வாறே அந்நாதங்களேயே கேட்டுய்யவேண்டும் என்பதும் போதரவைத்த ஓர் விளக்கம்.

காசிகாண்டம்.

நித்தமாடல்பலவியமுன்செய்வித்திடுமவர்தாம்..... ஊர்பொற்றிதலேபூத்தமுலேயரம்பைமாதருவந்தாட, வேர்முற்றியபூந்தருநீழற் குளிசப்படையோனெனவிருப்பார்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

தம்மைமறத்து தழலொளியுள்ளேயிருத்தி, யிம்மைமறுமையிரண்டகற்றிச்-செம்மையே, வாயுவையோடா வகைநிறுத்திவானத்து, வாயுவையுமாங்கேயுறவமைத்துத்-தேயுவா, லென்றுமொருதகைமை யாயிருக்குமின்னருளே, நின்றுமுழங்குகெழுமூரசோன்.

எ௨

சதாசிவநபம்.

இப்படித்தரைமுதற்சமனையீறாய்ச்,செப்பிவியாபிக்கும்பரமசிவனது,பொருவிலுயர்பரிபூரணந்தன்னை,யறிவிலழுந்துதலாவாகனமே

தாபனம்.

இது மேற்கூறிய அழுத்தத்தில் நிலைபேறாகப் பொருந்துவதாம். "அலையாதழுந்த நிலைபெறல் தாபனம்."

சந்நிதானம்.

இதன் உண்மையைக் கூறுமிடத்து, ஆன்மாவினது அறிவு சிவபூரணத்தினும், சிவபூரணத்துவம் ஆன்ம அறிவினும் இடைவிடாமல் ஒன்றி அந்நியோந்நியமாயிருத்தல்என்ப.

இவன்றனதறிவுசிவன்பூரணத்திலுஞ், சிவன்பூரணத்துவமிவன்றனதறிவிலு, மொன்றையொன்றகலாதுறவுசெய்திருப்ப, தொன்றியசந்நிதானமென்றுரைப்பர்.

சந்நிரோதனம்.

ஆன்மாவினிடத்துப் பொருந்திய அறிவானது,எக்காலத்தும் ஒழிவின்றிச் சிவத்திலே சமைந்து போதலாம்.

இவனிடத்துறுமறிவென்றுமொழியாச், சமையதுதானேசந்நிரோதனமே.

பாத்தியம்.

இதனுண்மையாவது, மேற்சொன்ன நிலையிலே சிவபெருமானுடைய பிரகாசமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியைகள் பொருந்தின தானமாகிய திருவடிகளிற் சேர்தலாம்.

ஆசமனம்.

என்பது,சத்திகளுடைய விளக்கத்திலே திருவருள் என்னுந் தன்மையை யுடைய திருமுகத்திற் பொருந்துவதாம்.

அருக்கியம்.

திருமுகம் என்னும் அருளைக், கழலுந் தன்மையாகிய திருமுடியிற் பொருத்துவதாம்.

புட்பதானம்.

பகிர்முகத்திலே அநேகவித புட்பங்களைச் சாத்துவார்கள்; அவைகளினும் புன்னை,வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவர்த்தம், நீலோற்பலம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை என்னும் அட்டபுஷ்பங்களே விசேடமென்று கொண்டு, அவைக

ளானும் அருச்சிப்பார்கள். அவைகள், கொய்வதால் தோஷம் வரலாலும், புழுக்கடி, எச்சம், வாடல், வண்டுவீழல் முதலிய குற்றமுறலானும், அர்ச்சிக்கினுஞ் சிவசாயுச்சிய முத்தி கொடுக்காவாதலானும, சிவஞானிகளாவார் இக்குற்றங்க ளொன்று மில்லாதனவாய்,விசேடமாய் விளங்கும் சமபாவனே, சுகந்தோ ஷ முதலிய மலர்களேயும்,கொல்லாமை, வாய்மை, ஐம்பொறி யடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுட்பங்களேயுங் கொண்டு, அவை கிட்களத் தியான பரமசிவனிடத்தில் அத்துவித முத்திக் கேதுவாகக் கொடுப்பதென் றுணர்ந்து, சாத்தி வீடடைவார்கள் என்ப.

ஞானவாசிட்டம்.

அறிவுசமபாவனைசந்தோடமெனுமலர்களாலந்தத்தேவாம்
பிறிவரியவாத்துமதத்துவத்தையருச்சிப்பதேபெரியபூசை
குறிவடிவிற்பூசனைபூசனையல்லவகண்டமெனக்கூறுந்தெய்வ
நெறிகொள்புறத்தொழில்களானேராதிங்கதனுலேறையுயின்பம்.

தேவாரம்.

சித்தத்தெளிவீர்கா, ளத்தனுருரைப், பத்திமலர்தூவ, முத்தியாருமே.

சதாசிவநபம்.

பாத்தியவாசமருக்கியம்பழுத்த, லான்மசுத்திமித்தமாகவும், நறுமலரதனைகல்வீட்டின்பங், குறுகுதலேதுவாகவுங்கொடுத்து.

தூப தீபம்,

மலவாதனையைக் கழற்றுவது கிரியாசத்தி யாதலால், அதையே தூபம் எனவும், சிற்சத்தியின் வாசமாய் ஞான விளக்கமா யிருத்தலே தீபம் எனவுங் கூறுப. இவை அறியா மையை யொழித்து, அறிவைப் பெறும்பொருட்டாகப் பகிர் முகத்தே கொடுக்கப்படும்; என்னும் உண்மையை அறிந்து, அந்தர்முகத்திட் டுய்வார் பெரியோர்.

சதாசிவநபம்.

ஞானவிளக்கைகண்ணுதற்பொருட்டுத்,தூபதீபந்தனைத்தினிதளித்து.

நைவேத்தியம்—முகவாசம்.

அநாதி கர்த்தத்துவ பரசிவத்துக்குப் பராபரபோதக் கழற்றியே திருத்தியாதலால், பராபரபோதமாகிய அகங்கா ரம், சங்கற்பம், குரோதம், மோகம், கொலை, விதனம், மதம்,

கைக என்பவைகளே அமுது, முகவாசம் எனவும், அவைக ளைக் கொடுத்தலே நைவேதித்தல் எனவும், அந்தரியாகபூசை யிற் செய்து நிற்கும் சிவஞானச் செல்வர்கள் கொள்கையை உணர்த்தும் என்க.

திருவிளையாடற்புராணம்.

பாட்டிற்கின்புறுகுருபரன்பாதமேற்கண்ணீ
ராட்டிச்சொன்மலரணிந்துதற்போதவின்னமுதை
யூட்டித்தற்பரஞானமாமோமவெங்கனலை
மூட்டிச்சம்புவின்பூசைமேன்முயற்சியரானார்.

"தறுகட்பாசக்,கள்ளவினைப்பசுபோதக்கவளமிடக்களித்துண்டு."

சதாசிவநுபம்.

பின்மனமமைவுபிறத்தற்பொருட்டு
நைவேத்தியமுகவாசமுநல்கி.

செபசமர்ப்பனை.

நிர்மலராகிய சிவபெருமானது சத்தியுபாதிகளையும்,அவ ற்றை நடாத்தும் சீவோபாதிகளையும் பின்னமறத் தரிசித்த லாம்.

சட்டநாத வள்ளலார்.

அகளசகளமாகையின்பொருட்டு, முகனுறச்செபித்தபின்முன் போல்நிட்கள, தானாகவுஞ்செபதர்ப்பணம்பண்ணி.

ஆராத்திரிகை.

கர்ப்பூர ஆராத்திரிகமே விசேடமாம். வேறு பல திரவி யங்களிருக்கவும், கர்ப்பூரத்தையே விசேடமாகக் கொண்ட தென்னை யெனிற் கூறுதும். கர்ப்பூர வடிவம்போலவே ஆன் மாக்களும் வெண்ணிறமான சாத்துவிக குணவடிவ முறல் வேண்டு மென்பதும், கர்ப்பூரமானது, அக்கினி பற்றியவிடத் தே தன்வடிவமாக விளங்காது, அவ்வக்கினிச் சோதிமயமாய் எவ்வாறு விளங்கிநிற்குமோ அவ்வாறே ஆன்மாக்களும், சிவ ஞானாக்கினி பற்றியவிடத்தே பசுத்துவநீங்கிச் சிவத்துவ விளக்கமுற்று நிற்கும் என்பதும், பின்னர் அக்கர்ப்பூரம் யா தோர் பற்றுமில்லாமல் தனவடிவ முழுதுங் கரையப்பெற்று, வெளியாமாகாயத்திற் கலந்து, அவ்வாகாயத்தோடு எவ்வாறு

அத்துவிதமாய் விளங்குமோ அவ்வாறே, இவ்வான்ம கூட்டங்களும்,தம் தூல சூக்குமகாரணசரீரங்கள்கரையப்பெற்று, எப்பற்றுங் கழன்று, சிதாகாசத்தோடு அத்துவிதமாய்ப் பேரின்பப் பெருவாழ்வடைவார்கள் என்பதும், குறித்துணரவைத்த உய்திக்கேதுவான சற்குருவியேயாம். இங்ஙனம், கார்ப்பூராத்திரிகத்தால் அத்துவிதமுத்தி யுணரப்படுமாயின், இது போலவே சகம் சைவ சமயக் கிரியைகளெல்லாம், பக்குவநோக்கி உண்மை யறியவைத்த உபாயக் குறிகளென்பது வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதினுணரக் கிடப்பன காண்க. இவ்வுண்மைகள் போதரவே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

அக்கினிகர்ப்பூரத்தையறவிழுங்கிக்கொண்டாற்போன்
மக்கினம்பட்டுள்ளேமருவியிருந்தாண்டி. எனவும்,

நாயுமானசுவாமிகள்.

ஒருவனவன்யானெனகெடக்குடத்துட்செங்கையோட்டுதல்போலுன்பேதையுப்போடப்பை, மருவவிட்டுக்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம் வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னிவருக்திநிற்பே, னருளுடையபரமென்றேவன்றதானே யாளுளென்றுமெனக்கேயாணவாதி,பெருகுவினைக்கட்டென்றுமென்னுற்கட்டிப்பேதியத்தன்றேயருணூல்பேசிற்றன்றே

தீதணையாக்கர்ப்பூரதீபமெனநானகண்ட, சோதியுடலென்றித்துரிசறுப்பதெக்காலோ. எனவும் கூறியருளினார்கள்.

தசோபசாரங்களாவன:

மேற்கூறிய ஆவாகன முதற் புட்பதாளுந்தம் வரையுமுள்ள பத்துமாம்.

பஞ்சோபசாரங்களாவன:

மண்சம்பந்தமான கந்த மூல பலங்கள், சுகந்த புட்பாதிகள், பணிகாரம், அன்னம், அடை, காயாதிகள் கொடுப்பது பார்த்திவோபசார மாகும். சலசம்பந்தமான நீர், பால், தயிர், வஸ்திராதிகள் ஆப்பியோபசார மாகும். அக்கினி சம்பந்தமான உலோகாதியாபரணங்கள், தீபங்கள், கண்ணாடி தைசோபசாரம் எனப்படும். வாயுசம்பந்தமான தூபம், சாமரம், மயில்விசிறிமுதலாயின வாய்வியோபசார மாகும். ஆகாயசம்பந்தமான மணியோசை, மந்திரமுதலாயின வைஹாயசோபசாரம் ஆகும்.

யாகம்.

யாகம், தூலயாகம் சூக்குமயாகம் என இருவகைப் படும். அவற்றுள் தூலயாகமாவது, கருமயாகமாம். சூக்கும யாகமாவது, ஞானயாகமாம். கருமயாகம், காயிகம் வாசிகம் மானதம் என மூன்றாகும். காயிகமாவது. நித்தியம் நைமித்திகம் காமிகம் என்பனவாம்.வாசிகமாவது,மந்திரசெபங்களாம். மானதமாவது தெய்வத்தியானமேயாம். ஞானயாகம் அகத்தில் அறிவுமாத்திரையானே செய்வதாம். மகோற்சவாதிகளிலே புறத்தே செய்யப்படும் யாகத்தால் ஞானயாகங் குறிக்கப்படும். எங்ஙனமெனில் சரீரம் வேதியாகவும், மூக்கு அக்கார்வேதியாகவும், தலைதூரோணகலசமாகவும், பாதம் இரதமாகவும், வலக்கை சுருவமாகவும், இடக்கை நெய்ப்பாத்திரமாகவும், சபையினர் புலன்களாகவும், மகாபூதங்கள் பிரயாசையாகவும், பல்லும் உதடும் சூக்தவாகமாகவும், நாக்கு யுவாகமாகவும், மிருதி தயையாகவும், ஓங்காரம் யூபமாகவும், ஆசை ரசனீயாகவும், மனசு ரசம் ஆகவும், காமம் பசுவாகவும், மயிர் தர்ப்பையாகவும், இந்திரியங்கள் யாகபாத்திரங்களாகவும், கன்மேந்திரியங்கள் அவிசாகவும், கொலை செய்யாமையே யாகமாகவும்,எவற்றையும் விடுதலே தக்ஷிணை ஆகவும் ஏனையவைகளையும் இவ்வாறமைத்துக் கொள்ளப்படும்.

கும்பம்.

மகோற்சவாதிகளிலே நிறுத்தப்படுங் கும்பங்கள், சத்த தாதுக்களாலும் ஆகிய சரீரமெனக் குறிக்கற்பாற்று. எங்ஙனமெனில், கும்பங்களிலே போர்த்த புடைவை தோலாகவும், செங்நிறமேறப் பூசிய மண் இரத்தமாகவும், அக்கும்பங்களின் மண் மாமிசமாகவும், அவைகளினிறைக்கப்பட்ட சலம் மேதசாகவும், கூர்ச்சம் எலும்பாகவும், சுற்புறமுஞ் சுற்றப்பட்ட நூல்கள் நரம்புகளாகவும், அவைகளுக்குள்ளே போட்ட வரத்தினம் பொன்புட்ப மூதலாயின வீரியமாகவும், செபிக்கப்பட்ட மந்திரமே உயிராகவும், கீழிட்ட நெல்லு, அரிசி, எள்ளு, பயறு, உளுந்து, துவரை, கோதுமைஎன்னும்

எழ்வகைத் தானியங்கள் ஆசனமாகவும், குறிக்கப்படும்எனச் சித்தாந்தசாராவளி கூறுகின்றது.

பெரும்பாலும் சில ஆலயங்களிலே அமாவாசையினும், சில ஆலயங்களிலே பௌர்ணமையினும், மகோற்சவங்கள் ஆரம்பமாதலுஞ் சமாப்தியாதலும்வழக்கமேயாம். அங்ஙனஞ் செய்தற்கும், ஆதியிலேகொடியேற்றுதற்கும், அவ்வுற்சவங்கள் பத்து, பதினொன்று, இருபத்தொன்று என இன்னதினங்களே வரையறைசெய்து கடத்தற்குங் காரணமிருத்தல்வேண்டும். அவைகளே யொருவாறு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

காலவிசேடம்.

சரீரத்திலே பிராணவாயுவானது, பிங்கலை நாடியினின்றும் இடைநாடியில் மாறுவதையே உத்தராயனம் எனவும், இடைநாடியினின்றும் பிங்கலைநாடியிற் பேர்வதையே தக்ஷிணாயனம் எனவும், இடை பிங்கலையென்னும் இருநாடிக்கும் நடுவில் உள்ள சுழுமுனை நாடியிலே பிராணவாயு சேருங்காலத்தையே அமாவாசை எனவும், "ஞானப்பிரகாசத் தெளிவு நிறைவாகாரமயப்படுங் காலதத்தையே பூரணை" எனவும், பிராணவாயு, மூலாதாரத்திற் சேர்வதையே பிரதமவிடுவகாலம் எனவும், அது சிரத்திற் சார்வதையே இரண்டாம்விடுவகாலம் எனவும், நிகுவாசத்தோடு சுவாசநாடியானது ஒன்றினிருந்து மற்றொன்றிற் பொருந்துங் காலத்தையே சங்கிராந்தி (மாசப்பிறப்பு)எனவும், பிராணவாயுவானது, சந்திரநாடியாகிய இடைகலையினின்றும் உச்சிக்கு இரண்டங்குலக் கீழிற் சர்ப்பவுருவுடனிருக்குங் குண்டலிசத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே சந்திரகிரகணம் எனவும், ஷிவாயு சூரியநாடியாகிய பிங்கலையில் கின்றும் மேற்கூறிய சத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே சூரியகிரகணம் எனவும், சிவயோகிகள் கொண்டு அவைகளூட் சமஸ்த காரணங்களுக்கும் இனியதாய், ஞானோதய சாதனமாய் விளங்குஞ் சுழுமுனைநாடி இயங்குங் காலங்களாய அமாவாசை, பூரணை, என்னுங்காலங்களையே கைக்கொண்டொழுகித் திருவருள்கூடப் பெற்று முத்தியடைவாராதலின், அக்காலங்களே விசேடமெனக் கொள்ளுன் தத்துவஞான முறைக்

கப்பெற்றுத் திருவருள்கூடப் பெறுவார் என்பதைக் குறிக்கச் செய்வதாம்.

சூதசங்கிதை.

இடையினைப்போதுமதியும் பிங்கலையிலிலங்குமென்றாழுஞ்சஞ்சரிக்கு, நடைகொள்பிங்கலையினின்று மொளிடையினவிறரும் பிராணவாயுவுதான், மிடைவதையுத்தராயணமென்றும்விளம்பிடைநின்றும்பிங்கலையிற், கடையிலவ்வளிசங்கிரமமாவதைத்தக்கணையனமென்றுநன்குரைப்பர்.

தழைதருமிடைபிங்கலையெனுமிரண்டின் சந்தியைப்பிராணன் சேர்காலம், விழைதருமமாவாசியையெனவுரைப்பர்மேவுமப்பிராணன்மூலத்தைக், குழைவறச்சேரிற்பிரதமவிடுவகாலமென்றுங்குலாஞ் சென்னி, யுழையுறச்சேரிலிரண்டதாம் விடுவகாலமென்றுஞ்சொல்வாருணர்ந்தோர்.

கன்னிசுவாசத்தோடு சுவாசநாடியொன்றிருந்து மற்றொன்றிற், றுன்னிடல்சங்கிரமண காலமெனச்சொல்லப்படும் பிராணன்மற்றிடைநின், றுண்ணுபிங்கலைநின்றேறுகுண்டலியினுற்றிடுகாலத்தை முறையே, மன்னியவுலகமேத்து புண்ணியத்தமதிகதிர்க் கிரகணமென்பர்.

சைவசமயநெறி.

எல்லாவினைக்குமினிதுசூழுமெனச், சொல்லாய்வார்கொள்கதுணித்து. என்பதனனும், பிறவாற்றனும் அறிதற்பாலனவாம்.

துவசாரோகணம்.

மகோற்சவாரம்பத்திலே கொடியேற்றல் வழக்கமரம். செங்கோலரசனின் சத்திக்குறியாகிய கொடியேறியவழி, ஆங்காசுசெய்திருந்த கொடுங்கோன் மன்னன் வலியொழிந்து செயலிழந்து நீங்கலும், குடிகள் க்ஷேமத்தையடைதலும், அநுபவ வுண்மையேயாம். அதுபோல மும்மல பந்தத்தாற் பிறந்திறந்து சுழன்றவருந்தும் ஆன்மாக்கள், உண்மையைநோக்கி அறிவுக்கறிவாய் நிற்குஞ் சிவத்தைப் பிரியாமற் குறித்து, தீக்ஷாவிதிப்படியே "சிவாயநம" என்னும் பஞ்சாட்சரத்தையும், "ஓம்அம்உம்சிவாயநம" என்னும் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், "ஓம் சிவாயநம" என்னுஞ் சடாக்ஷரத்தையும், "ஓம்சிவாய" என்னும் சதுராக்ஷரத்தையும், விதிப்படி யுச்சரித்துப், பின்னர் மந்திரசொரூபமறிந்து, பிஞ்செழுத்தென்னும் வகாரமாகிய பராசத்

தியையும், பெருவெழுத்தென்னும் சிகாரமாகிய சிவத்தையும், இருதயத்திலே வைத்துத் தியானித்து, சங்கற்ப ஞானங்களிலே போகாமல் தன்னிடத்தில் அநாதியே தோன்றுமற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருளிலே அறிவேதாரமாக நிறுத்த, பேசும் எழுத்தான பரைக்கொடி யேறி, பேசா எழுத்தான சிவத்தை இரண்டறக் கலப்பித்தலால், ஆணவமல அரசு வலியிழந்து செயலிழந்து ஒடுங்க, ஆன்மாப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வடையும். ஆகவே, மலநீக்கமும், முத்தியும், வருதற்கு இம்முறையே திருவருளாகிய கொடியேறவேண்டும் என்பதும், இலஃதேல் அவை அடைதல் கூடாவென்பதும், அறிவிக்கும் நற்குறியாம். இதனை உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் அருளிச்செய்த,

கொடிக்கவியிலே,

வாக்காலுமிக்கமனத்தாலுமெக்காலுந், தாக்காவுணர்வரியதன் மையனை-நோக்கிப், பிரித்தறிவதம்மிற்பிரியாமைதானே, குறிக்கும ருணல்லக்கொடி. அஞ்செழுத்துமெட்டெழுத்துமாறெழுத்துமாலெழுத்தும், பிஞ்செழுத்துமேலிப்பெருவெழுத்து- ஞெஞ்செழுத்திப்,பேசுமெழுத்தடனேபேசாவெழுத்தினையுங், கூசாமற்காட்டக்கொடி.

''நீபுரவாவையமெலா நீயறியக்கட்டினேன், கோபுரவாசற்கொடி.''

என வற்புறுத்திக் கூறினமையாலும் பிறவாற்றானும் உய்த்துணரத் தக்கதேயாம்.

மகோற்சவம், ஆலயங்களிலே பற்பல விதமாக கடத்தப்படும். அவைகளை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டல் முடியாதாக, அவைகளுள், தெரிந்தவைகளை மாத்திரம் இங்ஙன் காட்டுவாம். சில ஆலயங்களிலே மகோற்சவங்கள் பத்துகாட் செய்யப்படுகின்றன ; அவைகளின் காரணங்களாவன:—

முதலாநாள் உற்சவம்.

''மேவியபுன்மயிர்த்தொகையோவம்மயிர், பாவியதோலின்பரப்போதோலிடைப், புகவிட்டுப்பொதிந்தபுண்ணீபுண்ணிடை, யூறுமுதிரப்புனலோகூறுசெய், திடையிடைநிற்குமெலும்போவெலும்பிடை, முடைகெழுமூளைவிழுதோவழுவழுத், துள்ளிடையொழுகும் வழும்போமெள்ளநின், றூரும்புழுவினெழுங்கோரிடை, வைத்தமலத்தின்குவையோவைத்துக், கட்டியகரம்பின் கயிறுவடம்பிற்

சூட், பிரியாதொறுக்கும்பிணியோதெரியா, இன்னதியானென்றறி யேனென்னே, யெங்குந்தேடினேனியாதினுங்காணேன்.''

எனத் திருவெண்காடகாயனூர் கூறியவாறே, கட்புலனுக்குத் தோற்றும் அன்னமயத்தாற் பரிணமித்த கருவிகளை லாஞ் சடமாதலின், சித்தாகிய ஆன்மா அவைகட்கு வேறாக உண்டென்று தூல வுடம்பை நீக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

இரண்டாநாள் உற்சவம்.

சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு ஜிங்குவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணம் நான்கும், பிராண வாயு ஒன்றும் ஆகிய பதினேந்து தத்துவங்களும், சடப்பொருளாதலின் சேதனனாகிய ஆன்மா இவைகட்கு வேறாக உண்டு; என்று அத் தாத்துவிக சூக்கும உடம்பை நீக்குதற்பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

மூன்றாநாள் உற்சவம்.

பிராரத்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் மூவினையும், ஐயம் விபரீதம் மயக்கம் என்னும் முப்புத்தியும், சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும், சித்தித்தல் நிச்சயித்தல் கொண்டெழுப்பல் என்னும் மும்மனமும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றமும், உம்மை (கழிபிறப்பு) இம்மை (இப்பிறப்பு) அம்மை (வருபிறப்பு) என்னும் முப்பிறப்பும், உலகவீடணை தனவீடணை தாரவீடணை என்னும் முப்பற்றும், நீக்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நாலாநாள் உற்சவம்.

மனமுதலிய நாற்கரணமும், அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என்னும் நால்வகைத்தோற்றமும், நீக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஐந்தாநாள் உற்சவம்.

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதிதம் என்னும்

ஐந்தவத்தையும், ஆணவம் கன்மம் மாயை வைத்தவம் திரோ தாயி என்னும் ஐந்துமலங்களும், நீக்குதற்பொருட்டுச் செய் யப்படுவதாம்.

ஆறுநாள் உற்சவம்.

காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மாச்சரி யம் என்னும் உட்பகையாறும், கலாத்துவா தத்துவாத்துவா புவனத்துவா, வன்னத்துவா பதாத்துவா மந்திராத்துவா என்னுங் கலையாதியாறும், ஒவ்வோர் தலங்களிற்பற்றி யிருத் தல், கோயாய்க் கிடத்தல், புண்ணியபாவங்களைச் செய்தல், ஒவ்வொரு பற்றுக்களாய் நின்ற தொந்தனைகளை விடுத்தல், சர்வரையும் நிந்தித்தல், இகழ்ந்தாருடன் பொருத்தல்என்னுங் கன்மமல நுணமாறும், பிரமசாலோகம் பிரமசாமீபம் பிரம சாரூபம், விஷ்ணு சாலோகம் விஷ்ணுசாமீபம் விஷ்ணுசா ரூபம் என்னும பதமுத்தியாறும், நீக்குதல் காரணமாகச் செய் யப்படுவதாம்.

ஏழாநாள் உற்சவம்.

தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் ஏழ்வகைப்பிறப்பும், காலம் நியதி கலை வித் தை இராகம் புருடன் மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும், அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வு மோகம் சூனியம் மரச் சரியம் பயம் என்னும் மாயேயமலகுணம் ஏழும், நீக்கற்பொரு ட்டுச் செயயப்படுவதாம்.

எட்டாநாள் உற்சவம்.

பவமின்மை,இறவின்மை,பற்றின்மை, பெயரின்மை,உவ மையின்மை,ஒரு வினையின்மை,குறைவிலறிவுடைமை,கோத் திரமின்மை என்பனவன்றி,சுவதந்திரத்துவம்,விசுத்ததேகம், நிராமயான்மா, சருவஞ்ஞத்துவம், அநாதிபோதம், அலுப்த சதந்தி, அகண்டசத்தி, திருப்தி எனவுங் கூறப்படும் எண்குணமும், விளக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஒன்பதாநாள் உற்சவம்.

சிவகளம் சகளசிவகளம் சகளம்என்னும்மூவடிவங்களும், சிருட்டிதிதிசங்காரமென்னும் முக்கிருத்தியங்களும்,சுவர்க்கமத்

திய பாதலம் என்னும் முன்றிடத்துறைதலும்,இல்லையெனற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

பத்தாநாள் உற்சவம்.

சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாய், அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடான பரானந்தமாக் கடலில் அழுந்துதற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம். இவற்றின விரிவுகளையெல்லாம் விம்பாகமம் சிவோற்சவபடலத்திற் காண்க.

இன்னும் சிவபெருமான் அகண்டாகார, அருவ, அருவுருவ,உருவ வடிவங்களைக்கொண்டு நின்று,பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும் இரகசியத்தை, அவர் ஆதிகாலத்திலே அருந்தவர்க்குக் காட்டியவாறுபோல, இக்காலத்திலும் ஆலயங்களிலே துவசத்தம்பத்திலே முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவங்களைக்குறித்தற்காக முப்பத்திரண்டு பிரிவு வளையமிட்டும், (அதின் உச்சியிலே)மேற்கூறிய நால்வித வடிவமாகவும் நின்று பஞ்சகிருத்தியங்களையுஞ் செய்கின்றனர் என்பது போதர, பஞ்சகிருத்தியத்திற்கு ஐந்துவீட்டையும், நால்வகை வடிவத்துக்கு நாலு கலசத்தையும் அமைத்தும், பஞ்சகிருத்திய துவசமுங்கட்டி, பஞ்சகிருத்திய பிரமோற்சவத்தைப் பதினொரு நாட் செய்தும், தரிசனப் பிராப்திசாந்தி வசந்தோற்சவத்தை இருபத்தொருநாட் செய்தும் முடிக்கின்றனர்.

மேற்கூறியவைகளுட் பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள்,முதலாநாள் விழா பிரகிருதி நடனம் எனவும், இரண்டாநாள் விழா இருவினை நடனம் எனவும், மூன்றாநாள் விழா முக்குண நடனம் எனவும், நாலாநாள் விழா அந்தக்கரண நடனம் எனவும், ஐந்தாநாள் விழா பஞ்சேந்திரிய நடனம் எனவும், ஆறாநாள் விழா காமாதியாறி னடனம் எனவும், ஏழாநாள்விழா சத்தகோடி மகாமந்திர நடனம் எனவும், எட்டாநாள் விழா வித்தியாதத்துவ ஆணவ நடனம் எனவும், திருக்காப்புநாள் திரோதாயி நடனம் நவபத நடனம் எனவும், திருவுலாப்புறத்தில் சத்திமுத்தி நடனம் எனவும், திருவனந்தலில் வாதனை நடனம எனவும், பத்தாநாள் விழா பேரின்பா

தித கடனம் எனவும்,பதினேராநாள்விழா பதிபசுபாச கடனம் எனவுங் கூறுப.

இன்னும் இவ்வுற்சவம் ஆலயங்களோறும்வேறுபட்டுகடக்கினும், பெரும்பாலும் ஆலயங்களிலே கடத்தப்பட்டு வரும் ஐதிகசம்பந்த முகத்தாலே அவைகளைக்கூறி, வேறுசில வுண்மைகளையும் ஒப்புவாயிலாக எடுத்துக் காட்டுவாம். அவையாவன:

முதலாநாள்விழா

விருக்ஷத்தடிச்சேவை.

இதனை, விருக்திக்கிரம சிருட்டிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவபெருமான், தோற்றக்கிரம சிருட்டி யாரம்பத்திலே, விருக்ஷத்தின் இலைகள், கரம்புகள்,கிளைகள்போல விளங்கநிற்கும் தத்துவங்களாகவும், கால்வகையோனி எழுவகைப்பிறப்பு எண்பத்தாறாயிரம்குலக்கம் யோனிபேத சிவராசிகளாகவும், விரிந்து விளங்குவார் என்பதும், மரத்துக்கு வேர் ஆதாரமாயிருத்தல்போல, சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவர் என்பதும் அறியப்படும்.

இரண்டாநாள்விழா

சூரியசந்திர பிரபாகார திருக்காட்சி.

இதனை விருத்திக்கிரம திதிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, சிவபெருமான் சூரியசந்திர மத்தியகதகிலையிலே ஞானக்கினிப் பிரகாசமாய் விளங்கி, அண்டமண்டல மெங்கும் பிரகாசிக்க முறையே பகலும் இரவும் உஷ்ணசீதள பிரகாசத்தை வீசியும், அதனால் யாவற்றையுந் தரிசிக்க வெளிச்சஞ்செய்தும், திதியாகாரமயமாய் விளங்கியும், சரீரத்திலே அந்தர்பாவமாகக் கலாஞான சூக்கும உஷ்ணசீதள சூரிய சந்திர பிரகாசமாய் விளங்கியும், இடைபிங்கலை சுழுமுனையென்னுஞ் சூரியசந்திர கலாவாசியாய் நின்றும், காலாந்தம் அளவும் அவ்வவ் வான்மாக்கட்குரிய சுகபோகங்களையும், தண்டவத்தா துன்பங்களையும், அளித்து நிற்பார் என்னும் உண்மை உணரப்படும்.

அ௫

மூன்றுநாள்விழா

நந்தி, பூதவாகனாரோகணம்.

காலையிலே, அதிகார நந்தி திருமால் நந்தி தரும நந்தி என்னு மூன்றனுள், அதிகாரநந்தி யாரோகண திருக்காட்சியும், மாலையிலே, பூதவாகனாரோகண திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விருத்திக்கிரம சங்காரமூர்த்தங்கள் என்ப. இவைகளினாலே, சூரியகலையான சீவசத்தி மாயையினாற் சீவர்கள் சம்பாதிக்கும சனனம, தண்டனை, துக்கம், காலம் முதலியவைகளைப் பிராப்த ரூபமாய் விதிப்பவர் என்பதும், சந்திரகலையான சீவசத்தி மாயையினாலே ஆன்மாக்கள் சம்பாதிக்குஞ் சன்மாந்தர பாபவிசேடத்துக் கேற்ப மரணாவத்தையை விதிப்பவர், சங்காரகிருத்தியர், விஸ்வநாதர் என்பதும், முறையே யூகித்துணரப்படும் என்ப.

நாலாநாள்விழா.

பல்லக்குச் சேவையும், ஐம்முகநாகாரோகணமும்.

காலையிலே, பல்லக்குச் சேர்வை கோலமாய் எழுந்தருளுங் காட்சியும், மாலையிலே, ஐம்முக நாகாரூட காட்சியும் உண்டு. இவைகளை விருத்திக்கிரம திரோபவ கோலங்கள் என்பர். இவைகளாலே, சிவபெருமான், பல்லக்கின் மேன் முகட்டினைப்போல விளங்குந் தமமுண்மை நிலையான சுயசுபாவ சிவரூபத்தை, மறதி ஆவரணத் திரையினாலே மறைத்தும், இன்னும் அதிற் காணப்படும் நான்கு குஞ்சங்களாலுங் குறித்தற் குரியவாய் நிற்கும், தற்போதம், தற்பேதம், தற்பாவம், தற்சூனியம் என்னுந் திரைகளாகிய ஈஸ்வராவரணசத்தியாகாரமாய் விளங்கியும், இருபக்கங்களினுமுள்ள முப்பத்திரண்டு குஞ்சங்களாலும் அறியவரும் முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவாவரணத்தாற், சீவர்கள் தம்மை யறிதற்கு அகோசரியாய் நின்றும், விளங்குவோர் என்பதும், இன்னும் அவர் தமது சிருட்டி தத்துவங்களாகிய சீவ சைதன்னியத்தை, ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்னும் ஐம்முகங்களையுங் கொண்டு, முறையே பரத்துவ தத்மறதி ஆவரணத்தினாலும், போகதத்துவ தற்

பாவ ஆவரணத்தினாலும், இருத்தியத்தவ தற்போத ஆவர ணத்தினாலும், கர்த்தத்தவ தற்போத ஆவரணத்தினாலும், அநுபவத்தவ தற்தோற்ரூவரணத்தினாலும் மறைப்பவர் என் பதன்றி, குண்டலிசத்தி பாமபு வடிவெனக் கூறப்படலா லும், அதன் விரிவு ஒடுக்கங்களே பிரபஞ்ச தோற்ற ஒடுக்க மாம் என்பதனாலும், அதுவே ஞானேதய சாதனமாய சுழு முனை நாடியை மறைத்து நிற்பதென்னலாலும், அதைப் பரிக் கிரக சத்தியாகவுடையவர், திரோபவகிருத்தியர் என்பதும், முறையே குறிக்கப்படும் என்ப.

ஐந்தாநாள்விழா

இலிங்காகார, இடபவாகனரோகணம்.

காலிபீலே, அண்ட வட்டசொரூபம் போலுள்ள லிங்கா கார வட்டசொரூப பிரபாமத்தியிலே எழுந்தருளுங் காட் சியும், மாலையிலே இடபவாகனரூட திருக்காட்சியும் உண் டாம். இவைகளே வீரத்திக்கிரம அநுக்கிரக கோலங்கள் என்பர். இவைகளானே, சிவபெருமான் தம்மாற் சிருட்டிக் கப்பட்ட அதலாதி பாதலாந்தமாயுள்ள கீழேழுலகம், பூலோ காதி சத்திய லோகாந்தமாயுள்ள மேலேழுலகம், சூரியமண் டலம், சந்திரமண்டலம், சுவக்கிரக, சுஷ்கிர மண்டலம் முத லான எல்லா வுலகங்களையும், சிவகோடிகளையும் நிலைநிற்க வும் சீவித்து வாழவும் அமைத்து, அவைகளின் உட்புறமெ ங்கணும் வியாபித்து, சர்வ சாட்சித்துவ பரமானந்த கத்த பரப்பிரம சொரூபராய் விளங்குவார் என்பதும், இடபத் தின் நான்கு கால்கள் போன்று நான்குவித அந்தக் காரணங் கள் விளங்கும்; இதுவே லய சொரூபமாகிய பாசம் எனப் படும். இவ்வந்தக் காரணங்களானவை, இடப மூண்டாகார த்தை யொத்த சர்வ வியாபக சத்திஞானத்தின் விரிவாகை யால், அங்காற்காணங்களையும் சர்வ வியாபகத்தி லொடுக்கிற் சத்திஞானமாம். இச்சத்தி ஞானத்தையே போதசொரூபம் எனவும், பசுரூபம் எனவுங் கூறுப. ஆகவே, சத்திஞானமாகிய பசுபோத சொரூபத்துக்கு மேலும், சிவபெருமான் அதீதவடி வாய் விளங்குவார் என்பதும், அதிலே மேற்கூறப்பட்ட பசு

போதத்தை யொடுக்கின், அதுவே சிவஞான சிவரூபமாம் என்பதும், சிவமூர்ததத்துக்குமேலே குடை கவிந்து விளங்கல், அச்சிவரூபத்தின் அதீதாத்துவித நிலைக்காம் என்பதும், இன்னும் அடியாரைச் சிவபுண்ணியங்கருதி ஆட்கொள்ளப் புகுங்கால், அப்புண்ணிய வடிவாகிய ஏறூர்ந்து செல்லு முறைமை யுடையவர் என்பதும், முறையே கொள்ளப்படும் என்பார் பெரியோர்.

காரைக்காலம்மையார் திருவிரட்டைமணிமாலை.

ஏறலாலேற மற்றில்லையேயெம்பெருமா - னாறெலாம்பாயு மவிர் சடையார்—வேறோர், படங்குலவுநாகமுமிழ்பண்டமரர்சூழ்ந்த - தடங்கடனஞ்சுண்டார் தமக்கு. பிறவாற்றானு முணர்க.

ஆறுநாள்விழா

யானைவாகனாரோகணம்.

ஆறுநாள் யானை வாகனாரூட கோலமாகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளித் தரிசனங் கொடுத்தருள்வர். இது லயக்கிரம சிருட்டிகோலம் எனப்படும். இதனாலே சிவபெருமான் அதோமுக வுலகங்க ளளவுஞ் சென்று, மத்தியகதமான சத்த லோகங்களுக்கும், அதோமுக சத்த லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகி, சுத்த மாயாலோக மெங்கணும் நிறைந்து, சுட்டிச் சொல்லக் காட்சியிற் படாததாய், சிவஞானிகள் திருவருளால் அறிய எளிதானதாய், வேத வேதாங்க ரூபமுடையதாய், ஆனமகோடிகளாய், அவற்றில் விளங்கும் அறிவாய், கொடுந்துன்பத்தைச்செய்யும் பாசம் அறும்படிவீசி யெறிந்து பிறவிக்கடல் வற்றித் தூளெழும்படி செய்வதாய், காமக் குரோத மார்ச்சரியாதிகளைக் கோபித்து அடர்ப்பதாய், பிறவிக்குக்காரணமான புவனத்தொழிலின் தலையை மிதித்து நசுக்குவதாய், பேய்போற் பிதற்றுஞ் சமயங்களின் வலியவாதப் பொய்க்கட்டுகளை அறுப்பதாய், அச்சம் கொலை முதலியவற்றை யொழிப்பதாய், பாசக்குழாத்தைத் தலையெடாது ஒதுக்கி மாதர்களின் அவாவெண்ணத்தை நீக்கி அன்பாலானகதி கொண்டதாய், ஆரணி சென்னி ரோதயித்திரி என்னும மூன்றுசத்திகளாலுமாய திருவருளென்னும மும்மத

கீரையுடையதாய், தத்துவ கூட்டங்களுட் புகுந்து ஆணத்தத் தேடிப் பருகி, நான்குவேதங்களையும் நான்கு கொம்பர்களாக மருவப்பெற்றதாய், விளங்காநின்ற ஞானம் என்னும் யானை யையுடையவர் என்பது விளங்க நிற்கும்.

இது வல்லாமல் யானையினது நான்குகால்களையும்போல, மொத்தாகாரதோற்ற சடத்துவம், சுவாச சூக்குமத்துவம், வாசிவத்துவம், பிராணமாயத்துவம், என்பவை விளங்கும் என்றும், இவைகள் யானை வடிவத்தைபொத்த ஆன்மஞானத் தில் உதயமாய், தும்பிக்கைபோன்ற சுழுமுனை நாடியில் அமைந்து நிற்கும் என்றும், அவ்வான்ம ஞானத்திற்கு மே லாக விளங்கும ஈஸ்வர ஞான சத்தியானது, ஞானுதித சொரூபமாயும; அம்பாரியைப்போலப் பிகிர்முகத்தே அண் டாகாரமாயும் விளங்குகின்றமையால், சீவர்கள் யாவரும், தோற்ற, சூக்கும, சிவ, மாயா ஞானங்களை ஆன்மஞானத்தி லும், அவைகளை ஈஸ்வர சைதன்னிபத்திலும், அவ்வீஸ்வர சைதன்னியத்தைப் பிரம சைதன்னியத்திலும,ஒடுக்கவேண் டும் என்றும், குறிக்கப்படும் என்ப.

ஏழாநாள்விழா.

இரதாரூட திருக்காட்சி.

ஏழாகாளிலே இரதாரோகண திருக்காட்சி யுண்டாம். இது சில ஆலயங்களிலே ஒன்பதாகாளிலும் செய்யப்படும்.

இதனுண்மையை விவரணம் பண்ணுங்கால், ஆதிகாலத் திலே, தடங்கருணைப் பெருங்கடலெக்தையாகிய சிவபெரு மான், மந்தர மேசரிமலைகள் அச்சாகவும், சூரியசந்திரர்கள் சக்கரமாகவும், ஆறிருதுக்கள் சக்தியாகவும், பதினான்குலோக மும் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், ஆகாயம் ஆசனமாகவும், உதயாத்தமலைகள் கூபரமாகவும், நதிகளும் தெங்களும் கொடி களாகவும், கேஷத்திரங்கள் விதானமாகவும், மோக்ஷலோகம் மேல்விரிவாகவும், யாகங்கள் சட்டங்களாகவும், நான் முதலி யன இடுக்குமரமாகவும், அட்டமலைகள் தூண்களாகவும், அட்டயானைகள் தாங்குவனவாகவும், சத்த சமுத்திரங்கள் திரைச்சீலைகளாகவும், கன்ம ஞானேந்திரியங்கள் கலன்

களாவும், கலிகள் மூலைகளாகவும், வேதாங்க உபாங்க மந்
சாஸ்திரங்கள் மணிகளாகவும், வாயுக்கள் படிகளாகவும்,
கான்குவேதங்கள் பூட்டப்படுங்குதிரைகளாகவும், அமைக்கப்
பட்ட இரதத்திலே யெழுந்தருளி, கங்கைமுதலிய தேவ
மாதர்கள் சாமரமிரட்டவும், ஊர்வசிமுதலிய கணிகைமகளிர்
கடனஞ் செய்யவும், மகா மேருமலையை வில்லாகவும், சரசு
வதியை வில்லிற்கட்டிய மணியாகவும், வாசுகியை நாணுகவும்,
விஷ்ணுவைப்பாணமாகவும், அக்கினிதேவனே அவ்வம்பின் கூர்
வாயாகவும் வாயுதேவனே அம்பிறகாகவும் கொண்டருளி,
பிரமனுகிய சாரதி பிரணவமாகிய தூணடிகோல்கொண்டு
செலுத்த, திரிபுர அவுணர்களோத், தக் திருப்புன்னகை
யக்கினியினுல் நீறுக்கியருளினுர்; என்னும் வரலாற்றுண்மை
யைக் காட்டுவதே இவ்விரதசேவைக் காட்சி எனஅநுமிக்கப்
பட்டு விஸ்வரூபியாயும், விஸ்வகாரணராயும், விஸ்வசேவிய
ராயும், விஸ்வாந்தரியாமியாயும், இருப்பவர் சிவபெருமானே
யென்பதும், மூப்புரமென்பது, ஆணவம் கன்மம் மாயை என்
னும் மும்மலகாரியங்கள் எனவும், அத்திரிபுரங்களோயும் நீறுக்கி,
தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் வித்துன்மாலி என்னு மூவர்களோயுந்
தேவர்களோயும் அடிமையாக்கொண்டு அவர்கட்குத் தம்பத
மருளி இன்பங்கொடுத்தமை, மும்மலங்காரியங்களோயுங் கெடு
த்து விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னு மூவகை
யான்மாக்களோயும் அடிமையாக்கொண்டு திருவடிமுத்தி கொடு
க்குப் உண்மைஎனவும், அறியகின்றதனுல் எல்லாமாய், ஆவை
கட்குக் காரணமுமாய்நிற்கும் பரமபதியாகியசிவபெருமானே
ஆன்மாக்கட்கு மும்மலபந்த வாதனைகளைக் கெடுத்து, திருவ
டிப் பேரூயெபோனக்தப் பெருவாழ் வளிப்பர் என்பதும்
உணரப்படும.

உபதேசகாண்டம்.

மக்தரத்தொடுகேசரிதெடுவரைவாங்கித், தக்துதிண்டிறலச்செ
னப்பதித்தினர்தழைக்குஞ், செந்தனிக்கதிரினேத்தைவெண்டிங்களே
த்திருத்தி, யுந்திபரழிலாழிகொண்டவைக் கடையுறுத்தி. ஏழி
ரட்டியென்றசைத்திமிருகிலப்பரப்பைச், சுழ்தரப்படிலங்களீதே
மெனத்தொருத்தார், பாழிவானரிப்பிடரிமோசனப்பரப்பை, யாழி
யொத்தலர்தட்டினேர்தட்டகத்தமைத்தார்..... எழுதுமுமை

யனைத்தையும் பரிபெணவியற்றி, வழுவறக்குறைதீரப்பினரிமுதல் வானோ, ரொழுகுமயிரங்கொடுமுடிகடவுளையோங்க, றழுவுசெங் கையிற்பிறைகமொதநலமத்தனர்தந்தார். பொறிப்பருடவிவாகசி நாமணைனப்பொருத்தி, வெறிப்பசுந்தழாயலங்கலோனகனைமென வியப்பச்,சூரித்தவெந்நதிபாகைற்பொருத்தினர்குறைவாய்ச்,செறித் தருவலைவாயுவிற்செறித்தனர்திருத்தி. முன்னைமாதவர் கடைப்பிடி யிருந்தவாருளரி, யன்னஆர்தியுடலவஞெத்தமர்ந்தனனையாத், தொன்னலந்தருகுடிலைமத்திகையெனத்தொகுத்தார், பின்னர்வான வர்சேரனைபொத்தெழுந்தனர்பிரியார்.

திருமந்திரம்.

அப்பணிசெஞ்சடையாதிபுராதனன்
முப்புரஞ்செற்றனனென்பர்கண் மூடர்கள்
முப்புரமாவது மும்மலகாரிய
மப்புரமெய்த்தமையாரறிவாரே.

இங்ஙனமன்றி, தேரின்மேல்விளங்கும் ஏக உச்சிக்குடை பிரமரந்திரமாகவும், கலசம் சோடசாந்தத் தானமாகவும், மேலுள்ளமுதலாமடுக்கு துவாதசாந்தத்தானமாகவும், இரண்டாம் அடுக்கு மஸ்தக ஆதித்தானமாகவும், மூன்றும் அடுக்கு மத்தியத்தானமாகவும், நாலாம் அடுக்கு மஸ்தகாந்தத் தானமாகவும், ஐந்தாம் அடுக்கு லலாட மத்தியமாகவும், ஆறும் அடுக்கு புருவமத்தியமாகவும், நடுவுள்ள ஏழாம் அடுக்கான முப்பத்திரண்டு குத்துக்கால்கள் முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களாகவும், முற்றுறைகளே கண்களாகவும், பிற்றுறைகள் சிகைகளாகவும்,பக்கத்துறைகளே இருசெவிகளாகவும், பீடமுதற்பகுதி வாயாகவும்,இடப்பக்கத்துள்ள இருகுதிரை வடிவங்கள் இடப்பாக சூரியசந்திர கலாவாசிகளாகவும், வலப்பக்கத்துள்ள இருகுதிரை வடிவங்கள் வலப்பாக சூரிய சந்திர கலா வாசிகளாகவும், சாரதிவடிவம் மும்மலரூபம், நாசி என்பவாகவும், எட்டாம் அடுக்கிடப்பகுதி அந்தக்கரண சொரூபம் கண்டத்தானம் என்பனவாகவும், அதின்கீழிடப் பகுதி ஐந்தவத்தை, ஐம்கோசம், இராகாதி பதின்முக்குணம் என்பவற்றின் ரூபமாகவும், இருதயத் தானமாகவும், அதின் கீழ்ப்பகுதி தசேந்திரிய, நாபித்தானம் அகவும், அதின் கீழுள்ள அச்சு பஞ்சபூதம், குண்டலி சத்தித்தானம் ஆக

வும், சக்கரங்கள் தசவாயுக்களாகவும், இருகால்களாகவுங்கொ
ணடு, சரீர சொரூபத்தை விளக்கி, பினனர் சக்கரங்களாலை
தசவாயுக்களையும கிரமத்த, அசைதன்மூதலிய வினைகள் ஒழியு
மெனவும், அவ்வாறுள்ள சிவன் தன் மனதத்துவத்தை,முறை
யே மேலாகவிளங்கும் உந்திக்குண்டலியி லிருந்து காபிக்கும்,
அங்கிருந்து முறையே இருதய கண்டத்தானங்களுக்கும்
ஏற்றி லயப்படுத்தி,அங்கிருந்து மேலாக விளங்கும் வாய் காசி
என்பவைகளுக்கும ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து இருகண்
கள் வழியாகவும மேலேக்கி, ஆரும் அடிக்காகிய புருவமத்தி
யத்துக்கும், அங்கிருந்து ஐந்தாம் அடிக்காகிய லலாடமத்தியத்
துக்கும், அங்கிருந்து மற்றையடிக்குளாகிய மஸ்தக அந்தத்
தானம்,மத்தியத்தானம், ஆதித்தானம்,துவாதசாந்தத்தானம்,
என்பவைகளுக்கும், அங்கிருந்து மேல் உச்சிக்குடையாகிய
பிரமரந்திற்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்ஙனம் சும்மா இரு
ந்தபடி யிருக்கும் நித்திய கிரசதியானந்த ரூபியாயிருக்க
வேணடும் எனபவும் உணரப்படும்.

இன்னும் தேர்வடிவம் சரீரமாகவும், அதிற்காணப்படும்
கான்கு சிங்கவடிவங்கள், ஆன்மாவின் சர்வவித சீவகாருணி
யமில்லா லோபகுரூரம், சர்வவித ஆசைப்பெருக்க சங்கற்ப
விருத்தி, சர்வவித அபிமான கோவாகல விபரீதம், சர்வவித
அகங்கார கோபதாப விகாரம் என்னும் இக்கான்குவித கர்ம
விருத்திகளாகவும், எட்டு யாளி உருவங்கள், ஆன்மாவினது
அஞ்ஞானம், அபிமானம், ராகாதிகுணம், துக்கம், விடய
வாசனை, காணுவித கண்மம், உபாதி, அவஸ்தை என்னும் எட்
டுவித அநுபவங்களாகவும், கொடிகளெல்லாம் தத்துவ கூட்
டங்களாகவும, மணிகளெல்லாம் பீசமந்திர பிரணவாதி சத்
தங்களாகவும். சுஞ்சங்கள் எல்லாஞ் சீவர்கள் மனோலயனத்
தால் எண்பத்துகான்குலக்ச யோனிபேதங்களாக மாறிமா
றித்தோன்றி யடையும் மரணவத்தையாகவுங் கொண்டு,
சீவர்கள் சிங்கங்களையொத்த கர்ம விருத்திகளையும், யாளி
களைப்போன்ற அநுபவங்களையும், கொடிகளைப்போன்ற தத்
துவக் குழாங்களையும் மணிகளைப்போன்ற வாக்கொலிகளை

யும், குஞ்சங்களைப்போன்ற மனசலனதோற்றங்களையும், இல்லை யென்னும்படி செய்து, சித்திரதீபம்போல நின்று மோனசாட் சாத்கார கோல நிலையில நிற்கவேண்டும் என்பதும், இந்த லய க்கிரம திதிக்கோலத்தால் அறிவார் நுண்ணுணர்வோர்.

எட்டாநாள்விழா.

அசுவவாகனாரோகண திருக்காட்சி.

இது லயக்கிரம சங்காரகோலம் எனப்படும்.

இதனுண்மையாவது, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என் னும் நான்கு பாதங்களையும், ஞானகாண்டம் கருமகாண்டம் என்னுங் காதுகளையும், விடயங்களைக் கடந்த ஒருப்பாடாகிய பரஞானம் அபரஞானம் எனனுங்கண்களையும், விதியாகிய முகத்தையும், விலக்காகிய வாலையும், ஆகமங்கள் என்னும் புற வணிகளையும், அவ்வாகமங்களிலே விரித்துரைக்கும் மந்திரங் களாகிய சதங்கை, கிண்கிணிமாலை, சிலம்பு என்பவைகளையும், சூரிய சந்திரர்கள் என்னும் குழம்பின் மேலிடத்துள்ள புடைப்புகளையும், பிரணவமாகிய கடிவாளத்தையும், அறு வகைப் புறச்சமயங்களாகிய போர்செய்யுஞ் சேனைகள் மூலத் தோடழிபச்செய்யும் வெற்றியையும், பிரமனதுமுகங்களாகிய இலாயத்தையும், அண்டகோடிகளெல்லாந் திரண்டமைந்த முதுகினையும், அதன்மேற் பிரபல சுருதியென்னுஞ் சேணத் தையுமுடைய குற்றமில்லாத வேதங்களையே சிவபெருமான் குதிரையாகக்கொண்டார் என்பது விரிக்கப்பட்டு, வேதக் குதிரையர்; வேதத்தின் முடிந்தபொருளாயிருப்பவர்; வேத ரூபர்; வேதாதீதர்; வேதநாதர்; பாசஞானத்தாற் காணப் படாதவர் என்னு முண்மைகள் கொள்ளற்குரியவாம்.

இங்ஙனமன்றி, பொருளாய்க்காணப்படாத ஆகாயமும், உசுச-புவனங்களும், அட்டபர்வதங்களும், சத்தசமுத்திரங் களும், சத்தபாதலங்களும், பஞ்சபூதங்களும் ஆகி, ஆன்ம கோடிகளிடத்தும் அவ்வவற்றின் அறிவுமாகி எல்லாமாய், அல்லவுமாய், மனத்திற் பேதமாயிராமல் அபேதமாய்க் கல ந்து நிற்கும் வாசியைக் கொண்டவர் எனவும் நூல்கள் கூறு நிற்கும்.

இவையன்றி, சுழுமுனை நாடியிற் பிராணவாசியை நிறுத்தி, விடயங்களிலே மனசைச செல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே நிலைக்கச் செய்து, ஆறுதாரங்களையுந் தரிசித்து, அசபாசத்தி சிவாண்மிகையாய் நிற்குங் கிரமத்தையும் அறிந்து, அவைகளைக் கடந்து, ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலத்திற் சுவாரிசெய்து, அமிர்தபானஞ்செய்த நிற்குஞ் சிவயோகினை ஞானமிர்தாவத்தையிலே சிவபெருமான் சுகோதயமயவாசி மேலாக விளங்கி நிற்பார் என்னு முண்மையும் போக்திடுமெனவுங் கூறுவர் புலவர்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

தருமமாதிகாற்பாதனெனுத்தானதஞான, கருமகாண்டமாஞ் செவியதகாட்சியைக்கடந்த, வொருமையாம் பரமபரமாமுணர்வெனுங்கண்ண, தருமையாம்விதிமூகத்ததநிடேதகாலதுவால்..... அண்டகோடிகளனைத்தமோர் பிண்டமாவடுக்கி, யுண்டநீரதாமுதின்மேலுபநிடக்கலனை, கொண்டவாலியகைதிகப் புரவிமேற்கொண்டான், றெண்டர்பாசவன்றெடரவிழ்த்திடவருஞ்சோதி.

நெஞ்சுவிடுதூது.

தோலாத, வானம்புவனமிலகடலேழ்பாதாள, மூனைந்துபூதத் தியிருதுயிருணர்ச்சினமா, யெல்லாமாயல்லவா யெண்ணுவாரெண்ணத்து, னில்லாமனிற்குநீள்வாசியான்.

என்னுஞ் செய்யுள்களானும் பிறவாற்றானுங் தெளிக.

ஒன்பதாநாள்விழா

பிக்ஷாடனமூர்த்தி திருக்காட்சி.

ஒன்பதாளிலே, பலிபாத்திரம்,சூலம்,துடிஎன்பன திருக்கரத்திலங்க, சடைக்கற்றை தூங்க, திருவாணைகோலம் விளங்க, பிக்ஷாடனமூர்த்தி யெழுந்தருளுங் காட்சியுடைத்தாம்.

இதனுண்மை யெல்லாம் திருவருண் ஞானம் என்னும் சிவஞானம்பெற்ற பெரியோரே அறிந்து கூறவல்லராவர்.நம் போலியர் கூற கினைத்தலும் கையேயாம். ஆயினும் சிறிது கூறுவாம். ஆன்மாக்களது சதசாவரண சத்திகளையுங் கெடுத்துச் சர்வசங்கபரித்தியாகஞ்செய்து, பரமசாக்கிராகார கிரமய சதானந்தமான கிருவாண (மோட்ச)த்தைக் கொடுப்பவர்

என்பது, இந்தலயக்கிரம திரோபவ வடிவத்தால் அநுமிக்கப் படும் என்ப.

காரைக்காலம்மையார் அற்புதத்திருவந்தாதி.

இங்கிருந்துசொல்லுவதெனெம்பெருமானெண்ணாதே
யெங்கும்பலிகிரியுமெத்திறமும்—பொங்கிரவி
லீமவனைத்தாடுவதுமெனனுக்கென்றாராய்வோம்
நாமவனைக்காணலுற்றஞான்று.

பத்தாநாள்விழா

திருநடனக்காட்சி.

பத்தாநாளிலே சிவபெருமானது திருநடனபாவனை நடத்தப்படும். நிலவுலகத்திலே யுள்ள மானுடர்கள் பலரானும் பலவிதமாகக் கூத்துகள் ஆடப்படுகின்றன. தேவர்களும் அநேகர் பலவிதமாக ஒவ்வோர் காலத்திலே ஒவ்வோர் நிமித்தமாக நடித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள்ளே கண்ணழர்த்தியானவர், தம்முயிரை மாய்க்கும்பொருட்டு கஞ்சன் அனுப்பிய யானையின்கொம்பை முரித்தற்காக ஆடியகூத்து அல்லியம் எனவும், காமகுமாரனை வாணாசுரனிட்ட சிறையினின்றும் மீட்க நினைந்து, அங்ஙன்சென்று குடத்தின்மேல் ஆடியகூத்து குடம் எனவும், வாணாசுரனை வெல்வதற்கு மல்லனாய்ச் சென்று போர்க்கழைத்து, அவனுடனெதிர்த்து, அவனுடலை நெரித்து அழித்தற்பொருட்டு ஆடியகூத்து மல் எனவும், காமனானவன், தன்குமாரனாகிய அநிருத்தன் என்பவனை, வாணாசுரன் சோணித புரத்துச் சிறையிட்டதை யறிந்து மீட்குங் கருத்தால் ஆங்குச் சென்று, பெண் வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பேடு எனவும், இந்திராணியானவள், வாணன் நகரிலே வடதிசை வாயிலில் நின்று ஆடியகூத்து கடையம் எனவும், இலக்குமி தேவியானவள், அசுரர்கள் யுத்தகோல மொழிந்து தன்மேல் ஆசைப்படும்படி மோகினி வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பாவை எனவும், துர்க்கா தேவியானவள், தன்னுடன் போர்செய்த அசுரர்கள் ஆண்மையில்லாமல் வஞ்சனையால் வெல்லநினைத்து, சர்ப்பம், தேள் முதலாய வடிவங் கொண்டுவர, அதை யறிந்து அஃதெலாம் ஒழியுங் காரணமாக மரக்கால்கொண்டு ஆடியகூத்து

மரக்கால் எனவும், அடியரிடர்தீர்க்கும் கலியுகவரத திருவரு ண்ழர்த்தியாகிய கதிரைவேற் பெருமான், போர்முனையிலே அவு ணர்கள் புறங்காட்டியோடத் தமது திருக்குடையைச் சாய் த்து ஆடிய நடனம் குடை எனவும், சூரபன்மன் வேற்று வடிவங்கொண்டு, சமுத்திரத்திலே மறைந்து நின்றபோது, அப்படிறதுகுன்றக் கட லலைமேனின்று துடிகொட்டி ஆடிய திருநடம் துடி எனவும், பெயர்பெறும்.

இவர்கள் ஆடிய நடனங்கள் இவ்வாறாக, மகாபீஷ்ட தேவதேவரான சிவபெருமான் ஆடி யருளும் திருநடனங் கள் பலவாம். அவைகளுட் பிரதானமானவைகள், கான்மாறி யாடு நடனம், பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, சந்தியாநிருத் தம், சண்டதாண்டவம், வீராட்டகாசம், கௌரிதாண்டவம், ஆனந்த நடனம், அனவரததாண்டவம், பிரதமமகாசங்கார நிருத்தம் என்பவைகளாம்.

இவைகளுள், கான்மாறியாடு நடனமாவது,மதுராபுரியிலே வெள்ளியம்பலத்திலே, எடுத்தருளிய இடத்திருப்பதத்தை ஊன்றியும், ஊன்றிய வலத்திருப்பதத்தைத் தூக்கியும், விக்கி ரம பாண்டிய குமாரனான இராசசேகர வழுதியினது வருத்த மும் மலமோட மாறியாடிய நடமேயாம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

நாட்டினான்குறித்துப்பாயநண்ணுமுனிடத்தாளூன்றி
நீட்டினான்வலத்தாள்வீசிநிருமலன்மாறியாடிக்
காட்டினான்கன்னிநாடன்கவலையும்பாசமூன்றும்
வீட்டினான்பரமானந்தவேலையுள்வீட்டினானே.

பாண்டரங்கநடனமாவது, சிவபெருமான் திரிபுரசங்கார நிமித்தம் எழுந்தருளுங் காலத்திலே, தேர்ச்சராதியாய் நின்ற பிரமதேவர், தமது தேவியான சரஸ்வதியின் பிரிவாற்றாது வருந்த, அதை யொழிக்குநிமித்தந் திருவெண்ணீறணிந்து அப்பிரமற்கு முன்னர் ஆடிய கூத்தாம்.

கொடுகொட்டியாவது, ஆதி மத்தியாந்த சமானாதிக ரகித ரான சிவபெருமான், திரிபுர தகனஞ்செய்து அவ்விடத்திலே நின்று திருவருட் சத்தியாரான உமையம்மையார் தாளம் போட தந்திருக்கரங் கொட்டி நடித்ததேயாம்.

சந்தியாநிருத்தமாவது, சிவபிரான் பாற்கடலிற் றோன்றிய ஆலகாலத்தைத் தேவமாதர்களின் மங்கலநாண் நிலைபெறு மாறுண்டருளி, அதனாற் றாம யாதோர்தீமையும் சிறிதடையப் பெறாராயினும், ஓர் திருவிளையாடலுன்னி, கணப்பொழுது ஒன்றுங் கூறாராய்த் தேவியார் உபசாரஞ்செய்ய சயனத் தெழுந்தருளி யிருந்தனர். அதுகண்ட தேவர்கள் அர்ச்சிக்க, மறுநாளான திரயோதசி திதியிலே (பிரதோடகாலத்திலே) பெருமானார் பிராட்டியாரை நிறுத்தி, திருக்கரத்திலே தமருகங்கொண்டு சூலாயுதத்தைச் சுழற்றி, ஓர் சாமகாலம் அளவுங் கைலைவரையிற் செய்த திருக்கூத்தேயாம்.

ஆகமத்திரட்டு.

பொங்குங்கங்காதரன்காளமயின்றேயொன்றும் புகலாமலிருந்தனனோர்கணப்பொழுதுபுலவோ, ரங்கவனையிடைவிடாதருச்சனை முன்புரிந்தா ரத்திதியேகாதசியாமடுத்தகிதியதனிற், புங்கவர்பாரணம்புசித்தேபூர்த்தியுற்றாரிதன்மேற் பொருந்துந்திதிதனிவிமவான்பொற்கொடியைவைத்தே, சங்கரன்சூலஞ்சுழற்றிநடித்தனனோர்யாமஞ்சதுர்மறைநூலதுபிரதோடமெனவேசாற்றும்.

சண்டதாண்டவமாவது சிவபெருமான் திருவாலங்காட்டிலே சுகந்தர் காரக்கோடகர் என்னும் இருடிகள் தரிசிக்க வைரவமூர்த்தங்கொண்டு, அபிநயம் நவரசம் விளங்க, துத்தமுதலாய சத்த சுரங்களோடு பாட்டொலிக்க, கொக்கரை முதலாய பல வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, காளியுடனே யாடி அவள் அகங்காரத்தை அடக்கிய கூத்தாம். இதைப் பாண்டரங்கம் எனவுங் கூறுப.

திருவாலங்காட்டுப் புராணம்.

இன்சுவைபொழியுஞ்சாயலநயமிலங்கச்செவ்வாய்
புன்சிறுமுறுவல்பூப்பப்புரணவானந்தம்பூரித்
தன்புறுமவையோருள்ளமயர்தரவியங்கட்கேற்ப
வின்படுநடனங்காளியோடரன்விளைத்தவேலை.

முத்த திருப்பதிகம்.

துத்தங்கைக்கிளைவிளரிதாரமுழையிளியோசைபண்கெழுமப்பாடிச், சச்சரிகொக்கரைதக்கையோடு தகுணிதந்துந்துபிதாளம்வீணை, மத்தளங்கரடிகைவன்கைமென்றோற்றமருகங்குடமுழாமொந்தைவாசித், தத்தனைவிரைவினோடாடுமெங்களப்பனிடந்திருவாலங்காடே.

கௌரிதாண்டவமாவது, சிவபெருமான், மோகினி ரூபங் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியோடுக் தாருகவனத்தை யடைந்து, ஆங்குத் திருநடனஞ் செய்தமைகாரணமாக, அம்மையார் ஊடல்கொள்ள, அதை நீக்கற்குக் கைலைமலையிலே அத்தாருகவடத்தை யாடிக் காட்டியதாம்.

வீராட்டகாசமாவது, பிரணவப் பொருள்தெரியாதுமயங்கிய பிரமதேவரது சிறையை நீக்கும்படி காரணன் முதலிய தேவர்கள் வேண்ட, சிவபெருமான் குமாரக்கடவுள் இருக்குமிடத்தக்குச் ழுந்தருளிச்சிறை விடுவித்து, அவரைப் பிரணவப் பொருள் வினவியருள, அவர் மூலவேதண்டம் என்னுந் திருத்தணிகை கேஷத்திரத்திலே அதனுண்மைப் பொருளை யுபதேசிக்க, அதுகாரணமாக விரைக்தெழுந்த வீரமேலீட்டானே அட்டகாசஞ்செய்து அங்ஙன் ஆடிய திருக்கூத்தாம்.

கந்தபுராணம்.

காமருகுமரன்சென்னிகதுமெனவுயிர்த்துச்செக்கர்த்
தாமரைபுரையுங்கையாற்றழுவியேயனனுக்தேற்ரு
வோமெனவுரைக்குஞ்சொல்லினுறுபொருளுனக்குப்போமோ
போமெனிலதனையின்னேபுகலெனவிறைவன்சொற்ரூன்.

தணிகைப்புராணம்.

தனக்குத்தானேமகிழ்சியதத்துவன்
தனக்குத்தானேயொருதாவருங்குருவமாய்த்
தனக்குத்தானேயருட்டத்துவங்கேட்டலுக்
தனக்குத்தானிகரிலுன்றழங்கின்ரூடிலுண்.

ஆனந்தத் தாண்டவமாவது, சிவபெருமான் பதஞ்சலி,வியாக்கிரமபாதர் முதலானோர் தரிசிக்க, சிதம்பரத்திலே, கனகசபையிலே, விருதுபாடுவோர் தாளம் முழக்கவும், வாணன் குடமுழாக்கொட்டவும, பிரமன் தாளம்போடவும், திருமால் மத்தளம் அடிக்கவும், திருக்காத்துள்ள தமருகம் ஆர்க்க, பாம்புகள் இரைக்க,மான் கதற,கொன்றைமாலையில் வண்டினமுளர, பாலசந்திரன் அசைய, கங்கை கோஷிக்க, வேதச்சிலம் பொலிக்க, மூயலகன் கெரிய, சிவகாமியம்மையார் அக மிக மகிழ ஆடிய திருக்கூத்தாம்.

திருப்போர்ச்சந்நிதிமுறை.

குடமுழாவாணனீர்ாயிரங்கரங்கொண்டுகுமுகுமெனவேமுழக்க,கொண்டலினிறக்கடவள்முழவொலிமுழக்கவிரிகோகனகமாளிகையினுள்,நடமருவுகைத்தாளாற்றொனிமுழக்கவந்தமருகத்தொனிமுழக்க, தாரளிமுழக்கமறைநூபுரமுழக்கவிருதாள்கடாளம்முழக்க,வடனதியிரைக்கமணியரவுகளிரைக்கவுழையலறமுயலகனெளிவுற, வாடகமணிச்சபையினுடகமிழைத்தமைக்கன்புசெயுமின்பவடிவோன்.

அநவரதநிருநடனமாவது சர்வஞ்ஞத்துவ, சர்வகர்த்தத்துவ பதியாகிய சிவபெருமான், பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு ஆன்மாக்களுக்குப் போக முத்தியளிக்குமிமித்தம், டமருகக் தாங்குந் திருக்கரத்தினுலே சிருட்டியும், அபயாத்தத்தினுலே திதியும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்தினுலே சங்காரமும், ஊன்றிய ஸ்ரீபாதத்தினுலே திரோபவமும், தூக்கிய ஸ்ரீபாதத்தினுலே அநுக்கிரகமும் ஆக, மூன்று திருக்கரங்களாலும், இருதிருவடிகளாலும, பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யும் திருவடனமேயாம்.

போற்றிப்பஃறொடை.

கன்னெறிவிஞ்ஞானகலர்காடுமலமொன்றினையு, மந்நிலையேயுண்ணின்றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு, மேவாவிளங்கும்பிரளயாகலருக்குத், தேவாய்மலகன்மந்தீர்த்தருளிப்—பூவலயத், தன்னின்று நீங்காச்சகலர்க்கவர்போல, முன்னின்றுமும்மலந்தீர்த்தாட்கொள்கை—யன்னவனுக், காதிகுணமாதலிலாடுந்திருத்தொழிலும்.

உண்மைவிளக்கம்.

எட்டுமிரண்டுமுருவாணலிங்கத்தே,கட்டம்புதல்வாகலிலக்கேள்சிட்டன், சிவாயநமவென்னுந்திருவஞ்செழுத்தாலே, யவாயமறின்றுவான். "தோற்றந்துடி" எனக்கூறியவற்றினும் அறிக.

பிரதமமகாசங்கார நிருத்தமாவது, பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், அனந்தேசுரர், சதாசிவன் என்பவர்களால்கடத்தப்படும் பிரமாண்டப் பிரளயம்,பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்பவற்றுள் இறுதிக் கண்ணதாம். அஃதாவது, முடிவு காலத்திலே பன்னிரண்டு சூரியர்களும் உதித்து,நூறுவருடம் மழையில்லாமல் பூமி யெல்லாவற்றையும் எரித்து நீறாக்கி, அவைகளைச் சமுத்திரத்திற்கும் ஆதிசேடனையும் பஸ்மஞ் செய்யும்

போது, அதின் பணமகுடங்களினின்றும் விஷாக்கினி பிறக்து சூரியாக்கினியோடு சோக்து, அச்சேஷனையும, துவாதசாதித் தர்களையும் எரித்து நீறுக்க, அவ்வக்கினியினின்றும் சத்தமகா மேகங்கள் பிறக்து, நூறு வருடம யானைத் துதிக்கைபோல பெருந்தளிமழையைப் பெய்யும். அதனலுண்டான சலமே எங்குஞ்செறிந்து மூடிகிற்கும். அச்சலமானது தன்னிடத்தே பூமியொடுங்கிநிற்க வாயுத்தம்பாகாரமாய்விளங்கும். அங்ஙன மிலகும் பிரளயத்தை யதினின்றுந் தோற்றிய வடவாமுகாக் கினியென்னும் ஊழித் தீ குடித்தெழுந்து ஊழிக்காற்றி லொடுங்கும். அக்காற்று ஆகாயத்தில் ஒடுங்கும். அவ்வாகா யம் அகங்கார தத்துவத்திலும், அது மகானிடத்திலும், அது பிரகிருதிமாயையிலும், அப்பிரகிருதிமாயை அசுத்தமாயை யினும், அவ்வசுத்தமாயை சுத்தமாயையினும், அது பராசத் தியிலும், பராசத்தி சிவத்துள்ளும் ஒடுங்க,சிவபெருமா னொரு வரே சேடித்து விளங்கித் திருவடனஞ் செய்யா கிற்பர். அத்திருவடனமே மேற்கூறியதாகும்.

கூர்மபுராணம்.

மாகிலம்புனலிலொளிக்குமப்புனல்போய்வன்னியிற்கரக்குமவ் வன்னி, யூனமில்வளியிற்சேருமவ்வளிபோயுயர்விசும்படையுமவ்வி சும்பால், கேளையவாங்காரத்திடையொளிக்குமாங்கதமகானிடை யெய்து, மானவம்மகான்போயுயர்பிரகிருதிதன்னிடையினிகினை மரும்.

சிவஞானசித்தியார்.

தத்துவமெண்மூன்றுஞ்சென்றுன்மதத்துவத்தொடுங்கும்
வித்தையிலொடுங்குமாறுஞ்சிவத்தினிலொடுங்குமூன்று
சித்ததத்துவமிம்மூன்றுமென்பர்களிரண்டுகின்ற
சுத்தமாஞ்சிவத்தொடுங்குந்தோற்றமுமிதுபோலாகும்.

கந்தபுராணம்.

கடல்விடதுகர்ந்தகொல்லைக்கடவுள்பின்னழிக்குங்காலை
புடலுயிரகலம்யாவுமொடுங்கியவிடமதன்றே
சுடலையதாகுமந்தச்சுடலைகாணனையசோதி
கடகவில்லின்றவெல்லைகாடருத்தகைமைத்தஃதே.

இவைகளன்றிப் பற்பல இடங்களினும் பற்பல ஏதுவாக டித்தருளுத்தன்மை நூல்களான் உணர்க. ஆகவே இவ்

வகைத்தாய லயக்கிரக அநுக்கிரககோல கடனக்காட்சியால் உய்த்துணரகிற்கும் உண்மையாவது,புளியைக் கண்டவர்க்கு வாயில் நீரூறுதல்போல, பெருமானுரது திருகடனைக் காட்சியைத் தரிசித்தவர்க்கு ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிதலும், மனவிருள் ஓடலும், ஆனந்தவமுதம் ஊறலு மூண்மையாம் என்பதும், அவைகள் பொருந்தப் பெற்றோர் சுத்தாவத்தையையடைந்துபுறநிலை அகநிலை என்னுங்கருவிகளோடுங்கூடித் தமமைக் காண்பதாகிய கின்மல சாக்கிரத்தையும்,அகநிலைக்கருவிகள்மாத்திரத்தானே கூடிநின்று தம்மைக் காண்பதாகிய கின்மலசொப்பனத்தையும், அவ்விரு நிலைக்கருவிகளையு நீக்கி மனமொழிக்கெட்டாத தம்மை யறிதலாய கின்மலதுரியத்தையும் நீங்கிச் சிவஞானவான்களாவார் என்பதும், சிவபெருமான் அவர்களது இருதயமத்தியே சிதம்பர சிற்சபையாகவும், ஆகாசமே அங்கமாகவும், சுழலுங் காற்றே பெருமூச்சாகவும், பூமியே திருப்பாதங்களாகவும், வடிவு கொண்டு வரதாபயங்கள் விளங்க, வேதமுழக்கஞ் சத்திக்க, தசவித நாதங்களும் வாத்தியங்களாக ஒலிக்க, கடனஞ் செய்வார் என்பதும், அக்கடனத்தை அவர்கள் ஞானக்கண்ணினுலே உள்ளபடி தரிசித்து, அத்துவித மூற்றிருப்பார் என்பதும், அன்றியும் அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞானசபை எனவும், அப்பிரகாசத்துள்ளிருக்கும் சோதியே கடவுள் எனவும், அவ்வுள்ளொளியின் அசைவே கடனம் எனவுங்கொண்டு, சிவஞானிகள் திருவருளினுலே மும்மலங்களையும் நீக்கி, ஆன்மபோதம் மூடித்த விடத்திலே உதயமாகும் ஆனந்தமாக்கடலிலே முகக்குகொண் டநுபவிக்கிறதே பெருமானுர் திருவருள் வடிவோடு நிருத்தஞ்செய்யும் முறையாம் என்பதும் தெளியக் கிடப்பதுகாண்க.

தேவாரம்.

புளிகண்டவர்க்குப்புனலூறுமாபோற்
களிக்குந்திருக்கூத்தக்கண்டவர்க்கெல்லாந்
தளிக்குங்கண்ணீருடன்சோருநெஞ்சத்திரு
ளொளிக்குமானந்தவமுதூறமுள்ளத்தே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

விளங்கவெண் ணீறுபூசிவிரிசடைக்கங்கைதாங்கித்
துளங்குரண் டுதற்கட்டோன்றச்சுழல்வளிகெடுமூச்சாகக்
களங்கமி லுருவந்தானேகணமாய்ப்பொலியப்பூமி
வளர்ந்ததாளென்னவுள்ளமன்றெனமறையொன்றின்றி.

மறைமுழக்கொலிப்பத்தானேவரதமோடபயக்கைகண்
முறைமையிஞ்ஞங்காதமுரசெனக்கறங்கவெங்குங்
குறைவிலாவணஞ்சிறைத்துகோதிலாகடனஞ்செய்வான்.

உண்மைவிளக்கம்.

மோனந்தமாமுனிவர்மும்மலத்தைமோசித்துத்
தானந்தமானிடத்தேதங்கியிடு—மானந்த
மொண்டருக்கின்றுடல்காணுமருண்மூர்த்தியாய்க்
கொண்டதிருவம்பலத்தான்கூத்து.

இஃதன்றிச் சிலர், சிவமூர்த்தி கௌரிபீட சத்திரூப கேடயத்தின்மேல் நின்றகோலமாகவும் உட்கார்த்தவடிவமாகவும் எழுந்தருளி, அசைவுத்தாண்டவத்தால் ஓங்காரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு பிரமஞானத்தையும், குதிக்கும் கடத்தால் அகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு ஈஸ்வரஞானத்தையும், சாயும் ஆடலால் உகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு சதாசிவஞானத்தையும், அசைவற்று நிற்பதனல் மகாரவட்டங்குறிக்கப்பட்டு ஆன்ம ஞானத்தையுங் காட்டி, ஆன்மஞானஞுக்கிரகம், சதாசிவஞானஞுக்கிரகம், ஈஸ்வரஞானஞுக்கிரகம், பிரமஞானஞுக்கிரகம் ஆகிய கான்குவித அநுக்கிரகங்களையும் அறிவில் விளங்க உணர்த்தி, சன்மபக்தம், கன்மபக்தம், விருத்திகுணபக்தம், ஆபிமானபக்தம், அவிவேகபக்தம், தொக்தார்த்தபக்தம், விடயபக்தம், வாசனபக்தம் முதலாய பக்தசத்தி யகலும்படி தூரத்தி அடியார்களிடத்திலிருந்து பக்தம் யாவையும் பறித்துத் தம்மைப் போலாக்கும் உண்மையை லயக்கிரம அநுக்கிரக கோலத்தாற் காட்டுவர் எனபதும், இதனுலேயே இக்காட்சி பந்தம்பறி எனப்பெயரும் பெறும் எனவுங் கூறுப.

பதினேராநாள்விழா.

நடராஜ, தியாகராஜ மூர்த்ததரிசன கோலம்.

பதினேராகாளிலே பஞ்சகிருத்திய ஏகவிஸ்வ விராட் உஸ்வர சதாசிவமூர்த்தி கோலமாய் எழுந்தருளி, ஈஸ்வரத்துவ

சர்வ ரகசியத்தையும், நியாகராஜகோலத்தால் ஆன்மா,பிரம ஐக்கியமாகும் முத்திகோலத்தையுங் காட்டும் என்ப.

இங்ஙனமுள்ள பதினெருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்க ளுள்ளே, முதல் ஐந்தாள் உற்சவம், தோற்றக்கிரம பஞ்ச கிருத்தியம் விளக்கல் காரணமாகவும், பின் ஐந்தாள் உற்ச வம், லயக்கிரம பஞ்சகிருத்திய விளக்கங் காரண மாகவும், இறுதியில் உள்ள ஓர் நாள் உற்சவம், மோக்ஷப்பிராப்தி உண ர்த்தல் காரணமாகவுஞ் செய்யப்படும் என்ப.

மற்றைய இருபத்தொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்க ளுள்ளே முற் பதினைந்நாள் உற்சவம், சோடசகலாதரிசன நிமித்தமாகவும், பின் காலுநாள் உற்சவம், சதுர்த்தாரக பிரமக் காட்சி நிமித்தமாகவும், இறுதியான ஓர்நாள் உற்சவம், சீவ சிவைக்கிய முத்திவிளக்கங் காரணமாகவுஞ்செய்து, முத்தி யடைந் தின்புற்று வாழ்வார்கள்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவாற்றானே,உலகமானது,சர்வஞ் ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ முழுமுதற்பொருளாகிய ஓர் பதி யை முதலாக உடையது என்பதும், அப்பதியின் உண்மை யிலக்கணங்களைக் குறைவற விளக்குவதாய், பரமுத்தியளிப் பதாய், விசேடமாய் ஒளிர்வது "சிவன்" என்னுந் திருநாமம் என்பதும், அது கடவுளுக்காந் தன்மையும், அக்கடவுளாகிய சிவத்தினது திருவடித்தெப்பமே சனனசாகரத்தைக் கடப் பித்து முத்தியென்னும் பேரின்ப நிலைக்கரையில உய்க்கும் என்பதும், அத்தெப்பத்தையடையுஞ் சமயம்,வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயமாம் என்பதும், அச் சமயம் சரியை முதலாகிய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டும் என்பதும், அவற்றுள் முன் வழியாய்,முத்திக்குச் சாதனமாய் விளங்குவது சரியாமார்க்கம் என்பதும், அதன்புண்ணிய கர் மங்களுள் க்ஷேத்திராலய உற்சவ சேவாதிகளே விசேட சிவ தர்மம் என்பதும், அவைகளின் பிரபாவ உண்மைகள் இவை யென்பதும், ஒருவாறு தொகுத்து விளக்கப்பட்டமையால், சிவன், க்ஷேத்திரம், ஆலயம், மகோற்சவாதிகளின் உண்மைப்

பிரபாவங்களை உய்த் துணரல் பேரறிவுடையோர் கடனாம். இங்ஙனமாக யாவரும் இவ்வுண்மைகளை அறிந்து, மெய்யன்புடனே அவ்வழியினின்றொழுகி, சிவஞானமடையப் பெற்று, அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடான பிறவா முத்தியடைந்து இனிதுவாழவும், இந்நூல் நன்னூலாய் இனிதோங்கி நிலவி நிலைக்கவும், சீரருந்துணைத்திருவாய் இருக்கும், அகண்டாகார நித்த வியாபக சர்வாநுக்கிரக பரப்பிரம பரஞ்சோதிப்பிழம்பாகிய சிவதகப்பெருமானது திவ்விய பேரருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றிநிறைந் தோங்கி
யிலகுசிவன் றாள்வாழ்க வே.

என்னையாளுடையகதிரைவேன்முருக
னின்னடிக்கமலம்வாழியே
மின்னைநேரிடையவ்வமரகுஞ்சரிந
லின்னலந்திகழுநீன்மெயா
ளன்னைமாருடையதிருவடித்தளிர்கள்
வாழிவாழிமயில்கோழிவேல்
முன்னையாரருளினருமையின்புதவி
முந்திந்நூன்மிகவும்வாழியே.

முற்றிற்று.

பின்னிணைப்பு

பின்னிணைப்பு - 1

கதிரைவேற்பிள்ளையும் காலப் பின்புலமும்

- ஸ்ரீ பிரசாந்தன்

ஈழத்தில், யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் முதலாகச் சிறந்ததொரு தமிழ்க்கல்வி மரபு தொடர்ந்து வந்துள்ளது. இவ்வாறு சிறந்திருந்த மரபுத் தமிழ்க்கல்வியானது ஈழத்துக் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி ஆண்ட போர்த்துக்கேயர் காலம் முதலாக, அந்நியராட்சிக் காலத்தில் பாரிய நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தது. ஈழத்தை முழுவதுமாகக் கைப்பற்றியாண்ட பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில், அதிகளவில் தொடங்கப்பெற்ற பாடசாலை களால் பெருவழக்குப் பெற்ற நிறுவனஞ்சார் கல்விமுறைமை, ஆங்கில மொழிக் கல்விக்கான முக்கியத்துவம், கிறித்துவப் பாடசா லைகளுக்கான சலுகைகள் போன்றவற்றால் இதுவரை காலமும் தொடர்ந்து வந்த மரபுத் தமிழ்க்கல்வி நடவடிக்கைகள் தளர்ச்சி யடைந்தன. ஆங்கிலம் கற்ற மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் உருவாக் கமும், அவர்களுக்கு வழங்கப்பெற்ற உத்தியோகச் சலுகைகளும் மேலும் சுதேசியர்கள் பலரை அவ்வழி நாட வைத்தது. இவ்வாறு சுதேசிய மொழி, சமயம், பண்பாடு ஆகியன பாரிய அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியிருந்த சூழ்நிலையிலேயே, ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் தோன்றி, சைவத்துக்கும் ,தமிழுக்குமாகப் பாடுபட்டார்கள்.

இவ்வாறு நாவலர் ஆற்றிய பணிகள் சமுதாயத்தில் பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. சைவச்சிறார்கள் தமது சமய, பண்பாட்டு சூழலிலேயே கல்வி கற்பதற்கெனச் சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலைகள் தோற்றம் பெற்றன.கிறித்துவர்களாக மாறிய பலரும் மீளச் சைவர்களாகின்ற சூழ்நிலைப் பெரும்பான்மை பற்றி இரு வகைப்படுத்திக் காணலாம்.

(அ) தமிழறிவை ஓரளவு பெற்றுக்கொண்டு, நல்ல உத்தியோகங்களை நாடுவதற்காக ஆங்கிலக் கல்வியைச் சிறப்புறக் கற்றுக் கொண்ட சமுதாயத்தில் உயர் குழாத்தினராக விளங்கியோரின் ஆங்கிலப் பாடசாலைக் கற்றல் நடவடிக்கைகள்.

(ஆ) முன்னைய மரபுத் தமிழ்க்கல்வியின் தொடர்ச்சியாய், தமிழறிஞர்களிடம் மரபு நூல்களை ஆழமாகக் கற்ற அதேவேளை வடமொழியறிவையும் சிறப்புறப் பெற்றுக்கொண்ட குருசீட முறைமைக் கற்றல் நடவடிக்கைகளும் , சைவப் பாடசாலைக் கற்றல் நடவடிக்கைகளும்.

இவ்விரண்டாவது கற்றல் நடவடிக்கைச் சூழலின் விளைவாகத் தோன்றிய தமிழறிஞர்கள் பலரும், நாவலரின் பின்பு அவர் பணிகளுள் ஒன்றையோ பலவற்றையோ தமது வாழ்நாள் தொண்டாகக் கொண்டு சேவையாற்றி வந்தனர். இவ்வாறு தோன்றியோருள் குறிப்பிடத்தக்க சிலர் தமிழ்நாட்டிலும் புகழ்பெற்றவர்களாக விளங்கியிருந்துள்ளனர். சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, தி.த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதையர், சபாபதி நாவலர் எனத் தொடரும் இம்மரபில் தோன்றிய ஒருவராகவே நா.கதிரைவேற்பிள்ளையும் விளங்குகின்றார்.

பிறப்பு

யாழ்ப்பாணம் புலோலியிலே நாகப்பிள்ளை சிவகாமி தம்பதியர்க்கு 1871 ஆம் ஆண்டு (பிரசோற்பத்தி வருடம் மார்கழி மாதம் மூன்றாம் நாள்) கதிரைவேற்பிள்ளை பிறந்தார். சிறந்த முருக பக்தராக விளங்கிய நாகப்பிள்ளை, கதிர்காமக்கந்தன் அருளாலேயே இப்புதல்வன் பிறந்தான் எனக் கருதி, இவருக்குக் "கதிரைவேல்" எனப் பெயரிட்டு வளர்த்தார்.

இது இவ்வாறிருக்க சில நூல்கள் கதிரைவேற்பிள்ளை பிறந்த ஆண்டு 1844 என்றும் 1860 என்றும் கூறியிருக்கின்றன. குமாரசாமிப் புலவர் தமது "தமிழ்ப்புலவர் சரிதம்" எனும் நூலில் கதிரைவேற்

பிள்ளை பிறந்த ஆண்டு 1844 என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ந.சி. கந்தை யாபிள்ளையும் "காலக்குறிப்பு அகராதி" நூலில் இவ்வாண்டையே குறித்துள்ளார். 1939 இல் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் எழுதிய சி. கணேசையர் ஏறக்குறைய எண்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கதிரைவேற்பிள்ளை பிறந்தார் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவர் கதிரை வேற்பிள்ளையின் பிறந்த ஆண்டாக 1854 ஐ ஒட்டிய ஓராண்டைக் கருதியிருக்கிறார் எனக் கொள்ளலாம்.

ஆனால், தாம் எழுதிய "கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் சரித்திரம்" எனும் நூலின் முகவுரையில் அவர் பிறந்த ஆண்டு 1860 என அச்சிட்டிருப்பது தவறானதெனக் கருதிய திரு. வி.க. அவர்கள் அச்சுப்பிழை திருத்தம் எனும் பகுதியில் 1871ஆம் ஆண்டையே திருத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனையே மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி தமது "பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் " எனும் நூலில் வழிமொழிந்துள்ளார். இவர்கள் வழியில் "ஆறுமுக நாவலர் சிவபரிபூரணம் எய்தியபோது மேலைப்புலோலி நா. கதிரை வேற்பிள்ளைக்கு வயது எட்டு. நாவலர் அவர்கள் வியோகம் அடைந் தது பிரமாதி வருடம் கார்த்திகை மாதம் 21ஆம் தேதி. பிள்ளை அவர்கள் அவதரித்து பிரசோற்பத்தி வருடம் மார்கழி மாதம் 3ஆம் தேதி " என பொன். பூலோகசிங்கம் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனினும் இவரின் இக்கூற்றை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி இருக்கின்ற போதும் "அருட்பா மருட்பா" எனும் நூல், கதிரைவேற் பிள்ளையின் பிறந்த ஆண்டை "பிரசோற்பத்தி வருடம் மார்கழி மாதம் 3ஆம் தேதி (அதாவது 03.11.1860)" என்றே தெரிவிக்கின்றது. இது தவறான தகவலாகும். பிரசோற்பத்தி என்னும் இந்து வருடத்திற்குச் சரியான ஆங்கில வருடம் 1871/72 ஆகும். என்பதைப் பஞ்சாங் கங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், 1871ஆம் ஆண்டை கதிரைவேற் பிள்ளையின் பிறந்த ஆண்டாகக் கொண்டால்தான், நாவலர் நிறைவடைந்த 1879இல் கதிரைவேற்பிள்ளையின் வயது எட்டு எனும் தகவல் சரியானதாக விளக்க முடியும்.

மேலும், "அவர் (கதிரைவேற்பிள்ளை) தமது இளமைப் பருவத்திலேயே இறந்து போனமை ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப் பாகும்." என முனிசீப் யே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை தமிழ்ப்பேரகராதி மீளப்பதிப்பிக்கப்பட்ட பொழுது வழங்கிய முகவுரையில் கூறியிருப் பதும் இவ்விடத்தில் கருதத்தக்கது. இவ்வாறு கதிரைவேற்பிள்ளை இளமைப்பராயத்திலேயே இறையடி சேர்ந்து விட்டார் என வழங்கப்படும் செய்திகளும் அவர் பிறந்த ஆண்டு 1871 என்பதையே அரண் செய்கின்றன.

கல்வி

தமது ஊரிலிருந்த சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்ற கதிரைவேற்பிள்ளை தமது குடும்பத்தின் வறுமைச் சூழல் காரணமாக, பாடசாலைக் கல்வியை ஆறாம் வகுப்போடு நிறைவுபடுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனினும், பின்பு மரபுநிலைப்பட்ட குரு -சீட முறைமையில், ஆறுமுகநாவலரின் புகழ்பெற்ற மாணவர்கள் இருவரிடம் இவர் பாடங் கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். இவர்களில் ஒருவரான வித்துவான் தியாகராச பிள்ளையிடம் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்கள், சங்க இலக்கிய நூல்கள், தருக்கநூல்கள், சித்தாந்த சாத்திரங்கள் போன்ற பல நூல்களைக் கற்றுக் கொண்டுள்ளார். அத்தோடு, வடமொழி அறிமுகமும் பெற்றுக் கொண்டார்.

நாவலரின் மற்றொரு மாணவரான நல்லூர் க. சதாசிவப் பிள்ளையிடமும் சில நூல்களைக் கதிரைவேற்பிள்ளை கற்றுள்ளார். மேலும் தாம் கற்றவேளையில் தமக்கு ஏற்பட்ட பல சந்தேகங் களுக்கான தெளிவையும் சதாசிவப் பிள்ளையிடமும் இவர் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். தம்மிடம் பயின்ற மாணவர்கள் பலருள்ளும் இலக்கிய, இலக்கண, தருக்க, சித்தாந்த நூல்களை எம்மிடத்தும் பன்னாள் கோடன்மரபில் பயின்ற "பிரதம மாணவர்" (கதிரைவேற் பிள்ளை) என இவரைக் குறித்துச் சதாசிவப்பிள்ளை கூறியுள்ளமை இவ்விடத்தில் அவதானிக்கத்தக்கது.

பின் கதிரைவேற்பிள்ளை சென்னைக்குச் சென்று, அங்கு புகழ் பெற்று விளங்கிய தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளையிடம் பல நூல்களைக் கற்றுள்ளார். இதேவேளை சைவசமய மூல நூல்களைப் படித்தற்கு ஏதுவாக வடமொழியிலும் மிக்க பாண்டித்தியம் அடைந் துள்ளார். மேலும், பெறுதற்கரியதாக இருந்த ஓலைச்சுவடிகளையும் முயன்று பெற்றுக் கற்பதில் விருப்பம் கொண்டிருந்துள்ளார் என்பதை, சபாபதி நாவலரிடம் சிவஞானபோத மாபாடியப் பிரதியொன்றைப் பெற்றுக் கற்றமை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மேலும், தமக்கேற்பட்ட சில ஐயங்களைக் காசிவாசி செந்திநாதையரிடம் கேட்டுத் தெளிந்துள் ளமையானது இவர் ஒரு விடயத்தை ஐயந் திரிபறக் கற்றுக்கொள் வதில் எவ்வளவு தூரம் ஆர்வம் கொண்டிருந்துள்ளார் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

இல்வாழ்க்கை

கோவிந்தபிள்ளையின் மகளான வடிவாம்பிகையைத் திருமணம் செய்து கொண்ட கதிரைவேற்பிள்ளை புதல்வர் மூவரைப் பெற்றார். மூத்த பெண் சிவஞானாம்பிகை. கடைசிக் குழந்தை திருநாவுக்கரசு. இரண்டாவதாக ஒரு குழந்தை பிறந்து பின் இறந்து விட்டது. தமது மனைவியாரின் இழப்பின் பின் புதல்வர் இருவரையும் தம் சகோதரியார் குடும்பத்தோடு ஈழத்தில் வளர்ந்து வரச் செய்தார் கதிரைவேற்பிள்ளை.

நிறைவு

நீலகிரியில் பணியாற்றி வந்த கதிரைவேற்பிள்ளை நெஞ்சுர நோயினால் பீடிக்கப்பெற்று, தமது முப்பத்தாறாவது வயதில் ,23.06.1907 (மக நட்சத்திரம் கூடிய துவாதசித் திதியில்) அன்று வாழ்வு நிறைந்தார். அச்சமயத்தில் அப்பர் பெருமானது "மாதர்பிறைக் கண்ணியானை" எனும் பதிகத்தை ஓதி அருகில் இருந்தவர்களுக்கு அப்பாடலின் பொருளும் விரித்துரைத்தார் என்பர். தகனக்கிரியை முதலியன குன்றூரில் இடம்பெற்றன. அந்தியேட்டிக் கிரியைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றன.

பின்னிணைப்பு - 2

கதிரைவேற்பிள்ளையின் வகிபாகம்

- ஸ்ரீ பிரசாந்தன்

36 ஆண்டு காலமே வாழ்ந்து இளவயதிலேயே நிறைந்து சென்ற கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் ஆற்றியுள்ள சமய, மொழிப் பணிகள் அநேகம். இத்துணைச் சிறிய கால எல்லையினுள் அவர் சிறந்த சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியும், மிக நுட்பமான உரைப் பணிகளை மேற்கொண்டும், தமிழ்மொழி வரலாற்றில் அழியாச் சிறப்புடைய பேரகராதியைத் தொகுத்தளித்தும், முக்கிய நூல்கள் சிலவற்றைப் பதிப்பித்தும் செய்துள்ள பணிகள் அவர் பெயரைத் தமிழ் வரலாற்றில் என்றும் நிலை நிறுத்துவனவாக உள்ளன.

இப்பேராற்றல் கொண்ட கதிரைவேற்பிள்ளையின் பணிகளுள் பெரும்பாலானவை சைவசமய எல்லை கடவாதவை. இதனால் சைவ சமய வரலாற்றிலும், பக்தியிலக்கிய வரலாற்றிலும் இவர் மிகவும் முக்கியத்துவமானதோர் இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கிறார். சமய வுலகில் இவரின் இன்றியமையாச் சிறப்புக்குப் பின்வரும் காரணங்கள் அடிப்படைகளாக அமைந்துள்ளவெனக் கூறமுடியும்.

(அ) சமயகுரவர் மற்றும் நாவலர் வரிசையில் உடன்பாட்டு ரீதியிலும், மாற்றுக் கருத்துக்களை எதிர்கொண்டு ஆற்றிய கண்டன நிலையிலும் சைவசமயத்தை வளர்க்கப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டமை. இதனுள், ஊர்தோறும் சமயப் பிரசங்கம் செய்தல், சமய நூல்கள் எழுதுதல். அவற்றுக்கான உரைகள் எழுதிப் பதிப்பித்தல் முதலிய பல பணிகளும் அடங்கும்.

(ஆ) அருட்பா மோதலைத் தொடர்ந்து இவருக்குக் கிடைத்த வழக்கு வெற்றியைத் தமது தனிப்பட்ட வெற்றியாகக் கொண்டாடாது, இதன் மூலம் ஊர்கள் தோறும் திருமுறை உற்சவங்களை நடாத்தி, திருமுறை எழுச்சிக்கு வழிகோலியமை.

(இ) பலராலும் அணுகுதற்கு அரிதாகவிருக்கின்ற வடமொழி மூல நூல்கள் முதலிய பல நூல்களையும் கற்றுத் திரட்டிய விடயங்களைத்

தெளிவாகவும் சரியாகவும் உரைநடையில் வழங்கியமை. இதனால், பல சைவக்கோயில்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் உசாத்துணையாகக் கொள்ளத்தக்க நூல்களை எழுதி வெளியிட்டமை.

(ஈ) ஸ்ரீபாலசுப்பிரமணிய பக்தஜனசபை முதலிய சைவச் சபைகளின் உருவாக்கத்திற்குக் காரணராக இருந்து, தலைவராக விளங்கியும் பிறவழிகளிலும் சமய எழுச்சி உருவாகுவதற்கு வழிகாட்டியமை.

மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களால் தவிர்க்கமுடியாத முக்கியத் துவமும் சிறப்பும் சைவத்தமிழ் உலகில் கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு ஏற்பட்டது. ஆறுமுகநாவலருக்குப் பின்பு தமிழ்நாட்டில் சைவத்தமிழ் உலகில் பிரதானராகக் கொள்ளப்பட்ட "சண்டமாருதம்" சோமசுந்தர நாயகரின் மறைவுக்குப் பின், கதிரைவேற்பிள்ளையே இவ்வுலகின் தலைவர் எனக் கொள்ளத்தக்க வகையில் விளங்கினாரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மாயாவாத தும்சகோளரி, அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரணர், மகாவித்துவான், பெருஞ் சொற் கொண்டல் முதலிய பல சிறப்புப் பெயர்களாலும் இவர் தமிழுலகில் புகழ்பெற்றார்.

சிவனடியார் பலரையும் எள்ளிநகையாடிய புறச்சமயங்களின் இழிவுரைகளுக்குத் தக்க பதில்களை வழங்கி, சைவத்தின் பெருமை யைப் பலரும் உணருமாறு செய்த தன்மையால் சைவ சமய வரலாற்றில் மறக்கப்படமுடியாத சில தனிமனித ஆளுமைகளுள் ஒருவராகக் கதிரைவேற்பிள்ளையும் விளங்குகிறார்.

கதிரைவேற்பிள்ளை பிரசங்கங்களில் ஈடுபடுகின்ற பொழுது சிவவேடத்தோற்றத்தோடு விளங்கித் திகழ்வார். நெற்றியில் நீறணிந்து, கழுத்தில் உருத்திராக்க மாலை தரித்து, இடுப்பில் பீதாம்பரம் புனைந்து இவர் மேடையில் வீற்றிருக்கும் தோற்றப்பொலிவு அனைவர் உளத்திலும் பக்தியுணர்ச்சியை மிகுவிக்கும் வண்ணமாக இருக்கும்.

சமயச் சார்பற்ற தமிழ்மொழிப்பணிகள் என்றவகையில், அகராதிப் பணி, நைடதம் முதலிய நூல்களுக்கான உரைப்பணி ஆகியன முக்கியத்துவம் உடையன. தமிழ்மொழி வரலாற்றில் இவருடைய உன்னதமான பங்களிப்பாக இவரால் தொகுத்தளிக் கப்பட்ட தமிழ்பேரகராதி விளங்கித் திகழ்கின்றது. ஒருமொழி அகரா

திகள் பிழைகள் மலிந்து வெளிவந்த சூழ்நிலையில் பொருள், தொகை, தொடைச் சொற்களையும் மிக விரிவான அளவில் இணைத்துக் கொண்டு இவரால் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ப் பேரகராதி பின்னைய அகராதி முயற்சிகளுக்குத் தக்க வழிகாட்டியாக விளங்கி யுள்ளது.

மேலும், ஆலயங்களில் வடமொழிச் செல்வாக்கே மிக்கிருந்த காலத்தில் இவர் வழிகாட்டுதலில் நடைபெற்ற திருமுறை உற்சவங் களால் தமிழ்ப்பாக்களும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறலாயின. இவ்வாறே உத்தியோகச் சலுகை முதலிய விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டு இளஞ் சமுதாயத்தினர் ஆங்கில மோகங்கொண்டு விளங்கிய வேளையில், அத்தலைமுறையினருக்குத் தம் அற்புதமான சொல்லாற்றலால் தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும் உணர்த்திப் பலரையும் தமிழின் பால் ஆற்றுப்படுத்தினார். இவரது இத்தகைய ஆளுமையே திரு. வி. க. எனும் நற்றமிழ் அறிஞரைத் தமிழ் வரலாற் றுக்கு வழங்கியதென்பதும் இவ்விடத்தில் ஞாபகிக்கத் தக்கதே. மேலும், சிறந்த உரைகள் வழங்கியும் தக்க இணைப்புகளோடு அரிய நூல்களைப் பதிப்பித்தும் இவராற்றிய பணிகளும் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் இவரது முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்வாறு அருஞ்சாதனைகள் பலவற்றைக் குறுங்காலத்துள் புரிந்த கதிரைவேற்பிள்ளை, கண்டனங்களில் அதிகளவாக ஈடுபட்டுள்ளார். ஓர் எல்லையில் இக்கண்டன ஈடுபாட்டைக் குறைத்துக் கொண்டு, மாணாக்கர்களுக்கான போதனையில் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென இவர் நினைத்துள்ளார். எனினும் இவர் வாழ்க்கை அதற்கிடையில் நிறைவடைந்து விட்டது. இன்னும் சிலகாலமேனும் வாழ்ந்திருந்திருப்பின் இவர் சாதனைகள் இன்னும் விரிவுபட்டிருப்பதோடு, மேலும் பல தமிழறிஞர்களை உருவாக்கித் தந்திருப்பாரென உறுதியாக நம்பலாம்.

தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் சைவவுலகின் சித்தாந்தப் பகுதி யினரால் மிக உன்னதமாகப் போற்றப்பட்டவராகக் கதிரைவேற் பிள்ளை விளங்கினார். ஈழத்தவராகிய இவர் தமிழகத்தில் மிகுந்த

புகழ் பெற்றமையும் இவரின் பின்னால் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் திரண்டமையும் சில கல்வியாளரிடம் பொறாமையை விளைவித்த துண்டு. இப்பொறாமை, கதிரைவேற்பிள்ளையால் கண்டிக்கப்பட்ட கொள்கையினர் பலரையும் ஒன்று கூடச் செய்து இவருக்குப் பல இன்னல்களையும் ஏற்படுத்திற்று.

இதன் தொடர்பில் கதிரைவேற்பிள்ளை மீதான வசைகளைக் கொண்ட துண்டுப்பிரசுரங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவர் வரலாற்றைப் பொய்யாகத் திரித்தெழுதி "உண்மை வரலாறு" என்ற தலைப்பில் வெளியிட்ட வேடிக்கையும் நடந்தது. கதிரைவேற்பிள்ளை குறித்த அடிப்படைத் தரவுகளையே தவறாகத் தருகின்ற இப்பொய் வெளியீடுகளை ஆய்வாதாரங்களாகக் கொள்கின்ற பரிதாப நிலையும் அறிவுலகில் உண்டு. எனினும், கதிரைவேற்பிள்ளையின் வெற்றியை யும் புகழையும் பொறுக்கமாட்டாத சிலர் இவ்வாறு பொய்யுரைகள் பரப்பிய வேளையிலும் சான்றோராகிய தமிழறிஞர் பலரும், கதிரை வேற் பிள் ளையின் உண் மை அறிவையும் ஆற் றலையும் முக்கியத்துவத்தையும் உள்ளவாறு பாராட்டத் தவறவில்லை. தமது கருத்துக்களைக் கண்டித்தமையால் எதிர்நிலைப்பட்டிருந்த அறிஞர் கள் கூட கதிரைவேற்பிள்ளையின் மறைவின் பின் அவர் ஆற்றலைப் பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவ்வாறு , சைவசமயத்தையும் தமிழ்மொழியையும் அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து காக்கவெனப் பெரிதும் முயன்ற ஆறுமுக நாவலரது மாணவப்பரம்பரையிலே வந்த கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களும், நாவலரின் பணிகளுள் சிலவற்றை முன்னெடுத்து, சில புதிய பணிகளையும் தலைக் கொண்டு சைவ சமய வரலாற்றிலும் தமிழ் மொழி வரலாற்றிலும் புகழ் கொண்ட மனிதராக வாழ்ந்து நிறைந்துள்ளார் எனலாம்.

மேற்படி இரு பின்னிணைப்புக்களும் கலாநிதி, ஸ்ரீ பிரசாந்தனின் "சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை" எனும் நூலிலிருந்து பெறப்பட்டன.

ஈழத்தின் சைவத்தமிழ் மீட்டுருவாக்கச் செயற்பாட்டாளராகத் திகழ்ந்தவர் நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர். அவரின் மாணவ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராகவே புலோலியூர் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றார். அவர் பேச்சாற்றல், கண்டனம், உரையெழுதுதல், செய்யுள் இயற்றல், நவீன உரைநடையாற்றல், அகராதியாக்கம், வாண்மையுடன் கூடிய ஆசிரியம், செம்பதிப்பு, சதாவதானம் எனப் பல்வகைமையான ஆற்றல் கொண்ட புலமையாளராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ் நாட்டில் இருந்ததும் பணி செய்ததும் மற்றும் அவரது வாழ்வும் பணியும் உரிய மதிப்பீட்டைப் பெறாமல் இருண்மை நிலை அடைந்ததாகவே அமைந்துள்ளது. ஆகவே அவரையும் அவரது எழுத்துக்களையும் வெளிக்கொணர்வதும் மதிப்பீடு செய்வதும் அவசியமானதாகிறது.

Guru Printers, Thirunelvely

பருத்தித்துறை நண்பர்கள்,
கல்வி சமூக நலன்சார் அமைப்பு.

ISBN - 978-955-7347-01-1
9789557347011